

OAMENI DIN ALTE SECOLE

povestiri din perioada 2007- 2008

de Nina Petre, clarvăzătoare

ilustrate de Răzvan A. Petre

Editor: Răzvan Alexandru Petre

SPIRITUS.RO

București, 2025

Colecția EDUCAȚIE PRIN PARANORMAL

Începând cu anul 2007, mediumul clarvăzător Nina Petre oferă consultații karmice online prin email. Fiecare studiu conține povestirea vieții unui antecesor spiritual al clientului (accesată din akasha, cronica astrală a omenirii, sub ghidare spirituală), urmată de anumite observații și sfaturi personalizate.

Am publicat multe din aceste povestiri, adunate de-a lungul anilor, în cărțile noastre anterioare: cele 10 volume din „**Viețile anterioare ale spiritului**”, cărțile „**50 de vieți anterioare ale spiritului lui Horia**” și „**50 de vieți anterioare ale spiritului Zinei**”. De fiecare dată am păstrat confidențialitatea numelor clienților și a sfaturilor personale.

În prezentul volum dăm publicității alte povestiri din anii 2007-2008. În plus, ca o notă aparte, am creat câte o ilustrație adecvată la fiecare povestire, folosind programe de editare grafică bazate pe inteligența artificială, disponibile în anul 2024. Sper ca lectura să devină mai plăcută în acest mod.

Prima dată, au fost publicate pe site-ul nostru www.spiritus.ro în perioada oct. 2024 – ian. 2025 la rubrica „Karmă, destin, reîncarnare” a clarvăzătoarei Nina Petre, în pagina „Oameni din alte secole” https://www.spiritus.ro/PARAPSIHOLOGIE/oameni_din_alte_secole.htm

Subtilitățile studiului karmic

La un moment dat, am încercat să găsesc anumite legități pe care le urmează Spiritul când își alege încarnările. Am făcut o statistică a țărilor în care au fost reîncarnate spiritele care acum sunt întrupate în românii ce au solicitat Ninei Petre un studiu karmic. Puteți citi amănunte în capitolul „Afinitățile românilor cu lumea” din cartea mea „Karma, valurile timpului”, pag.94 (sau în articolul cu același titlu din site https://www.spiritus.ro/RAZVAN/afinitatile_romanilor.htm).

Din păcate, NU am descoperit niciun secret, niciun tipar general.

Pe de altă parte, clienții care au primit studiul câtorva încarnări precedente au găsit imediat tipare comune cu viețile lor actuale. Acesta era și unul din scopuri, de a vedea cum s-au descurcat predecesorii lor spirituali în împrejurări oarecum similare. Pe această bază, omul își poate optimiza actualul traseu evolutiv. E un fel de metodă de dezvoltare sau o psihoterapie, dar tăcută, implicită, pe care și-o face singur clientul atunci când își cunoaște rădăcinile spirituale.

Alte aspecte ale vieții predecesorilor pot servi ca unealtă de comunicare a anumitor avertismente și previziuni, dacă omul le va da atenție. Din acest punct de vedere, studiul karmic este un pretext pentru a primi niște sfaturi spirituale atât directe, cât și subtile. Nu orice se poate spune direct în față, pentru că omul încă nu este pregătit. De aceea inspirația divină vine la momentul potrivit, în doza potrivită și sub forma potrivită.

Redefinirea karmei

A spune că există o karmă care se transmite de la o încarnare la alta a Spiritului este un mod simplist și liniar de a interpreta misterul vieții. De ce? Fiindcă Spiritul trăiește în non-timp, unde, desigur, nu există cauzalitate (care are nevoie de succesiunea timpului).

Pentru Spirit, toate încarnările sale sunt simultane! Acest fapt a fost reiterat de unii cercetători ai fenomenului spiritual. Mai mult chiar, Spiritul poate fi întrupat simultan în mai mulți oameni care trăiesc în aceeași perioadă istorică. Și acest lucru a fost remarcat de unii cercetători spiritualiști, mai ales în ultimele decenii. Cum de reușește această performanță (din punctul nostru de vedere) rămâne un mister. (De fapt, întreaga Viață este un mister...!)

Cu alte cuvinte, Spiritul are mai mulți reprezentanți umani pe Pământ în același timp. Conceptul de „suflete-surori” se referă, poate, la acest aspect ciudat. Însă studiul karmic revelează *doar una* din aceste încarnări dintr-o anumită perioadă istorică. Cum este aleasă această încarnare ține de inspirația divină, care știe de ce anume informații are nevoie clientul care apelează la clarvăzător.

Nina Petre și ghizii săi țin cont că gândirea obișnuită a clienților i-ar împiedica să accepte ideea vieților paralele, care dă peste cap multe prejudecăți spirituale. De aceea, au fost alese doar acele întrupări care se succedă arar, din secol în secol.

Deci karma este un concept ușor învechit atunci când aprofundăm spiritualitatea, fiindcă însăși cauzalitatea dispare la un nivel de conștiință superior. Ce rămâne e însă greu de descris în termeni mondani. Vom încerca, totuși, în cele ce urmează...

Cele trei domenii vibratorii

Fundamental, există trei zone sau domenii de vibrație diferite în care locuiește, *simultan*, Spiritul. Primul este tărâmul spiritual, în care Spiritul **există** conform naturii sale divine absolute.

Al doilea este tărâmul astral, unde Spiritul experimentează instantaneu orice gând sau dorință, fără nicio opreliște. Acolo află el tot ceea ce **poate** face.

Al treilea este tărâmul fizic, aici unde ne aflăm acum. În acest tărâm dens, Spiritul cunoaște tot ceea ce **NU este** el ca natură divină. Fizicul este locul unde sunt prezente toate limitele posibile, prin contrast cu natura absolut liberă și infinită a spiritualului pur.

Aici, Spiritul nenăscut și nemuritor are o viață marcată de naștere și moarte. Aici, Spiritul infinit se identifică cu un corp evident limitat și vulnerabil. Aici, Spiritului, care nu are nevoie de nimic, îi lipsesc atâtea lucruri și are atâtea nevoi. Prin urmare, lumea fizică oferă numeroase lecții despre ce NU este Spiritul – poate, pentru ca acesta să se cunoască mai bine. În planul pur spiritual, Spiritul este liber să experimenteze absolut orice și chiar o face. O foarte mare libertate cunoaște chiar și în regiunile astrale superioare, comparativ cu planul fizic.

Deci, omule, tu, ca Spirit, trăiești *chiar acum* mai multe vieți fizice în diverși oameni de pe planetă. În plus, trăiești *chiar acum* și în planul astral multe vieți pe diverse subplanuri astrale. Dacă am face o medie, există *chiar acum* în mii de locuri, condiții și vibrații diferite. Punând la socoteală toate viețile trecute și viitoare din toate dimensiunile, am ajunge la miliarde. Atât de vast ești, dragule...!

Știu că ești conștient în mod neplăcut de limitele și necazurile vieții tale de om, dar au și ele rostul lor – acela de a-ți oferi o experiență virtuală foarte realistă. Cum adică?

După nașterea sub forma umană, ai primit un ego sau eu mental, care a fost fabricat în mod artificial de Spirit pentru a-ți crea anumite experiențe terestre, imposibile altfel. Eul mental te face să te identifici cu trupul fizic limitat, îți provoacă o permanentă nemulțumire (aparent fondată sau absolut nefondată), te face să-ți crezi o bulă ideatică și emoțională paralelă cu realitatea.

Dar nu te îngrijora! Eul mental, această contracție energetică, se va disipa la un moment dat... Și vei rămâne în puritatea conștiinței tale spirituale, liberă, infinită, iubitoare. Însă nu „tu”, micul eu se va ilumina; ci, eul mental dispărând, vei rămâne în lumina ta spirituală dintotdeauna. Vei rămâne ca Sursa originară ce a creat eul mai demult.

Dar asta nu înseamnă că vei dispărea și din celelalte forme umane sau astrale în care ești actualmente comprimat. Nu, ci îți vei continua bine-mersi acele existențe parțiale. Te vei naște și vei muri pretutindeni, fără ca asta să-ți afecteze cumva Spiritul imaterial divin.

Dumnezeu este rețeaua de Spirite

Dar ce este Spiritul?

În unele comunicări spiritualiste recente i se mai spune Suprasuflet (Oversoul – lb.engl.). După cum se știe, el este un fragment din Divinitate, la fel cum o hologramă este un fragment identic cu fotografia inițială din care a fost desprinsă. Dar asta-i doar o analogie imperfectă.

De fapt, Spiritul este însuși Dumnezeu Absolut (Atman = Brahman, conform Advaita Vedanta). Dumnezeu nu este un conducător al Spiritelor, aflat ierarhic deasupra lor și întinzându-se cumva peste ele. Nu! Toate Spiritele comunică complet și instantaneu între ele (căci nu există timp), obținând din rețea toate informațiile posibile; așa fiind atotcunoscătoare. **Rețeaua de Spirite este Dumnezeu.**

Dar de ce se spune că Spiritele se diferențiază ca nivel evolutiv?

Îți voi răspunde cu altă întrebare: de ce oare te crezi tu un biet om muritor când, în realitate, ești un Spirit divin nemuritor?

Răspunsul e simplu: fiindcă vrei să trăiești acest experiment din plin, fără jumătăți de măsură. Vrei să uiți de nemurire și să cunoști toate laturile vieții limitate, care, bineînțeles, nu pot fi cunoscute trăind numai în Eternitate.

Am spus că Spiritul poate fi încarnat simultan în mai mulți oameni. La fel și în lumea astrală, Spiritele au, *simultan*, experiențe pe diverse niveluri de conștiință. Curiozitatea, bate-o vina! ☺ Același Spirit se poate manifesta, *în același timp*, ca o entitate cu nivel înalt de conștiință, dar și ca una cu un nivel inferior, ori mai multe entități foarte diferite.

Iar în astral există o infinitate de niveluri, de la cel mai de jos iad, la cel mai înalt Cer. Dar toate sunt iluzorii, destinate numai experimentării. La fel de iluzoriu este și planul fizic. Există și, totodată, nu există. Există, fiindcă oferă niște experiențe de neuitat, dar este ireal în comparație cu realitatea spirituală.

În planul pur spiritual dispare dualitatea bine-rău, frumos-urât etc. Ba dispare chiar și dualitatea eu-ceilalți, fiindcă toate Spiritele sunt unite în rețea, fără ierarhie și fără reguli venite din afară.

Privind-o în acest fel, Viața pare un joc copilăresc, precum „hoții și vardiștii”. Sau o piesă de teatru în care fiecare actor joacă mai multe roluri, pe rând. Sau un cinema multiplex, unde, în fiecare sală rulează alt film, dar cu exact aceiași actori. Viața nu pare a avea vreun sens precis ori scop final. Viața își este propriul scop. Universul este inutil.

Literalmente, suntem cu toții frați, pe filieră spirituală. Suntem una, omule! Citește cu răbdare și cu inima deschisă următoarele 187 de povestiri, fiindcă vorbesc despre tine, cel de altunde și de altcândva! Povestea „lor” este și povestea „ta”...

Răzvan Alexandru Petre, editor
7 februarie 2025

LISTA personajelor ale căror vieți sunt relatate

povestiri din anii 2007-2008

	<i>Nume personaj (perioada vieții)</i>	<i>Țara / țările</i>	<i>Pag</i>
1	PEDRO MENDEZ (1813-1901)	Spania, Franța	13
2	ELEONORA PIACENTI (1913-1943)	Italia	14
3	ALTINHO VASQUEZ (1863-1916)	Portugalia	15
4	JOHN DERMALI (1872-1936)	Noua Zeelandă	16
5	INDIRA DEVI (1813-1869)	India	17
6	LUCETTE BANYARD (1893-1935)	Insulele Falkland	18
7	JIMMY (1825-1902)	Scoția	19
8	ADRIANNA VINCENZI (1894-1936)	Italia, Arabia	20
9	CARMEN LORETTA (1816 - 1893)	Spania	21
10	JOSEPH SHIRNICK (1826-1891)	Irlanda	22
11	JOHANN STURY (1887-1906)	Insulele Maldive	23
12	GIOVANNA TORRINI (1693-1736)	Italia	24
13	ORLANDO FERREIRA (1856-1897)	Franța	25
14	AMELIA (1897-1943)	Portugalia	26
15	KEMAU (1867-1894)	Noua Zeelandă	27
16	JEREMY ROCKHILD (1876-1918)	Anglia	29
17	KNUD MERKEL (1825-1916)	Groenlanda	30
18	JULIA SANTERRI (1782-1815)	Italia	31
19	RUGGIERO FANTINI (1912-1937)	Italia	32
20	FATMA RAJID (1823-1901)	Libia, Anglia	33
21	MEUR (1754-1815)	Australia	34
22	LIHAI (1692-1739)	Thailanda	35
23	JOAO HEMINDEZ (1873-1936)	Brazilia	37
24	ISABELLA ROSSENTI (1875-1923)	Scoția, Tunisia	38
25	MUSTAFA ADOUIL (1813-1866)	Algeria	40
26	PATRICK LEBERGUE (1913-1947)	Franța	40

27	LUISA VELASQUEZ (1714-1786)	Spania	42
28	JOHN MERNICK (1819-1902)	Irlanda	43
29	JUDITH OSBORNE (1816-1897)	Anglia, SUA	44
30	OCMO (1753-1812)	Thailanda	45
31	JEREMY STOCK (1816-1921)	Scotia	46
32	JULIANA RICCARDI (1792-1830)	Italia	47
33	GIOVANNA PASCOLI (1873-1924)	Italia	48
34	PIERRE LAMBERT (1796-1845)	Franța	49
35	JOARDO OLIVEIRAS (1850-1903)	Bolivia	50
36	ANNA VICARIO (1792-1841)	Italia	51
37	ROSARDO FANTI (1856-1901)	Italia	53
38	CLARA ASHVILLE (1873-1915)	Anglia	55
39	RAMI (1693-1719)	Peru	56
40	ISAAC RUBINSTEIN (1723-1830)	Portugalia, Tibet	57
41	CARLOS RAMIREZ (1815-1860)	Spania	58
42	ANETTA RODRIGUES (1749-1801)	Portugalia	59
43	DOMINIQUE BROCARD (1874-1953)	Franța, SUA	60
44	VIKI ALTONE (1893-1916)	Noua Zeelandă	61
45	ALICE FRANGET (1813-1878)	Franța	62
46	TEKI (1752-1809)	Indonezia	64
47	ALIS CRONOS (1686-1742)	Spania	65
48	GEORGE ANTSER (1893-1945)	Anglia, Brazilia	67
49	MARIA ELENA SANTINI (1899-1947)	Italia, Congo	68
50	JOHN DARVILLE (1899 -1932)	Anglia	69
51	CLARA FANTELLI (1815-1872)	Franța	70
52	PATRICIA TORES (1710-1780)	Portugalia	71
53	MIKINI (1783-1804)	Noua Zeelandă	72
54	JOHN DELANEZ (1887-1943)	Anglia, Filipine	73
55	JACQUELINE RUBONNET (1812-1876)	Franța	74
56	SAUKO (1785-1810)	Australia	75
57	SERBA (1700-1768)	Albania	76

58	JIM DORNABECK (1896-1917)	Australia	78
59	LAO CHING (1801-1888)	China	79
60	PATRICK RANELTI (1813-1874)	Noua Zeelandă	80
61	ISABELLE PORTAGE (1893-1936)	Franța, Columbia	81
62	TZUN KUN (1426-1493)	Insulele Antile	82
63	JOSEPH ARKANDI (1885-1927)	Noua Zeelandă, Australia	84
64	PAULINA VISCONTI (1812-1876)	Irlanda, Italia	86
65	TZVETA (1732-1791)	Bulgaria	87
66	ROBERTO SDRUCCIOLI (1879-1941)	Italia	89
67	LIUDMILA SERGHEEVNA POPOVA (1712-1817)	Rusia	90
68	SEIKI (1623-1701)	Noua Zeelandă	91
69	DEEA IRCOS (1682-1741)	Portugalia	92
70	IHMAN (1341-1394)	Turcia	94
71	PEPITRA DELUSCHI (1813-1843)	Australia	95
72	PANAIOTIS KRISTODOULOS (1752-1810)	Grecia	97
73	DENISE FRATELLINI (1898-1937)	Franța, Australia	98
74	ISAAC ROSENBERG (1873-1948)	Canada, Portugalia	99
75	XINA TORIO (1762-1809)	Portugalia	100
76	LIDITH SMITH (1774-1810)	S.U.A.	102
77	DORRICK SIMONS (1762-1810)	Irlanda	103
78	DONALIA ASTERVILLE (1873-1935)	Australia	104
79	JOSE OSVALDOS (1813-1865)	Brazilia	105
80	MANUELA VARTIS (1681-1753)	Spania	106
81	AMALIA SANCHEZ (1897-1948)	Portugalia, Franța	107
82	DORRICK STEPENDALE (1801-1886)	Irlanda, Scoția	109
83	MENIRA (1813-1863)	Australia	110
84	JOHN DARRACK (1813-1889)	Anglia, Siria	111
85	ISABELLE ARGENTY (1892-1943)	Franța, Algeria	112
86	JOSE JUARDOS (1713-1771)	Brazilia, Spania	113
87	CONDRADA JUANES (1897-1936)	Venezuela, Cuba	114
88	SKARO SHTORK (1819-1891)	Irlanda	116

89	RALIA (1752-1810)	Australia	117
90	IURUK AHN BAUMIN (1627-1698)	Thailanda, India	120
91	ISHKIL TÜRKELY (1513-1576)	Turcia	122
92	ARTEKI NOVALI (1423-1496)	Macedonia	124
93	ROSSANA BERTELLI (1898-1918)	Italia	126
94	MEHMET IZKIJ (1819-1892)	Turcia	127
95	MARIKA VERDES (1752-1809)	Ungaria	128
96	LIU CHAI SHIN (1698-1749)	Australia	129
97	ESKIA THOMPSON (1601-1670)	Irlanda, Italia	132
98	PEDRO ARTINCHES (1894-1935)	Venezuela	134
99	PATRICIA TORI (1813-1843)	Italia	135
100	LIUBENKA STALITSKAIA (1683-1741)	Rusia	136
101	MARIA HELENA DA PORTAS (1549-1596)	Spania	138
102	SEKIM OUDJALICI (1886-1942)	Albania, Spania	140
103	GIOVANNA RUSTICELLI (1802-1879)	Italia	141
104	SAMUEL SMITH (1713-1799)	Anglia	143
105	FRANÇOIS DURABLET (1906-1935)	Canada, Franța	144
106	PATRICIA ASHTER (1813-1901)	Anglia	145
107	JOSE HORQUIS (1752-1810)	I. Dominica	147
108	LOUISE BARMINGSTONE (1680-1749)	Scoția, I. Maldive	149
109	OSTIA VENDIRH (1601-1625)	Irlanda	151
110	CORREO STREJOS (1823-1899)	Brazilia	152
111	JOHN DEVRANCHES (1911-1936)	Australia, Senegal	153
112	GEORGES LANTANIER (1899-1943)	Franța, Brazilia	155
113	TZIKI TZURI (1813-1890)	Japonia	156
114	RAJID PANDISHI (1896-1918)	India	157
115	LEILI HAUI (1813-1890)	Indonezia	158
116	LURIK HINDU (1752-1809)	Thailanda, China	159
117	ISHKELEN (1701-1748)	Turcia	161
118	THEI IOKARUMI (1893-1926)	Indonezia	163
119	ROBERTA RUGGIOLI (1812-1889)	Italia	165

120	PATRIZIA SCIARDELLI (1899-1938)	Italia	167
121	ZDENEK PIROSTI (1803-1892)	Cehia	168
122	LIRA MIN (1725-1798)	Indonezia	169
123	EVASTIA KORILIS (1618-1698)	Grecia, Algeria	171
124	MARCELLO DIVERTI (1559-1609)	Italia	172
125	AUGUSTO MATTEOLI (1911-1946)	Italia	174
126	RAJID KHRUS (1893-1927)	India	175
127	JOSEPA VIDOS (1856-1902)	Columbia	176
128	SARAH ESTHERA STILL (1836-1913)	Irlanda, Australia	178
129	MIRRICK DORNY (1753-1813)	Scoția, Franța	180
130	LORA TRAVES (1702-1749)	Spania	181
131	DAMITA (1603-1671)	India, Sri Lanka	183
132	HUKLI SIN AHOLIK (1510-1592)	Australia	185
133	LAURENZIO DI VANELLI (1423-1490)	Italia	187
134	VARIN (1293-1339)	Turcia	189
135	MURT BAHİ (1113-1182)	Brazilia	191
136	MARICICA STONEL (1899-1942)	Bucovina de Nord	192
137	ALBERTO SAHIL (1810-1891)	Spania	193
138	SEMIS ARITINHO (1620-1692)	Portugalia	195
139	SVETLANA PROHIPOVA (1715-1798)	Rusia (Caucaz	197
140	RAHEL (1542-1599)	Turcia	199
141	ANITKA SORENOVA (1453-1501)	Bulgaria, România	201
142	MARINELLA SATI (1285-1354)	Italia	202
143	MAHR SINT SAIR (1210-1273)	Mauritania	204
144	LORENA TORIS (1893-1941)	Argentina	206
145	XIN XIANG (1811-1870)	China, Japonia	208
146	LURIL (1713-1798)	Thailanda	209
147	ASHIR (1626-1700)	Turcia	211
148	GHEORGHE ROZNOVANU (1550-1611)	România	213
149	MIRIAM SANTIS (1382-1416)	Spania	214
150	IHMIR IBN SAINT (1301-1370)	Arabia	216

151	ANNA OSIPOVA (1232-1294)	Rusia	218
152	AHMED FIDH AL SAID (1899-1943)	Siria	220
153	HELGA SCHULTZ (1810-1892)	Germania	222
154	JOSE ROBERTO SAIS (1893-1936)	Spania	224
155	RAHID (1425-1498)	Turcia	225
156	ALEKSANDRA FRANCIS (1702-1790)	Grecia, Franța	227
157	KSENI MALANDRYA (1818-1889)	India	229
158	MARIA LUIZA ANADELLI (1893-1927)	Italia	231
159	SAURAH BINT MEHIN (1611-1698)	Egipt	232
160	LONITA CORADES (1894-1936)	Brazilia	235
161	VISTOS KALOIANIS (1803-1876)	Grecia, Franța	236
162	ADELAIDE FERNIER (1803-1890)	Franța, Italia	238
163	MOHAMMAD ALID (1896-1938)	Libia	239
164	LOILIA KUNDI (1899-1926)	Australia	241
165	PETRUCCIO VICANTELLI (1813-1894)	Italia	243
166	AWRIK INDELY (1886-1941)	Islanda	244
167	LURILIO ICHTIS (1912-1936)	Venezuela	246
168	LORETTA VANTOMES (1816-1891)	Spania	247
169	GIOVANNA ANTIOLI (1893-1916)	Italia	250
170	OHIO LIKI (1812-1890)	Filipine	252
171	OKI HAIRI (1893-1937)	Thailanda, Indonezia	254
172	SVETLANA PUSTIKOVA (1813-1890)	Rusia	256
173	EKATERINA SOUROU (1696-1750)	Grecia	258
174	JOHN RICHARDSON (1913-1949)	Anglia	260
175	INDIRA DUWIMI (1873-1910)	India	261
176	SHEULA THIKI (1812-1869)	Australia	262
177	LUIRI BANAO (1752-1809)	Filipine	263
178	ROSANA VICENTI (1763-1809)	Italia	265
179	NIKOS STOIANIS (1699-1755)	Grecia	267
180	TOUNA MURFI (1613-1675)	Libia, Turcia	269
181	RAVIR SEIM (1582-1610)	Tibet	271

182	THINA (1512-1580)	Noua Caledonie	273
183	KON TON (1429-1495)	Africa de Sud	275
184	HIRRI (1351-1425)	S.U.A.	277
185	ARMID NOJDAR (1211-1263)	Albania, Italia	279
186	NOARH (1120-1169)	Finlanda	281
187	KRUGMEL (1013-1071)	Islanda	283

OAMENI DIN ALTE SECOLE

povestiri ilustrate

de Nina Petre, clarvăzătoare

2007

1. PEDRO MENDEZ (1813-1901) - Spania, Franța

Spaniolul PEDRO MENDEZ (1813 – 1901) avea meseria de chelner și bucătar, reușind să se îmbogățească din munca sa. A devenit proprietarul a trei hoteluri montane și a două cabane din munții din sudul Franței, de la granița cu Spania. La vârsta de 16 ani, trecuse munții, pentru a-și face un rost prin munca de cabanier. Afacerile sale prospere l-au ajutat să acumuleze o avere considerabilă.

PEDRO a fost un om modest din fire, foarte muncitor și deștept în toate. Mai puțin în privința băuturii și a femeilor frumoase. A adunat de pe drumuri o mulțime de prostituate, pe care le-a adăpostit în locațiile sale, câștigând bani frumoși din munca lor. Fiind binecunoscut în zonă ca patron de bordeluri mascate, s-a trezit cu numeroși dușmani din partea clerului și a altor păături sociale.

I-au plăcut enorm de mult vinurile, pe care le-a sorbit până în ultima zi a vieții sale. Familia sa numeroasă, compusă din soție plus șapte copii,

de la care s-a procopsit cu mulți nepoți, l-a divinizat, l-a respectat și l-a îngropat cum era datina în acele vremuri pentru oamenii de vază. A trăit o viață foarte lungă, de 88 de ani.

2. ELEONORA PIACENTI (1913-1943) – Italia

Viața italiancei ELEONORA PIACENTI (1913 – 1943) a fost scurtă, din cauza unei boli incurabile (cancer la stomac), care a chinuit-o mai bine de trei ani. I se spunea NORA. S-a căsătorit foarte tânără, la numai 15 ani și jumătate, pentru a scăpa de sărăcia în care se zbăteau cu toții în familia sa numeroasă. ELEONORA a fost o fată foarte harnică, minunată gospodină, mamă a trei copii, pe care i-a născut între 16 și 22 de ani. După nașterea celui de-al treilea copil, au început să o chinuiască durerile puternice de stomac. Medicamentele din acea vreme erau mai mult narcotice decât vindecătoare. Toți medicii care au consultat-o i-au spus că nu are semne de boală. Totuși, viața ei devenise o întreagă durere suspectă, până când, într-un târziu, s-a constatat că are cancer la stomac.

NORA a trăit cu impresia că ar fi fost otrăvită de cineva după ce a adus pe lume ultimul său copil. Știa că soțul ei încă mai are o iubită dinaintea cununiei lor. Avea informații despre întâlnirile lor, despre felul cum amanta soțului o bârfea la toată lumea. Dorința amantei de a-și ucide rivala nu a cunoscut margini. I-a dat iubitului ei la fiecare întâlnire câte un praf „miraculos”, adus de ea de la o vrăjitoare. Această otrăvă cu acțiune lentă, nedetectabilă prin medicina vremii, a ucis-o pe biata NORA. A închis ochii regretându-și moartea prematură, care i-a lăsat trei copilași orfani.

3. ALTINHO VASQUEZ (1863-1916) – Portugalia

ALTINHO VASQUEZ (1863 – 1916) a trăit în Portugalia. S-a ocupat de comerțul cu pietre prețioase și antichități. A fost un bun familist, dar tare iubăreț în privința femeilor. A călătorit foarte mult, chiar și în Indiile Occidentale, în căutare de pietre prețioase și amulete pentru descânțece.

Îl pasiona lumea nevăzută. Citea tot ce găsea prin casele vechi ale prietenilor și, cunoscând patru limbi străine, printre care și chineza, a reușit să-și compună o colecție considerabilă de obiecte de cult vechi și foarte vechi. Manifesta o pasiune deosebită, chiar o patimă pentru obiectele străvechi, deținătoare ale unor informații secrete despre mersul istoriei diverselor popoare orientale. Avea un dar înnăscut în a citi amintirile imprimate pe obiectele străvechi. Chiar și despre bijuteriile pe care le tot cumpăra de pretutindeni și le vindea cu mare succes le povestea clienților săi câte în lună și în stele.

A fost un mare înțelept la vorbe, dar faptele i-au cam fost cu păcat. Patima pentru femei l-a adus în cea mai neagră sărăcie la bătrânețe. Ultima lui nevastă, cea de-a treia, era mult mai tânără decât el. Șmecheră din fire, s-a priceput să-i toace averea, iar când bietul ALTINHO a căzut pe patul de moarte, a pus mâna și pe magazinul său de antichități și pietre prețioase.

4. JOHN DERMALI (1872-1936) – Noua Zeelandă

JOHN DERMALI (1872 – 1936) a trăit în Noua Zeelandă. Se ocupa cu cultivarea arborelui de cafea. Pe lângă aceasta, avea în grădina sa imensă o parcelă cu canabis. Îngrijirea acestei culturi de cânepă albă intrase în preocupările tuturor strămoșilor săi. În fiecare an, după recoltarea cânepii, bărbatul trebuia să fumeze, pentru a testa calitatea produsului muncii sale. Astfel, a trăit toată viața cu țigara de foi sub nas. La vârsta de 42 ani, s-a îmbolnăvit de plămâni, fără să înțeleagă prea bine ce i se întâmpla. A dus boala pe picioare până când a murit.

JOHN a mai avut și alte preocupări periculoase: traficul cu arme, adăpostirea unor criminali, ucigași căutați de autorități, contra unor sume de bani consistente. Averele acumulate prin practici ilicite l-au ajutat să trăiască bine până la sfârșitul zilelor. A mai avut și alte păcate. Printre acestea, patima femeilor frumoase, care a provocat multe suferințe familiei sale numeroase (soția plus șase copii).

JOHN a simțit toată viața că nu este o ființă potrivită cu vremurile pe care le trăiește. Ar fi dorit să fie nobil, adăpostit într-un castel, înconjurat de servitori și de prieteni din lumea bună. Se considera un simplu țăran, lucru care îl determina adeseori să devină arogant, lăudăros, prea darnic la bani, pentru a face impresia unui om foarte bogat și generos. Dar totul era doar ambiție deșartă și egoism.

A călătorit mult pe insulele din apropiere, dar niciodată pe un alt continent. Moartea l-a împiedicat de la împlinirea visului de a ajunge undeva, departe, spre estul țării sale.

5. INDIRA DEVI (1813-1869) – India

INDIRA DEVI (1813 – 1869) s-a născut odată cu apariția unei comete pe cerul Bengalului, regiune din India. Profeții din zonă i-au prevestit o carieră de tămăduitoare și cântăreață. INDIRA a crescut într-o familie de profeți brahmani, care i-au cultivat de la o vârstă fragedă harul premoniției și al ghicitului în harta cerului. A trăit ca un veritabil profet, ajungând la vârsta maturității putred de bogată. Trăia într-un castel, unde adunase în anturajul său cele mai talentate fete și femei din partea locului. La ușa castelului nu lipseau vizitatorii dornici să-și cunoască viitorul. INDIRA era foarte generoasă din fire. Fiecare client al său era primit ca un oaspete drag. Avea de toate în casa ei, mai mult chiar decât ar fi visat vreodată.

Îi lipsea o singură ființă: un soț. La tinerețe, mulți au cerut-o în căsătorie. Fata i-a respins, găsindu-i mult prea incuți și bătărași pentru o persoană deșteaptă ca ea. Abia împlinise 40 de ani când iubirea a început să-i săgeteze inima. S-a îndrăgostit de un vizitator care îi bătuse la poartă în toiul nopții. Venea de departe, de peste mări și țări, tocmai de pe continentul american. Era atât de inteligent, încât femeia a rămas uimită, întrebându-se cum poate fi un bărbat străin de India atât de manierat și cult. Străinul auzise de frumoasa prezicătoare tocmai din țara sa, Columbia. I-a propus să o ducă pe meleagurile sale, dar femeia nici nu a vrut să audă. Omul a plecat trist și liniștit, așa cum venise.

INDIRA nu l-a putut uita până la sfârșitul zilelor sale. A murit înconjurată de rude, slugi, prietene și prieteni, dar niciun bărbat nu și-a scăldat sufletul în lacrimi lângă rugul care a trimis-o în lumea îngerilor.

6. LUCETTE BANYARD (1893-1935) – Insulele Falkland

Pinguini zgribuliți în Insulele Falkland - foto internet

LUCETTE BANYARD (1893 – 1935) a locuit în Insulele Falkland (în Atlanticul de Sud) toată viața, care nu a fost prea lungă, din cauza dificultăților și situațiilor șocante prin care a fost nevoită să treacă. Soție de pescar sărac, plecat mereu pe ape cu barca lui putrezită de vreme, ea s-a descurcat după cum i-a stat în puteri cu gospodăria și îngrijirea familiei. A crescut trei copii, neajutată fiind de nimeni. A avut inima slabă încă de la naștere, iar mezinul familiei a moștenit această boală de la ea.

Femeia își îngropase de timpuriu, în perioada adolescenței, ambii părinți (uciși de apele oceanului furios), cei patru bunici (morți în decurs de 2 ani) și aproape toate rudele apropiate. Exista un blestem în neamul mamei sale, care ucidea cu forța oceanului pe toți membrii familiilor respective. Moartea venită pe apă a acționat prin valuri uriașe, care le-a scufundat bărcile, dar și prin vietăți acvatice ucigătoare. Unele dintre rudele LUCETTEI au murit intoxicate cu pește uscat, ținut îngropat câteva luni de zile, după cum era tradiția în acele locuri. LUCETTE simțea umbra morții încă din copilărie. Se temea de apă, refuza să se apropie de ea, iar la plajă nu stătea niciodată. Adeseori, stătea seara nemișcată pe țărm, privind visătoare întinderea nesfârșită a apei. Parcă vedea trupurile transparente și triste ale neamurilor sale, plecate cu ani în urmă în lumea celor dreți.

Ajunsă femeie matură, căsătorită, mamă credincioasă, tristețea înăscută din ea a îndemnat-o, din nefericire, spre consumul de alcool tare. Avea dureri mari în zona stomacului, pe care și le amortește cu ceva whisky în fiecare seară. Își alina astfel și dorul de bărbatul ei, care pleca mereu pe apă, în căutarea peștelui necesar traiului zilnic. După 2-3 ani de

la începerea consumului de whisky, LUCETTE s-a umflat ca un pepene în zona abdomenului și a stomacului, iar în câteva zile s-a stins. În lipsa unui medic, babele doftoroaice i-au alinat suferințele ultimelor zile de viață cu fierturi de ierburi culese de prin zonă.

LUCETTE și-a regretat mult moartea. Mulți ani după aceea, fantoma ei era zărită pe țărm de către pescarii care se întorceau seara de pe mare.

7. JIMMY (1825-1902) – Scoția

JIMMY din Scoția (1825 – 1902) făcea comerț cu băuturi alcoolice. Călătorea mult prin lume, având foarte mulți prieteni, dar și dușmani de moarte. A fost ucis de un rival într-ale negoțului.

Locuia într-un cătun din nordul Scoției, suportând o climă nefavorabilă trupului său, slăbit de reumatism încă din copilărie. Băuturile spirtoase, mai ales scotch-ul îl ajutau într-o oarecare măsură să reziste vieții agitate pe care a avut-o până în ultima clipă.

Era un bun familist, dar peregrinările prin lumea întreagă l-au ispitit să întrețină relații intime cu multe femei. Printre altele, s-a îndrăgostit de o vietnameză stabilită în Scoția, din cauza căreia și-a făcut un dușman crâncen: soțul ei. Știindu-le relația amoroasă, respectivul i-a instigat pe ceilalți negustori din zonă pentru a-l înlătura din calea afacerilor lor. Doi dintre aceștia l-au pândit în miez de noapte la o răspântie întunecată și pustie, l-au lovit cu sălbăticie, după care i-au străpuns inima cu un pumnal. JIMMY a fost înmormântat cu cinste de către soția și cei trei copii, neștiindu-se care a fost motivul real al uciderii sale.

8. ADRIANNA VINCENZI (1894-1936) – Italia, Arabia

Italianca ADRIANNA VINCENZI (1894 – 1936) s-a născut în regiunea Torino. Era foarte bogată, baroană de viță nobilă veche, moștenitoarea unei averi imense de la părinții și bunicii ei. Provenind dintr-o familie cu mulți copii, ADRIANNA a fost ultima fată dintre celelalte șase. Răsfățată de părinți și de surorile mai mari, crescută ca o păpușă, inițiată în muzică, dans, literatură, pictură, fata s-a comportat ca un copil minune, precoc, uimitor de inteligentă. Abia împlinise 15 ani când a fost scoasă în lume, ca domnișoară de măritat. Invitată la un bal împreună cu părinții, s-a îndrăgostit de ea fiul unui conte din Sicilia, venit în vizită la gazdele petrecerii. În câteva luni, fata era deja măritată, la castelul soțului ei.

Din nefericire pentru ea, tânărul a dovedit o fire violentă, mai ales din cauza geloziei. Bătăile se țineau lanț, de multe ori fiind necesar ca socrii să se lupte cu fiul lor pentru a-și salva nora din pumnii lui. Înnebunită de groază, ADRIANNA și-a părăsit soțul după numai 2 luni de conviețuire. A fugit într-o noapte din castel, îmbrăcată bărbătește, însoțită de camerista ei, care îi era ca o soră. De teamă că vor fi găsite și ucise, cele două tinere s-au imbarcat pe un vapor care staționa în port, pregătindu-se de plecare spre țările arabe.

După câteva zile, au ajuns în Arabia Saudită, unde s-au simțit ca într-o țară din povești din clipa în care au coborât pe țărm. S-au îmbrăcat în haine femeiești și, fiind cam blonde amândouă, au atras imediat atenția localnicilor. Li s-au oferit locuri de ședere, au fost invitate să lucreze în casele câtorva familii bogate. Au ales castelul unui prinț de prin

partea locului care avea nevoie de o guvernantă și o cameristă cunoscătoare de limbi străine. Aici au locuit și muncit până când au cunoscut doi marinari italieni. Aceștia s-au oferit să le repatrieze. Cum dorul de țara natală era copleșitor, au acceptat să se întoarcă la familiile lor.

ADRIANNA, crezând că ultimii doi ani de despărțire l-au potolit pe soțul ei, a revenit în Sicilia. Cum a intrat în casă, abia a avut timp să se ferească de cuțitul lui. Însăpăimântată, a luat o vază grea de pe un dulap, l-a lovit în cap și l-a ucis. După această nenorocire, ADRIANNA și-a petrecut restul anilor de viață într-o închisoare pentru femeile criminale.

9. CARMEN LORETTA (1816 - 1893) – Spania

CARMEN LORETTA (1816 – 1893), o spaniolă frumoasă, de o frumusețe uimitoare, s-a ocupat cu vrăjitoria încă de la vârsta de 5-6 ani, educată fiind de mama și mătușele ei cum să câștige bani mai ușor decât multe alte femei sărace. S-a născut ca un copil din flori. Tatăl său, un chitarist celebru prin partea locului, a recunoscut-o drept copilul său, ajutând-o cu bani și cu o casă bine întreținută atunci când tânăra a avut nevoie să locuiască separat de mama ei.

CARMEN nu a fost niciodată căsătorită, la fel ca și mama ei sau alte vrăjitoare din ținutul Andaluziei. Legământul lor „profesional” era un pact cu diavolul, care le ajuta pe toate să afle trecutul și viitorul. Acel așa

zis „demon” era, de fapt, un spirit puternic, dar neevoluat din punct de vedere comportamental. Cele care se foloseau de el pentru a culege informații pe cale mentală erau nevoite să-i fac multe concesii, cum era și obligația celibatului. Demonul „informator” nu accepta pierderea de informații „secrete” către persoane care nu-l puteau asculta.

CARMEN avea o personalitate puternică, tenacitate, abilitate, elasticitatea gândirii. Avea ochii de șoim, iar privirea ei nu glumea niciodată. Oamenii cumsecade nu aveau a se teme, dar cei răi, mizerabili, erau avertizați printr-o simplă săgeată aruncată din privire că nu aveau ce să caute în apropierea sa.

Avea o mare sete de cultură, de instruire, de cunoaștere a oamenilor, a lumii în general, a Universului. Ea privea noaptea stelele printr-o lunetă simplă, rudimentară. Spațiul cerului infinit o fascina. Ar fi dorit să-i cunoască pe locuitorii planetelor, să stea de vorbă cu ei. Ar fi dorit să devină și tămăduitoare, dar știința de ghicitoare îi furniza deja foarte mulți clienți. Nu mai avea timp și pentru tămăduiri.

Ar fi trăit 100 ani, după cum îi prevăzuseră astrele, dar, din cauza patimii pentru alcool și narcotice ușoare (frunze de cola), a închis ochii mult mai devreme, spre regretul tuturor neamurilor și prietenelor sale.

10. JOSEPH SHIRNICK (1826-1891) – Irlanda

Irlandezul JOSEPH SHIRNICK (1826-1891) se ocupa cu creșterea oilor și cailor de rasă. Era foarte bogat, nu numai prin strădaniile sale, dar și datorită averii moștenite de la tatăl său. JOSEPH era un om cumsecade, truditor, modest și foarte bun familist. În neamul său, cultul

familiei era respectat din moși-strămoși. Căsătorit la vârsta de 20 de ani cu o fată din satul lui, s-a străduit din răspuțeri să fie credincios soției sale. Au avut împreună cinci copii.

JOSEPH avea o mare pasiune pentru pariurile la cursele de cai, încasând foarte mulți bani pe caii săi buni la curse. Norocul său la câștigarea curselor i-a adus mulți dușmani printre bărbații din zonă. Din cauza acestora, sabotajele au început la un moment dat să se țină lanț. Și-a găsit într-o dimineață un cal otrăvit, în altă dimineață, cel mai iubit cal al său zăcea în grajd cu o gambă fracturată, și multe alte incidente de felul acesta. Îl bănuia pe îngrijitorul său, un băiat de 19 ani, căruia îi cam plăceau băutura și fetele. Neprimind din partea acestuia niciun cuvânt de scuză sau justificare, l-a lovit cu pumnii și picioarele până când l-a lăsat fără suflare.

Speriat de fapta sa, JOSEPH l-a îngropat în grajd, chiar sub caii rămași în viață. De atunci, nu a mai avut liniște nici ziua, dar nici noaptea. Îl visa plângând, tăvălindu-se pe jos, impunându-l să nu-l omoare, că e tânăr și neștiutor. JOSEPH avea 41 de ani când a comis omorul acesta, care i-a otrăvit restul zilelor. Disparația grăjdarului a fost remarcată doar de familia lui, dar nu s-a mirat nimeni de „fuga” acestuia.

După câteva luni de la accident, fantoma grăjdarului a început să le bântuie grajdul și casa. Au fost nevoiți să vândă gospodăria, mutându-se într-un sat învecinat, unde și-au reluat viața ca înainte. Din cauza remușcărilor și a păcatului de moarte nemărturisit nimănui, JOSEPH a dat în patima whisky-ului și a altor băuturi tari. După ani de chinuri sufletești și trupești, patima băuturii l-a răpus.

11. JOHANN STURY (1887-1906) – Insulele Maldive

JOHANN STURY (1887 – 1906) a trăit în Insulele Maldive, din Oceanul Indian. Era pescar de meserie, muncind împreună cu tatăl său. Într-o furtună puternică, barca li s-a răsturnat, fiind amândoi înghițiți de valuri. JOHANN tocmai se pregătea de nuntă cu aleasa inimii sale. Era ultima lui ieșire în larg înaintea cununiei. După nuntă, avea de gând să rămână la țarm, pentru a se ocupa cu tâmplăria învățată de la bunicul său. Logodnica lui s-a sinucis de durere la două zile după ce valurile i-au aruncat iubitul și viitorul socru pe plajă.

JOHANN fusese un tânăr foarte talentat la muzică. Știa să cânte cu vocea, la chitară și la un fel de fluier obișnuit prin partea locului. Moartea sa timpurie s-a datorat, în mare parte, unui blestem din moși-strămoși, care le-a ucis bărbații multor femei din neamul mamei sale.

12. GIOVANNA TORRINI (1693-1736) – Italia

Italianca GIOVANNA TORRINI (1693 – 1736) a fost o femeie frumoasă, inteligentă, cultă, de origine nobilă – contesă. Căsătorită la 16 ani cu un conte bătrân (cum era moda în vremurile acelea), GIOVANNA și-a văzut de soțul și de cei trei copii ai săi cum s-a priceput mai bine. Neștiutoare într-ale familiei, copilă nevinovată, s-a trezit în scurtă vreme cu sarcini peste sarcini. A născut doar trei copii, dar sarcinile pierdute au secătuit-o de vlagă. A murit la câteva zile după ce l-a născut pe cel de-al patrulea, mort.

În perioada vieții GIOVANNEI, medicina era cât se poate de empirică. Oamenii se tratau cu leacuri din ierburi, cataplasme, luare de sânge etc. Italianca se pricepea foarte bine să-i trateze pe cei bolnavi din

familie. Mama și bunica o învățaseră multe secrete ale tămăduirii cu ajutorul plantelor.

Fiind bogată, GIOVANNA avea servitori, cameristă. Singurele preocupări în familie erau mulțumirea soțului și creșterea copiilor. Cu toate că nu își iubea soțul, s-a resemnat în postura unei soții model. Îi făcea pe plac tot timpul, cu toate că sănătatea precară îi cerea mai multă odihnă. Avea un caracter fin, exigență față de comportarea oamenilor din jur, dorința de a-i învăța pe toți câte ceva bun.

13. ORLANDO FERREIRA (1856-1897) – Franța

Francezul ORLANDO FERREIRA (1856 – 1897), născut la Paris din mamă franțuzoaică și tată spaniol, avea un handicap fizic: venise pe lume cu piciorul stâng mai scurt decât cel drept. Această infirmitate, deși bine corectată de ochii lumii cu o gheata ortopedică, i-a marcat sistemul nervos pentru tot restul vieții. ORLANDO își ura tatăl, pentru că era brutal cu soția și nu se ocupa de copiii săi. Băiatul avea impresia că toți spaniolii sunt răi ca tatăl său.

Temându-se că nu-l va alege nici o fată drept soț, s-a căsătorit la 19 ani cu una dintre verișoarele lui, fată săracă de la țară, în vârstă de 16 ani, orfană de ambii părinți. A iubit-o enorm și i-a făcut patru copii minunați.

ORLANDO era de meserie bijutier. Învățase să vândă și să repare bijuterii de la unchiul său Fernando, pe care l-a iubit mai mult decât pe propriul tată. În Paris, i-a fost ușor să-și câștige banii necesari traiului zilnic în micul său magazin de la periferia orașului.

ORLANDO, cam naiv de felul său, trăise cu impresia că infirmitatea piciorului stâng îl va împiedica să procreze. Văzând că soția lui rămâne însărcinată și naște, venirea pe lume a fiecărui copil i-a provocat o nouă rană în suflet: nu cumva altcineva este tatăl?

După nașterea primului copil, ORLANDO și soția lui, Anelise, s-au mutat la țară, în casa bătrânilor care o crescuseră pe fată. În cătunul din sudul țării, a fost nevoit să vândă și alcool, care se cerea în zonă mai mult decât podoabele femeiești. Unii au spus că moartea i s-a tras de la băutură, alții că ar fi intrat „necuratul” în sufletul său. Un dram de adevăr era în spusele tuturor. După ce începea să ciocnească paharele cu clienții săi, comportamentul i se schimba ca prin farmec: vorbea anapoda, îl obseda gândul morții, se uita neputincios după femeile frumoase, sărea la bătaie dacă unii îl enervau prea tare. Bătrânii înțelepți de prin partea locului șopteau înspăimântați că sufletul cel adevărat al lui ORLANDO „a fost furat”.

În ultimul an de viață, avea mintea rătăcită, parcă nu mai era el. Nimeni nu s-a mirat când unul dintre copiii săi l-a găsit spânzurat de un pom din grădină, la vârsta de 42 ani.

14. AMELIA (1897-1943) – Portugalia

AMELIA (1897 – 1943) a trăit în Portugalia. Ocupația ei de bază, pe lângă treburile gospodăriei, a fost cea de croitoreasă. Se pricepea de minune să creeze noi și noi modele pentru haine femeiești, de lux, pe care le vindea femeilor bogate. O ducea destul de bine cu veniturile, câștigând satisfăcător cu meseria ei. În plus, bărbatul îi aducea bani buni în casă,

din vânzarea unor obiecte de artă veche, cumpărate pe sume infime de la marinarii străini ce poposeau pe țărmul portughez.

AMELIA a fost o persoană credincioasă și foarte bună la suflet. O cunoștea toată zona în care locuia pentru acțiunile sale caritabile. Cosea rochii ieftine pe care le oferea femeilor sărace, le dădea bani pentru creșterea copiilor, contribuia cu sumele necesare la înmormântări.

Femeia portugheză avea o putere de muncă deosebită, luciditate în gândire, știința de a-ți menține familia unită, hotărâre în situații dificile, hărnicie în muncă. Mai avea o intuiție deosebită, o adevărată vedere la distanță în timp și spațiu.

În ultimul an al vieții, a avut nefericita ocazie de a comite un păcat de moarte care i-a anulat prin gravitatea sa o mare parte din faptele de omenie săvârșite de-a lungul vieții. Doi refugiați de război, veniți cu un vas englez, au năvălit în casa ei, cerând adăpost până la sfârșitul războiului. Femeia și soțul ei s-au străduit să-i îngrijească. Presați de pericolul descoperirii lor, lucru care le punea familia în pericol (aveau cinci copii), cei doi soți le-au pus în vedere fugărilor să plece. Aceștia au devenit violenți, refuzând să părăsească locuința. Ceasul rău a venit în clipa în care AMELIA și bărbatul ei le-au strecurat otravă în mâncare. I-au îngropat sub podeaua de piatră din grădină. Osemintele nu au fost găsite niciodată.

15. KEMAU (1867-1894) – Noua Zeelandă

KEMAU (1867 – 1894) a fost un bărbat din Noua Zeelandă. Neam de neamul său a fost maor atât la înfățișare, cât și la comportament. Ca om

pașnic și cu bun simț, KEMAU s-a străduit toată viața să nu semene întru totul cu părinții și strămoșii săi. Adică și-a controlat în permanență ieșirile mânioase spontane, moștenite din familie, mai ales de la tatăl său. Provenind dintr-o familie numeroasă, bunăstarea materială era pentru ei ceva de domeniul viselor, despre care se discuta în mare taină la adunările bărbaților din modestul cătun unde locuiau. Părinții săi săraci abia reușeau să le asigure copiilor strictul necesar pentru traiul zilnic. Tatăl păstora oi și capre, iar mama vedea de gospodărie.

Băiatul a plecat de la părinți foarte devreme, după ce a împlinit vârsta de 15 ani. A fost luat la muncă de o familie înstărită dintr-un cătun învecinat. Mai întâi la muncă pe plantația de cânepă indiană, după aceea îngrijitor la cai, frumosul KEMAU s-a remarcat în ochii boierilor ca un om de nădejde și foarte cinstit. Dar, cum încă nu i se terminase lanțul de necazuri, i-a fost dată și o suferință din dragoste: fata boierilor, care mesteca mai tot timpul frunze de canabis, a pus ochii pe el. Lilia l-a vrut cu tot dinadinsul, mai ales că, la ifosele ei, nu prea se găseau băieți să o curteze. Au început să se vadă în secret, printre ierburile plantației, până când au aflat părinții fetei. Bietul băiat, care abia împlinise 18 ani, a fost alungat cu pietre, fiind nevoit să fugă cât mai departe de ferma blestemată. Ajuns pe țărmul oceanului, s-a îmbarcat pe un vapor care transporta pește de pe o insulă pe alta.

Ajuns la vârsta de înșurătoare, după doi ani de peripeții pe ocean, se săturase de nenumăratele pericole prin care trecuse rabla de navă. A rămas la țărm în nordul țării, a început să vândă pește într-o piață și s-a căsătorit cu fata negustorului la care lucra. Au trăit în armonie, au crescut patru copii, despărțindu-i numai moartea prematură a lui KEMAU. Deși era sănătos, dintr-o dată s-a învinețit la față și a căzut la pat de o boală misterioasă. Vraciul adus dintr-o localitate învecinată i-a spus că fusese otrăvit cu peștele din care i-a dat să mănânce o femeie dușmănoasă. Bietul muribund a înțeles că l-au ajuns blestemele primilor lui stăpâni, care își pierduseră fiica din cauza lui.

Prima lui iubire, frumoasa Lilia, fugise de la moșia părinților, rătăcind prin lume, până când l-a regăsit pe KEMAU. El deja era căsătorit și i se născuseră primii doi copii. Lilia rătăcea drogată peste tot pe unde auzea că ar fi ajuns KEMAU. Stătea zile întregi pe jos, urmărindu-l cu ochi disperați pe iubitul ei de-o viață cum își vindea liniștit peștele în dugheana socrului său. După moartea bătrânului, KEMAU s-a trezit cerut în căsătorie de sărmana femeie. A refuzat-o și a alungat-o din calea lui. După câteva zile, o femeie din vecini i-a adus la magazin o bucată mare de pește prăjit. Nu i-a spus că a preparat-o

împreună cu buna ei prietenă Lilia. În câteva ore, trupul bărbatului a rămas fără viață, în acest mod plătind refuzul de a-și părăsi familia.

Maorul KEMAU nu și-a iubit nevasta, dar s-a comportat corect față de ea. A iubit-o până la moarte pe femeia interzisă, cea pe care a nenorocit-o.

16. JEREMY ROCKHILD (1876-1918) – Anglia

JEREMY ROCKHILD (1876 – 1918) era medic militar englez. A lucrat pe mai multe fronturi, în Europa și Africa. A cunoscut toate suferințele omenеști pe care cei rămași acasă nu aveau cum să le afle. Om blând, amabil, cu vorba cumpătată, JEREMY îi cucerea pe cei din jur cu personalitatea sa. Pentru suferinzii frontului de luptă avea întotdeauna o vorbă de mângâiere. Iubea viața, cu toate aspectele ei pozitive. Muncea zi și noapte pentru salvarea vieților celor răniți în războaie.

JEREMY și-a început munca pe front imediat după terminarea facultății la Londra. Chemarea războiului a avut-o de mic. Se juca în fiecare zi de-a soldații, dând cu bețe în pomii din grădina casei părintești, dintr-o suburbie a Londrei. Ajuns la școală, a învățat pe rupe istoria și geografia lumii. Vedea cu ochii imaginației sale cum se duceau luptele în Antichitate și în Epoca Modernă. Idealul său de conducător militar era Napoleon Bonaparte.

Dar, odată înrolat pe front, toate imaginile mărețe i s-au spulberat. A văzut explozii, lupte corp la corp, morți și răniți. Îl impresionau nu numai victimele umane, ci și cele din rândul animalelor. Sfârșitul dramatic al cailor de luptă îi sfâșia inima de fiecare dată.

JEREMY se înfură adeseori din cauza dispozitivelor de război fabricate necorespunzător, care făceau numeroase victime umane și animale, atât printre colegii lui de arme, cât și printre dușmanii lor. Ar fi vrut să fabrice arme perfecționate, moderne, care să-i conducă la victorie pe camarazii săi fără să facă atât de multe victime. Minte sa născocea tot felul de dispozitive care ar fi putut să-i țină deoparte pe rivali fără să-i schilodească sau să-i omoare.

JEREMY se străduia din răspuțeri să-i salveze pe nenorociții aduși sfârâmați din lupte. Sufletul său bun și nobil începea să dea semne de revoltă. Ar fi dorit să oprească fiecare luptă înainte ca ea să facă noi și noi victime. A încercat de nenumărate ori să-și convingă comandanții că ar trebui să evite sacrificarea vieților omenesci. Dar cum război fără victime nu era cu putință, sfaturile i se luau în nume de rău. Sărmanul JEREMY a murit răpus de malarie la 42 de ani, într-o țară din centrul Africii.

17. KNUD MERKEL (1825-1916) – Groenlanda

KNUD MERKEL (1825 – 1916) a fost pescar și negustor de piei de animale în Groenlanda. Având o fire aspră și tenace, adaptată la clima și vicisitudinile vieții din zonă, KNUD a trăit mulți ani, datorită sănătății sale de fier. El a fost un om cu multe crime la activ. A ucis animale pentru a supraviețui atât el, cât și familia lui, dar a ucis și oameni periculoși pentru a se apăra. Zona era bântuită de hoți, pirați, falși negustori, care ucideau fără să clipească.

Familia sa numeroasă (cinci copii plus trei neveste) l-a solicitat peste măsură din punct de vedere material. O mare parte dintre bunurile

necesare traiului puteau fi obținute prin schimb direct (troc), dar pentru altele era nevoie să coboare pe continent, pentru a le cumpăra cu bani grei. Lui KNUD i-a plăcut să fie mereu vioara întâi, capul familiei, șeful clanului. Toată familia trebuia să se supună voinței sale și să-i facă pe plac în toate. Orgoliul și ambiția sa nemăsurată au adus multă suferință celor apropiați lui. Nevestele se certau mereu pentru un loc mai cald în preajma lui, copiii nu aveau voie să riposteze cu nimic, iar prietenii apropiați erau nevoiți să îl aprobe în orice făcea.

18. JULIA SANTERRI (1782-1815) – Italia

Italianca JULIA SANTERRI (1782 – 1815) din Piemonte, energică, tenace, frumoasă, bună călăreață încă din copilărie, și-a dedicat scurta ei viață îngrijirii cailor de curse, ocupație moștenită de la tatăl și bunicul său. Bogată din naștere, provenind dintr-o familie de vechi baroni piemontezi, tânăra femeie nu a fost preocupată de problemele familiei. Crescută în castelul străvechi al părinților săi cu servitoare, guvernantă și majordom, JULIA s-a ocupat doar de educația ei și de herghelia părinților săi. La un moment dat, fata s-a oprit din studii, considerându-le inutile pentru o fată nobilă și bogată.

Având apucături aproape masculine, nu a pus preț pe admirația unor tineri din zonă, refuzând cu ostentație câteva cereri în căsătorie. Înainte de a muri, tocmai se îndrăgostise de un tânăr. Din nefericire, soarta i-a refuzat bucuria iubirii, mulțumirea de a fi soție și mamă. Abia împlinise 33 de ani când a fost aruncată puternic de un cal nărăvaș, proaspătă achiziție a tatălui său. Lovindu-se puternic la cap, a mai trăit după aceea doar două zile.

19. RUGGIERO FANTINI (1912-1937) – Italia

RUGGIERO FANTINI (1912 – 1937) a trăit în Italia. Copil bun, cuminte, crescut într-o familie de negustori sicilieni, băiatul a avut încă de mic tentația folosirii armelor de foc. A învățat să tragă cu pistolul și carabina la vârsta de 7 ani. Îl însoțea pe tatăl său în călătoriile de afaceri, apărându-l ca un veritabil pistolar. Trăind într-un climat local bântuit de violență, unde crimele erau la ordinea zilei, RUGGIERO s-a călit în greul vieții, muncind alături de tatăl său (pe care nu-l părăsea niciodată) în mica dugheană unde își vindea mărfurile. Mare parte din acestea erau furate din șalupele și vapoarele care erau descărcate la țarm.

La vârsta adolescenței, RUGGIERO a început să fie bântuit de setea puterii. Făcând parte dintr-o grupare a Camorrei, dorea nespus de mult să-i conducă pe golanii pistolari din zonă. Plăcerea banilor, setea de avere și de răzbunare pe rivalii de afaceri i-au dezvăluit o latură periculoasă a caracterului său. La vârsta de 24 de ani, după lichidarea unui număr impresionant de adversari, tânărul RUGGIERO a ajuns „cappo di tutti capi” din sudul Siciliei. Vârsta sa fragedă i-a intrigat pe bătrânii mafioți, care i-au pus gând rău. Astfel, în ziua lui de naștere, când împlinea 25 de ani, mafiotul RUGGIERO a fost lichidat prin împușcare de către rivalii săi.

20. FATMA RAJID (1823-1901) – Libia, Anglia

FATMA RAJID (1823 – 1901), o femeie din Libia, s-a născut în familia unui negustor de cămile ca al șaptelea copil din cei treisprezece ai părinților săi. Fată deșteaptă, curajoasă, isteță la minte și la vorbe, FATHMA și-a depășit cu mult condiția femeii din țara sa. Încurajată mult de mama și ajutată de tatăl său, a plecat în Egipt la vârsta de 16 ani, pentru a-și face un rost în viață. Adăpostită de niște rude din Cairo, a reușit să intre cameristă la soția unui om de afaceri englez. Femeie cu studii la pension în Anglia, aceasta a înțeles că tânăra fată merita o viață mai bună decât cea din deșertul libian, unde-și aveau casa părinții ei. A ajutat-o pe FATHMA să învețe carte și să se mărite cu un colonel englez, căruia tocmai îi murise soția de malarie. Fără a protesta, copila s-a lăsat purtată de valurile vieții și de voința celor din jurul său.

După câteva luni, însărcinată fiind, și-a urmat soțul, pe Jerry, în Anglia pentru a prelua conacul moștenit de la părinți. Aici, într-o suburbie a Londrei, FATHMA a dat naștere primului lor copil. În decurs de câțiva ani, a mai născut încă doi. Viața FATHMEI a decurs fără împrejurări deosebite care să o abată de la condiția ei de soție și mamă devotată. Nu a mai reușit niciodată să-și vadă familia rămasă în țara natală.

Ea a pus mai presus de orice obligațiile de familie. Și-a crescut copiii în mod exemplar, iar soțul ei a închis ochii cu un an înaintea ei, mulțumit că în jurul patului veghează membrii familiei, care l-au iubit cu toții, după cum bine a meritat.

Australianul MEUR (1754 – 1815) a trăit într-o zonă sălbatică din sudul țării. Părinții săi, indigeni aproape sălbatici, aparțineau unui trib a cărui viață se baza pe traiul în mijlocul naturii, hrănindu-se și acoperindu-și trupul cu plante culese din zonă. MEUR s-a deosebit mult de cei doisprezece frați ai săi. Era dornic să cunoască oamenii din jurul său, plăcându-i să stea ore în șir de vorbă cu ei, dar mai ales cu bătrânii înțelepți ai comunității. Văzându-l cât este de intuitiv și sfătos, șeful tribului, un bătrân de 98 de ani, l-a luat pe lângă el ca ajutor la ceremoniile de vindecare cu ajutorul duhurilor pădurii. MEUR, foarte priceput și pasionat de ritualuri, a învățat repede ce are de făcut. La 7-8 ani, era un vrăjitor în miniatură. Începuse deja să și ghicească într-o scoică mare oferită de șef. Aceasta îi fusese oferită bătrânului de un marinar rătăcit prin zona lor drept recompensă pentru că nu fusese omorât de paznicii tribului.

MEUR a crescut frumos, voinic și mândru de înțelepciunea lui. Cu toate că la ritualurile șefului era nevoit să ucidă animale și păsări aduse din pădure, lui îi plăcea cel mai mult să salveze oamenii de la moarte. Era primul care sărea în ajutorul vreunei victime atacată de un animal sau de un membru al tribului. Leacurile învățate de la bătrânul vrăjitor, care și-a dat obștescul sfârșit la 105 ani, l-au ajutat pe tânărul MEUR să ajungă șamanul tribului, fiind venerat și iubit de toată lumea.

S-a căsătorit la 19 ani cu Haila, o tânără deosebit de frumoasă și înțeleaptă ca și el. Împreună au format o pereche de oameni-minune, care, ajutați de cei șapte copii ai lor, au făcut mult bine în mica așezare

din pădure. MEUR a murit la 61 de ani, fiind sfâșiat de un tigru tasmanian care îl urmărea de multă vreme atunci când culegea plante de leac pentru bolnavii săi. Poate că s-au răzbunat pe el duhurile rele pe care le-a scos, ani la rândul, din trupurile celor aflați în suferință.

22. LIHAI (1692-1739) – Thailanda

Thailandeza LIHAI (1692 – 1739) s-a născut într-o mică așezare indigenă, situată pe malul lacului Ubolratna, într-o zonă cu vegetație abundentă, spre nordul continental al Thailandeii. Familia sa, formată din nouă persoane, era săracă lipită pământului, dar foarte bogată din punct de vedere spiritual. Cei câțiva zeci de locuitori din acel cătun izolat îi venerau pe zeii pădurii și ai apelor.

Părinții fetei trudeau cât era ziua de mare pentru a-și putea hrăni cei șapte copii. Mama, Sakin, vedea de gospodărie, iar tatăl, Ornok, lipsea toată ziua, plecând mereu în căutare de hrană, lemne și ierburi de leac. Viața acestei familii, ca și a celorlalți membrii ai comunităților lor, era strâns legată și dependentă de natura înconjurătoare. Niciunul nu știa carte, nu cunoșteau banii și nimic altceva din obiceiurile locuitorilor de dincolo de pădure.

Cel mai apropiat oraș, aflat la zeci de kilometri distanță, se numea Ban Chum Phae. Pentru a ajunge la el, era necesar să străbată pădurea întinsă și sălbatică, unde pericolele îi pândeau la fiecare pas. Singurul locuitor al satului care s-a încumetat să străbată pădurea nu s-a mai întors acasă. Bătrânii spuneau cu voce scăzută că, dincolo de lac și de pădure salășluia „dragonul” sălbatic, mereu flămând, care înghițea într-o

clipă orice vietate apărută pe teritoriul său. De fapt, această spaimă izvorâtă din necunoașterea adevărului le era inoculată bieților indigeni de către lumea bogaților care stăpâneau pădurile ce înconjurau lacul.

Fetița noastră, LIHAI, a crescut liniștită în mediul natural sălbatic și luxuriant, ajungând la vârsta de 9 ani, când băieții se orientau spre viitoarele neveste. Au cerut-o și pe ea doi dintre localnici, unul de 17 ani, iar celălalt de 19 ani. Părinții i-au promis-o celui mai în vârstă, adică lui Torhi. Termenul de așteptare a miresii era de 2 ani. Într-adevăr, după 2 ani au făcut nunta, așa cum era datina locului. Primul lor copilaș a venit destul de repede, când mama lui avea doar 12 ani. În acele locuri, fetele se maturizau repede, astfel încât cele măritate recent arătau ca niște copile cu copii mici în brațe. După primul lor născut, o fetiță, au mai venit încă cinci copilași.

LIHAI avea 27 de ani când pădurea începu să vuiască de zgomote puternice. În câteva săptămâni, grupuri mari de tăietori de lemne s-au apropiat de satul lor. Bărbații localnici au încercat să își apere teritoriul, dar au fost uciși cu sălbăticie. Doar 3 au mai rămas în viață, fiind luați ca prizonieri și duși undeva departe de familiile lor. Torhi, soțul lui LIHAI, se afla printre aceștia din urmă. Disperate, femeile rămase singure doar cu copiii lor au încercat să trăiască mai departe, sub directă supraveghere a oamenilor boierului care poruncise tăierea unei mari zone din pădure. Acest boier, peste măsură de bogat, își avea palatul în orașul Ban Chum Phae și dorea să își mai construiască unul, chiar pe malul lacului Ubolratna. Femeile rămase în sat au fost obligate să ajute la noua construcție împreună cu copiii lor mai mari.

LIHAI, care era deosebit de frumoasă și încă tânără, i-a atras atenția unuia dintre muncitorii care lucrau la clădirea palatului. Rămasă fără bărbat, l-a primit în coliba ei pe Norh, ca pe un al doilea soț. Nemaștiind nimic despre Torhi și dorind să își salveze copiii de la foamete, a considerat că este datoria ei de mamă să le aducă bieților copii un nou protector. Norh s-a dovedit a fi un om cumsecade și de cuvânt. După terminarea palatului, boierul l-a angajat ca supraveghetor, permițându-i să locuiască împreună cu noua lui familie într-o anexă a palatului.

Au trecut câțiva ani de viață liniștită pentru LIHAI și pentru familia ei. Aproape că își uitase primul soț, pe Torhi. Dar iată că într-o zi nefastă, o caleașcă l-a adus pe boier împreună cu soția lui pentru a-și inaugura o nouă aripă a giganticei construcții. Vizitiul său era tocmai Torhi, cel pe care îl luaseră prizonier cu ani în urmă oamenii săi. Bietul bărbat visa de mult să își vadă familia rămasă în junglă. Revederea lor a fost cumplită pentru el: soția lui avea un nou bărbat, iar copiii abia dacă își mai aminteau de el. Nevoit să tacă și să rabde, pentru a nu fi ucis de slugile

boierului, și-a văzut mai departe de treburi. După încheierea sejurului stăpânului său, Torhi și-a luat altă nevastă, la oraș, pe una dintre cameristele nevestei boierului.

Curajoasa LIHAI, dedicată cu totul familiei sale, a luptat din răspuțeri pentru a-și vedea copiii mari, fiecare la rostul său. Cele două fete ale ei s-au măritat cu tineri lucrători de la palatul din junglă, iar băieții au plecat la oraș, pentru a-l servi pe boierul cel tânăr, fiul celui care le-a distrus mica așezare de pe malul lacului.

23. JOAO HEMINDEZ (1873-1936) – Brazilia

Brazilianul JOAO HEMINDEZ (1873 – 1936) s-a ocupat cu pescuitul oceanic și vânzarea perlelor de cultură. Foarte bogat, averea sa era greu de evaluat în bani. Avea terenuri întinse cultivate cu canabis, pe care le valorifica de minune. Comerțul cu cânepă indiană constituia baza veniturilor sale. Îl camufla cu ajutorul magazinelor sale din São Paulo, unde vindea bijuterii din perle naturale și produse din pește.

JOAO a avut două neveste și șapte copii: patru copii cu prima nevastă, trei copii cu a doua. Prima lui soție murise otrăvită nu se știe de cine. Totuși, apropiații lui JOAO îl bănuiau chiar pe el că i-ar fi dat să mănânce pește oceanic otrăvit pentru a scăpa definitiv de ea și a se însura cu Lucetta, iubita lui din copilărie. Așa a și fost. Spre norocul primilor patru copii, Lucetta și-a îndeplinit cu mare hărnicie obligațiile de familie.

Dar Maria, prima nevastă a lui JOAO, nu a fost singura lui victimă. A mai omorât trei oameni, camarazi de-ai lui în comerțul cu canabis. Unul dintre ei, urmărit de Poliție în urma unui denunț, a vrut să se retragă din

afacere. JOAO s-a supărat, a sărit la bătaie pe șalupa care trebuia să transporte cânepa pe un vapor aflat în larg și a băgat cuțitul în bietul om. Ajunși pe vapor, s-a produs o încăierare soldată cu doi morți și trei răniți din rândul echipajului. Cei doi morți au fost împușcați tot de mâniosul JOAO.

Din acea zi, negustorul a trăit încă 20 de ani cu frica în sân că-și va ispăși pedeapsa omuciderii în cine știe ce ocnă din interiorul țării. După incidentele de pe vas, JOAO și-a luat familia, a vândut conacul, mutându-se în sudul țării, într-o zonă mai puțin populată. După ce și-a lichidat proprietatea terenurilor cultivate cu canabis, și-a vândut chiar și magazinul din São Paulo. JOAO și-a investit banii în pescuitul oceanic, cumpărând 6 vapoare.

A murit înecat odată cu unul dintre vapoarele sale, în timpul unei furtuni puternice. Moartea sa violentă, în adâncul oceanului, ciupit și mușcat de vietățile flămânde și otrăvitoare, nu i-a fost ușoară.

24. ISABELLA ROSSENTI (1875-1923) – Scoția, Tunisia

ISABELLA ROSSENTI (1875-1923) provenea din tată italian și mamă scoțiană, crescând de mică între două lumi: Italia și Scoția. Înzestrată nativ cu o inteligență ieșită din comun, copila a învățat să scrie și să citească de la vârsta de 4 ani. La 7 ani era deja o mică scriitoare: nu trecea o săptămână fără ca în albumul său să nu apară o nouă povestioară. Îi plăcea nespus de mult să scrie despre viața păsărilor, a insectelor, a animalelor de casă. În gospodăria lor din nordul Scoției aveau găini, porci, un fazan, un ponei, patru pisici și doi câini de rasă.

ISABELLA petrecea ore întregi jucându-se cu vietățile necuvântătoare ale casei.

După ce a început să meargă la școala din sat, fetița și-a uimit învățătorul și colegii cu puterea sa de a înțelege gândurile, sentimentele, comportamentul celor din jurul ei. Foarte bună la carte, a terminat cursurile primare și liceul cu diplomă de merit. După liceu, a dorit să urmeze o facultate de medicină. Părinții săi au depus eforturi deosebite pentru a o ține în facultate. Proaspătă absolventă a Universității din Glasgow, s-a angajat ca practicantă într-un spital din Londra. Aici au găsit-o evenimentele istorice care au zbuciumat întreaga Europă în Marele Război (1914 – 1918).

Supărată, nemulțumită că marile puteri europene nu prea se străduiau să facă pace, ISABELLA s-a îndreptat spre continentul african. Dorea să cunoască îndeaproape acest continent periculos și îndelung controversat. Ajunsă în Algeria, bolnavă de malarie și încă două boli africane, se străduia cu greu să facă față muncii istovitoare din spitalele improvizate unde își găsea de lucru.

Din cauza aspirațiilor sale spre perfecțiune, ISABELLA și-a găsit foarte târziu partenerul de viață, când se apropia de 40 de ani. Ea nu avusese timp să relaționeze cu bărbații în aspectul intim. Ajunsă în Tunisia, s-a căsătorit cu un localnic bogat și bătrân, care se îndrăgostise de ea nebunește. Și-a iubit soțul cu toată puterea inimii ei, deși el era de altă rasă, iar vârsta înaintată își spunea cuvântul.

ISABELLA era deosebit de frumoasă. Chipul ei, cu trăsături italiene combinate cu cele ale scoțienilor, era ieșit din comun pentru o europeană. Soțul i-a murit după 2 ani, lăsând-o cu o avere imensă și cu un copilăș mulatru, neasemuit de frumos. Din păcate, după nașterea copilului, Isabella nu a mai putut profesa ca medic. Cu sănătatea șubrezită de atâția ani de muncă grea, a preferat să-și crească fiul în liniște, la palatul rămas de la defunctul său soț. Când băiatul a ajuns la vârsta adolescenței, ISABELLA a închis ochii pe vecie.

25. MUSTAFA ADOUIL (1813-1866) – Algeria

Algerianul MUSTAFA ADOUIL (1813 – 1866) s-a ocupat cu comerțul de perle și bijuterii din corali. A fost un om cumsecade, bun gospodar în vila lui dintr-o zonă muntoasă și foarte bun familist. Patima lui pentru femei l-a determinat să-și ia patru neveste, care au adus pe lume șaisprezece copii. Căsătorit la 18 ani, MUSTAFA s-a ocupat de numeroasa lui familie atât cât i-a stat în puteri.

A călătorit mult pe continentul asiatic, în căutare de bijuterii rare, confecționate din materiale exotice. A avut și trei amante, în China, India și Thailanda. Băieții săi (opt la număr), odată crescuți mari, l-au urmat în călătoriile lui de afaceri. Trei dintre ei nu s-au mai întors în Algeria. Fetele s-au măritat devreme cu bărbați înstăriți, aducându-le multă mulțumire părinților.

26. PATRICK LEBERGUE (1913-1947) – Franța

PATRICK LEBERGUE (1913-1947) s-a născut în Franța, într-o familie de afaceriști bogați din Paris. De mic copil, i-au plăcut mult jocurile acrobatice, privind cu nesaț la saltimbancii care își vindeau priceperea pe străzile pariziene. Abia începuse școala când a fugit de acasă, adăpostindu-se în mașinile bizare ale unui circ ambulant. Luat de milă de către circari, crezându-l pe cuvânt că este orfan și muritor de foame, PATRICK a învățat în următorii ani tot ce se putea învăța în acel colectiv de artiști nomazi.

Cu ajutorul lor, a reușit să cunoască lumea. La vârsta de 20 de ani, băiatul deja vizitase toate țările Europei, America de Nord, o parte din sudul continentului american, Asia Mică și două țări din Orientul îndepărtat: India și Pakistan. Lui PATRICK îi plăcea să-și ajute apropiații bolnavi. Ținea minte tot felul de rețete, leacuri empirice, ba chiar știa să calmeze durerile ținându-și palmele pe locurile dureroase.

Reîntors în Franța, află că părinții săi muriseră de supărare. Îl crezuseră răpit, ucis de dușmanii lor. Profund mâhnit de neglijența sa care i-a ucis părinții, PATRICK hotărî să-și schimbe meseria și să rămână în casa părintească. Își găsi de lucru într-un local de noapte, unde se angajă ca pianist. Noptile pierdute în localul îmbâcsit cu fum de țigară îi zdruncinară sănătatea.

Îmbolnăvindu-se de plămâni, începu să prizeze cocaină, pentru a rezista programului de local, din care își câștiga pâinea zilnică. Se îndrăgosti nebunește de una din animatoarele din local, fără a avea șansa de a se căsători cu ea. La vârsta de 34 de ani și-a pus capăt zilelor, prizând o supradoză de cocaină.

27. LUISA VELASQUEZ (1714-1786) – Spania

Spaniola LUISA VELASQUEZ (1714 – 1786) a fost de meserie pictoriță de icoane în religia catolică. Moștenise acest talent de la tatăl și bunicul său, care fuseseră și ei pictori de icoane. Fata crescuse în conacul părintesc, lipsită de grijile vieții.

Căsătorită la 17 ani prin insistențele părinților, s-a mutat cu soțul ei (mult mai în vârstă decât ea) într-o regiune învecinată. Locuind cu socrii, oameni cumsecade, aceștia i-au crescut cei patru copii, ajutând-o astfel să scape de corvoada treburilor de familie. Soțul ei a câștigat o avere din vânzarea tablourilor și icoanelor create de LUISA, asigurând astfel întregii familii un trai confortabil. Viața femeii s-a desfășurat în liniște și calm. Toți cei din jur și-au dedicat puterile pentru a o ajuta să creeze liniștită și relaxată niște opere minunate.

28. JOHN MERNICK (1819-1902) – Irlanda

Irlandezul JOHN MERNICK (1819-1902) era de meserie bucătar și cofetar. Lucra cu ziua pe la familiile bogate din zona în care locuia. Foarte priceput la dulciuri, dar și la vorbă, JOHN își fermeca stăpânii cu prăjiturile, șerbeturile și mâncărurile preparate de el. Dar nu numai atât: aflând, prin natura meseriei, tot ce se întâmpla în zonă, descria cu harul său specific toate noutățile din viața vecinilor săi. S-a străduit chiar să scrie și un roman, pe care, din păcate, nu l-a finalizat niciodată. Ar fi dorit foarte mult să viziteze Italia, ceea ce nu s-a întâmplat niciodată. JOHN a fost un bun gospodar la casa lui. A moștenit de la părinți un conac micuț, cu terenuri în jur și o mini-ferma cu oi și cai. Copiii săi, în număr de patru, l-au urmat în darul bucătăriei și al hărniceiei.

JOHN a avut și păcate, nu numai merite. I-au plăcut băutura, femeile frumoase, dar mai ales pokerul. Spre norocul lui, câștiga des și destul de mult. Dar câștigurile ușoare la poker i-au atras mulți dușmani din ținutul în care locuia. Într-o noapte târzie, întorcându-se cu calul său de la o partidă de poker, a fost atacat de doi bărbați înarmați cu bâte și pistoale. L-au tras jos de pe cal, l-au lovit cu sălbăticie, după care l-au împușcat într-un picior. Bietul JOHN a zăcut până la ziuă în șanțul de pe marginea drumului, până când l-a zărit un nobil din caleașca lui, care pleca la oraș pentru cumpărături. Baronul l-a recunoscut pe JOHN, a făcut cale întoarsă și l-a dus acasă la familia lui. Temându-se să nu moară pe drumul către spitalul din oraș, soția lui JOHN a chemat medicul din sat. Acesta i-a extras glonte din picior, îngrijindu-l cum s-a priceput mai bine.

Din păcate, inima lui JOHN, slăbită de viața nocturnă plină de emoții la poker, nu a mai rezistat durerii fizice. Aceste emoții apăreau înaintea fiecărei partide de poker și încetau spre ziuă, după ce se termina jocul.

29. JUDITH OSBORNE (1816-1897) – Anglia, SUA

Englezoaica JUDITH OSBORNE (1816 – 1897) a fost medic, într-un spital din sudul Angliei. Femeie deosebit de inteligentă și capabilă pe plan profesional, JUDITH și-a sacrificat viața și familia pe altarul meseriei sale. Avea curajul să practice chirurgia, în pofida tuturor obstacolelor apărute ca din senin: invidia și sabotajul colegilor bărbați, dotarea insuficientă a sălii de operație, prejudecățile populației cu privire la competența unei doctorițe în fața colegilor doctori, neînțelegerea soțului față de necesitățile profesiei sale de medic și multe altele.

JUDITH era o femeie tenace și independentă, precum și un medic predestinat profesiei sale. Din cauza programului încărcat de la spital, soțul a părăsit-o după numai 2 ani de căsnicie, lăsând-o cu un copilăș de câteva luni. Părinții bieteii femei i-au luat copilul pentru a-l crește cum se cuvine. Reproșurile din partea lor veneau zilnic. Atât era de ocupată, biata de ea, încât nici nu băga de seamă simpatia și avansurile unora dintre colegii săi. Îi mersese vestea de femeie-bărbat, inaccesibilă amorului.

Când avea deja 41 de ani, a fost internat în spitalul său un tânăr nobil de 30 de ani, rănit într-un duel. JUDITH l-a operat, i-a scos glonte dintr-un mușchi al piciorului stâng, după care l-a vegheat zi și

noapte, dintr-un îndemn sufletesc pe care nici nu se străduia să și-l explice. După externare, tânărul baron a cerut-o de soție. JUDITH, fără să stea prea mult pe gânduri, a acceptat. Căsătoria lor a avut loc într-un cadru restrâns, în absența rudelor mirelui, care nu erau de acord cu unirea lor.

După un an, JUDITH a născut al doilea copil. Viața sa de spital solicitând-o în continuare la fel de intens, soțul ei, din plictiseală, a apucat-o pe căi greșite: chefuri prin bordeluri, jocuri de cărți nocturne, care l-au ruinat în câțiva ani.

Exasperată, JUDITH și-a luat copiii, plecând cu ei în America. Și-a găsit de lucru pe coasta de vest a S.U.A., într-un orașel modest. Aici a muncit și a locuit până în ultima zi a vieții sale. Copiii săi, un băiat și o fată, ajunși la casele lor, căsătoriți și cu profesii bine consolidate, au plâns-o amarnic și au regretat-o nespus de mult.

30. OCMO (1753-1812) – Thailanda

Thailandezul OCMO (1753 – 1812), șaman din tată-n fiu, s-a bucurat de un renume deosebit printre locuitorii insulei în care trăia. Vindeca oamenii cu puterea sugestiei, cu plante, cu spirite tămăduitoare. Avea puteri nelimitate în influențarea și controlarea oamenilor. Conștient fiind de darurile sale strămoșești, dar având totuși un suflet cinstit, s-a limitat de-a lungul vieții la ocupația de ghicitor și tămăduitor. Dacă ar fi avut ambiții de putere, ar fi reușit să stăpânească și să exploateze populația de pe toate insulele din apropiere.

OCMO avea câteva neveste, după cum era obiceiul locului. De la ele a primit în dar 17 copii, băieți și fete. Pe toți i-a crescut în spiritul meseriei sale, moștenite din străbuni. Totuși, cel mai mic dintre ei, un băiat, i se împotriva cu înverșunare. Nu voia să creadă nici în ruptul capului în puterile tatălui său. La numai 16 ani, băiatul a plecat pe continent și nimeni nu a mai auzit de el.

Problemele vieții lui OCMO au fost numeroase. A încercat să trateze oamenii grav bolnavi, dar, nereușind, i-a lăsat să moară, ba chiar unora le-a dat să înghită otravă, pentru a scăpa de ei mai ușor. Mulți muribunzi l-au rugat să le curme zilele și suferința. Pentru OCMO, trimiterea unui om „la zei” era o practică perfect normală. Dar urmașii săi au avut mult de suferit din cauza acelor acțiuni dubioase.

31. JEREMY STOCK (1816-1921) – Scoția

JEREMY STOCK (1816 – 1921) din Scoția, era negustor de vinuri și băuturi spirtoase. De origine nobilă, provenind dintr-o familie de baroni bogați la tinerețe, dar rămași săraci la bătrânețe, JEREMY a fost nevoit să trudească toată viața pentru a putea duce un trai decent. S-a căsătorit o singură dată, nevasta harnică și frumoasă aducând pe lume șapte copii. Aceștia au fost crescuți de mamă și bunici, el fiind mereu ocupat cu munca și afacerile.

JEREMY călătorise mult prin toată lumea. Înainte de a se căsători cu Louise și a se potoli la casa lui, stătuse vreme de 2 ani în India, unde s-a inițiat în practici șamanice. Reîntors în Scoția, reușea să aplice în viața de zi cu zi multe dintre obiceiurile învățate în munții Tibetului. Intuiția și

puterea de a cunoaște oamenii de la prima vedere l-au salvat din multe situații dificile. Știința de a folosi plantele aromatice și tămăduitoare specifice Orientului l-au făcut bine cunoscut, ca și vindecarea cu mâinile. Cu toate că baza câștigului bănesc provenea de la cârciuma satului, îi mai venea ceva în plus de la familiile oamenilor bolnavi, pe care îi ajuta să supraviețuiască.

JEREMY combina alcoolul tare cu diverse prafuri din plante, pentru a-l face mai aromat și atractiv pentru clienți. Din toate aceste strădanii, ficatul său a avut mult de suferit, fiindcă era nevoit să bea și el cu prietenii.

Ajuns la o bătrânețe foarte înaintată, s-a bucurat de mult respect din partea tuturor celor care l-au cunoscut. A închis ochii la venerabila vârstă de 105 ani, cu porecla de „Înțeleptul”, fiind profund regretat de toată lumea din jurul său.

32. JULIANA RICCARDI (1792-1830) – Italia

JULIANA RICCARDI (1792 – 1830) a trăit în Italia. Viața ei a fost scurtă, zbuciumată și plină de necazuri. Căsătorită cu forța de părinții săi la numai 15 ani, pentru a scăpa de încă o „piatră din casă” (aveau șase fete), tânăra siciliancă și-a început prea de devreme viața de femeie măritată. Cu sănătatea șubredă, plămânii și inima slăbiți încă de la naștere, JULIANA s-a încăpățânat să supraviețuiască împotriva previziunilor medicilor, care nu îi dăduseră mai mult de 7-8 ani de viață.

Soțul ei, un marinar corsican, a dus-o la casa și familia lui, departe de părinții și surorile ei. Pusă la muncă, lovită de soț și socri pentru că nu făcea destulă treabă, obligată să nască trei copii, femeia și-a dus zilele cu mare greutate. Nimeni nu se interesa de starea sănătății ei. Toți dospeau zdraveni în acea familie, numai ea se ofilea văzând cu ochii. Abia

împlinise 38 de ani când un val a luat-o în larg, în timp ce aștepta să i se întoarcă bărbatul acasă. A doua zi, trupul i-a fost găsit pe plajă, aruncat de apă.

JULIANA avusese cultul familiei. Considera că trebuie să muncească în gospodărie până la ultimul dram de putere, să-și îngrijească bărbatul, să aducă pe lume cât mai mulți copii, așa cum făceau femeile în acele vremuri. Pentru ea nu contaseră bătăile primite, vorbele aspre ale soțului și socrilor, durerile fizice provocate de prea multă muncă și de neglijența față de propria stare de sănătate. A muncit orbește, până a căzut definitiv.

33. GIOVANNA PASCOLI (1873-1924) – Italia

GIOVANNA PASCOLI (1873 – 1924) provenea dintr-o familie de sicilieni bogați. Fusese crescută cu multă severitate de către părinții săi: tatăl, negustor vestit în zonă, angrenat într-o mulțime de afaceri dubioase, iar mama, o femeie blândă, calmă, supusă total voinței soțului și a obligațiilor de familie. Moștenind caracterul și temperamentul tatălui său, GIOVANNA s-a comportat de mică asemenea unui băiat. A învățat să tragă cu pușca și să mânuiască pumnalul încă de la vârsta de 6 ani. Își însoțea tatăl în multe misiuni periculoase, unde era mare nevoie de un mediator între bandele de mafioți locali. Copila și mai apoi domnișoara GIOVANNA avea darul comunicării, dovedindu-se un foarte bun mediator și negustor.

Înzestrată cu mintea scilpitoare a tatălui și diplomația mamei, tânăra fată a cucerit inimile multor flăcăi atât din clanul familiei sale, cât și dintre cei care le erau dușmani. Spre norocul, sau mai mult ghinionul ei, s-a îndrăgostit și s-a măritat cu un tânăr provenit dintr-o familie rivală într-ale afacerilor. Nunta lor a fost presărată cu câteva incidente, chiar la ieșirea din biserică: împușcături, flori legate cu pietre, injurii, îmbrânceli. La ospăț s-au încercat negocieri, tentative de reconciliere între cele două neamuri, al miresei și al mirelui. Pentru a se evita vărsarea de sânge specifică zonei, s-a apelat la diplomația miresei și carisma mirelui.

Căsnicia GIOVANNEI cu Mauro a durat 31 de ani, plini cu iubire și nenumărate necazuri. Au avut șase copii: trei băieți și trei fete. Cu toții au plecat de la părinți, pentru a munci și învăța la diverse școli. Unul a ajuns medic, alți doi profesori, fetele au învățat la același pension, devenind guvernante în familiile unor nobili bogați.

La vârsta de 51 de ani, GIOVANNA, istovită de viața agitată și plină de pericole, a închis ochii, mulțumită că și-a văzut copiii mari, așezați la casele lor.

34. PIERRE LAMBERT (1796-1845) – Franța

Francezul PIERRE LAMBERT (1796 – 1845) a fost de meserie bucătar, lucrând pe la castelele nobililor bogați din sudul Franței. A fost căsătorit de două ori, iar cele două neveste i-au adus pe lume șapte copii. Pierre a iubit mult viața îndestulată și femeile frumoase.

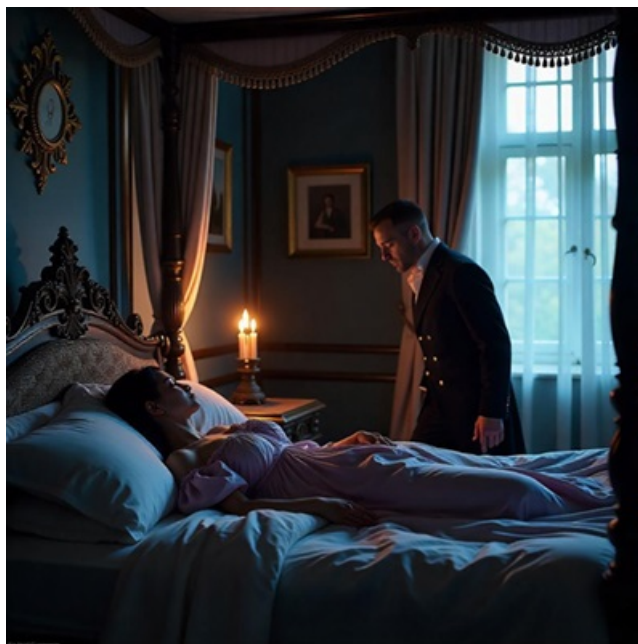
A avut amante cu duiumul, racolate dintre slujnicele stăpânilor săi. Din cauza rivalităților cu alți bărbați pentru iubitele lui, a avut multe

complicații: bătăi repetate, care i-au desfigurat chipul, lovituri de ciomag, înțepături de cuțite. Copiii săi, odată crescuți mari, i-au spus adeseori să se potolească, dar PIERRE, pe măsură ce înainta în vârstă, își lua amante tot mai tinere. Legându-se de logodnica unuia dintre fiii săi, a intrat cu acesta într-un conflict vecin cu moartea. Tânărul și-a lovit tatăl cu un topor, iar victima a decedat după câteva zile. Fiul ucigaș a fost condamnat la ocnă pe viață.

35. JOARDO OLIVEIRAS (1850-1903) – Bolivia

JOARDO OLIVEIRAS a trăit între anii 1850-1903 în Bolivia. A fost cultivator de canabis și crescător de cai. A avut o viață aventuroasă, plină de pericole. I-a plăcut foarte mult să trăiască în munți. A fost omorât în Peru de niște bandiți, care i-au furat toți banii pe care i-a avut asupra sa. Datorită acestei situații dramatice, omul a închis ochii la numai 53 de ani. În ultima perioadă a vieții sale, a vândut canabis, dar ar fi preferat să îl și prelucreze, pentru a câștiga mai mulți bani și a deveni un om bogat. A murit regretând că nu a cunoscut procedeele de fabricare a drogurilor. Provenind dintr-o familie extrem de săracă, el nu a fost dat la școală. Rămânând fără cunoștințele de bază, nu a reușit să învețe chimie, geologie, geografie, științe care pentru el reprezentau adevărate miracole. A avut o voce minunată, dar nefiind cultivată, nu a reușit să câștige bani cu ajutorul ei.

ANNA VICARIO (1792 – 1841) s-a născut în Italia, în orașul sicilian Palermo. Tatăl său, contele Paolo Vicario, era o persoană foarte bogată și direct implicată în viața religioasă a orașului. Mama ANNEI, Eduarda, era fiică de baron, înzestrată cu o educație deosebită, specifică femeilor din înalta societate. Soții Vicario aveau în total șapte copii, adică trei fete și patru băieți. ANNA era întâiul născut printre frații și surorile sale.

Încă din primii ani de viață, fetița se manifesta ca o adevărată prințesă, imitând comportamentul unei femei nobile pe care o considera ca fiind o „amintire a ei”. Probabil că își amintea un personaj dintr-o viață anterioară a spiritului său. ANNA, fiind nobilă prin moștenirea blazoanelor părinților săi, a beneficiat de educația copiilor privilegiați ai familiilor din înalta societate. Astfel, în plus față de cultura primită de la guvernante și profesorii aduși la castel numai pentru ea, ANNA a fost inițiată în severa doctrină a catolicismului, care guverna întreaga societate a acelor vremuri.

Împlinind 10 ani, fetița a început să manifeste multă libertate în gândire, adresându-le celor din jur întrebări care puneau la îndoială multe dintre afirmațiile preoților catolici. Aflându-se despre comportamentul ei în conducerea religioasă a orașului, părinții au fost convocați într-o adunare a înaltului cler din Palermo. Concluzia finală a fost aceea că, pentru a-i salva viața și descendența nobilă, ANNA avea nevoie de izolare și un plus de educație religioasă.

Cu acordul ei, fata a fost dusă la o mănăstire de lângă Palermo și dată în grija maicii starețe. Aceasta, o doamnă în vârstă, descendentă a

unei familii de baroni, renunțase la viața liberă pentru a se dedica slujirii lui Dumnezeu. Timp de 4 ani, sărmana ANNA a fost supusă unui regim de viață auster, dominat de o îndoctrinare catolică extremă. Dar firea independentă a ANNEI s-a răzvrătit la un moment dat. Avea aproape 15 ani când, intrând în conflict cu maica stareță, și-a anunțat părinții că dorește să se întoarcă în mijlocul familiei. I-au făcut pe plac, aducând-o la castel.

Profund schimbată și maturizată în modul de gândire și comportament, adolescenta ANNA era dornică de a duce o viață normală, manifestându-și dorința de a se căsători și de a deveni mamă. Fericiți, părinții i-au adus pețitori, rugând-o să îl aleagă pe cel care îi plăcea cel mai mult. Ascultătoare față de părinții săi, pe care îi diviniza, ANNA l-a ales pe Marcello, baron după tată, un tânăr de 21 de ani care se ocupa cu administrarea averii părinților săi. Nunta lor a fost ca în basme, iar viața împreună părea să fi început sub semnul norocului și al fericirii.

După 2 ani, a venit pe lume primul lor copil, o fetiță pe care au botezat-o Antenia. Au urmat doi băieți: Arturo și Osvaldo. Îmbolnăvinduse grav cu inima, orice naștere în plus i-ar fi pus ANNEI viața în pericol. Motivul său principal de nemulțumire îl reprezenta comportarea lui Marcello, care obișnuia să meargă noaptea la femeii ușoare, lăsându-și soția să doarmă singură. Cum educația nobiliară și religioasă îi interzicea ANNEI să facă scandal pentru a-și revendica drepturile de soție, femeia a tăcut și a răbdut, starea sănătății sale agravându-se pe măsură ce treceau anii. Văzându-și copiii mari, așezați la casele lor, ANNA a închis ochii, mulțumită că își făcuse datoria ca mamă și soție. Avea doar 49 de ani când a trecut la cele veșnice.

37. ROSARDO FANTI (1856-1901) – Italia

Italianul ROSARDO FANTI (1856-1901) s-a născut în orășelul Pistoia (situat la nord de Florența). Părinții lui s-au numit Vicente și Analucia. Soții Fanti au avut cinci copii, adică doi băieți (ROSARDO, Emmanuele) și trei fete (Larina, Astrida, Ricella). Veniturile familiei erau modeste, provenind din comerțul cu haine. Vicente avea un mic magazin în oraș, unde vindea haine cusute de nevasta lui, Analucia. Familia fiind numeroasă, copiii au primit o educație orientată spre ideea de parvenire, pentru a deveni oameni mai bogați decât părinții lor. Cele trei fete s-au măritat cu negustori, descurcându-se fiecare cu viața de familie după cum le-a fost norocul. Cei doi băieți, preocupați și ei de câștigarea banilor, au intrat să muncească la patroni, sperând că vor învăța meserii aducătoare de mari câștiguri. Astfel, Emmanuele a ajuns ucenic de măcelar, meserie care i-a plăcut și din care a câștigat bine până la sfârșitul zilelor.

Fratele său mai mare, ROSARDO, a avut o viață complet diferită de cea a lui Emmanuele. Pasionat de muzică din frageda copilărie și având o voce frumoasă, băiatul a cântat în corul bisericii de care aparținea familia lui. La 7 ani a fost înscris de parohul bisericii la o școală catolică pentru copiii săraci, unde ROSARDO a urmat 7 clase. Părinții lui fiind din ce în ce mai bolnavi, la 15 ani băiatul s-a văzut nevoit să își câștige existența prin muncă. Un patron de bodegă l-a angajat pe post de chelner, fără a bănuși că băiatul îi va aduce mai târziu câștiguri nesperate vreodată. În decurs de un an, tânărul angajat a învățat să cânte la chitară, cu ajutorul prietenului său Eduardo, membru al micii orchestre care distra cheflii

localului de cum se însera și până în zorii zilei următoare. La 18 ani, eroul nostru cânta și el în orchestră, patronul lui primind încasări frumoase de la clienți, iar salariul tânărului muzician fiind mult sporit. ROSARDO avea și o voce minunată, frumos dezvoltată față de perioada când cânta în corul bisericii catolice.

Deși era un băiat cu o fire liniștită și echilibrată, fiind politicoș cu toată lumea, frumusețea lui fizică i-a adus multe necazuri. Atât domnișoarele din lumea bună, cât și fetele sărace de la periferie discutau despre el, adesea îndrăgostite, dar neputând să pună mâna pe idolul lor. Învățat încă de mic să lupte pentru bani, ROSARDO avea ideea parvenitismului adânc săpată în mintea sa. Prin urmare, cu o fată săracă nu dorea să se însoare, așa cum făcuse tatăl său, iar fetele bogate nu aveau încuviințare de la părinți să se încurce cu el. Din cauza încurcăturilor sentimentale cu nevestele unor clienți ai localului și fiind amenințat cu moartea de către bărbații lor, ROSARDO s-a văzut nevoit să plece cât mai departe de orașul natal.

Profund revoltat de luptele politice din țara sa și de veșnicele războaie în care erau antrenate diverse regiuni ale Italiei, ROSARDO a luat decizia de a se îndrepta spre nordul Africii. Auzise de la clienții localului că dominația franceză asupra Algeriei dezvăluia din ce în ce mai multe secrete ale acelei țări exotice. Eroul nostru s-a îmbarcat pe un vapor italian care l-a dus până în portul Alger.

Avea doar 20 de ani când a pus piciorul pe teritoriul algerian, care i s-a părut coborât din poveștile copilăriei sale. A locuit în Alger timp de 10 ani, câștigându-și existența prin diverse bodegi destinate distracției ocupanților francezi și turiștilor ocazionali. Teama lui de căsătoria cu o fată săracă nu i-a dispărut nici în țara care l-a adoptat cu amabilitate. A fost nevoit să părăsească Algerul în mare grabă, din cauza unor încurcături sentimentale, așa cum i se întâmplase și în țara natală. Aflase de la un turist italian că o fată din Pistoia născuse un copil după plecarea lui, fiind nevoită să și-l crească singură. În Alger, alte complicații cu copii născuți de femei singure, care dădeau vina pe el cum că ar fi fost tatăl lor.

Refugiat spre sud, în orașul Biskra, ROSARDO a decis să își șteargă trecutul păcătos, căsătorindu-se cu o femeie localnică, rămasă văduvă cu puțină vreme în urmă. Ashkir era cu 2 ani mai în vârstă decât italianul și avea deja doi copii făcuți cu primul bărbat. Acela, cunoscut negustor de cămile, avusese un accident mortal în timpul traversării unei zone deșertice. Averele rămase de la bărbatul ei o făcuse pe Ashkir o femeie bogată. Era exact ceea ce își dorea italianul nostru. Prin căsătoria cu algerianca, ROSARDO a devenit și el bogat, renunțând la cântatul prin bodegi și apucându-se de comerțul cu mărfuri transportate prin deșert.

La 45 de ani, a murit, din cauza unei boli infecțioase pe care o purta în trupul său de câteva luni. În urma lui a rămas o nevestă distrusă de durere, mamă a patru copii: doi ai primului răposat și doi ai lui ROSARDO. Băieții italianului nostru au continuat comerțul practicat de soții mamei lor, sporind averea neamului cu noi câștiguri bănești.

2008

38. CLARA ASHVILLE (1873-1915) – Anglia

CLARA ASHVILLE (1873 – 1915) a trăit în Anglia. De profesie croitoreasă, s-a ocupat mai ales de grădinărit. Din cultivarea trandafirilor și vânzarea lor la oraș, femeia a reușit să-și întrețină familia numeroasă, compusă din părinți, soțul bolnav de tuberculoză și cei patru copii.

Măritată la 17 ani cu un bărbat mult mai în vârstă decât ea, CLARA și-a folosit toate resursele vitale pentru a asigura supraviețuirea familiei. John, soțul ei, s-a îmbolnăvit de plămâni la doi ani după căsătorie. De meserie pescar, a îndurat mult frig și umezeală pe ocean, în barca lui modestă de pescuit. Era la cea de-a doua căsătorie. Prima lui nevestă decedase la nașterea unicului lor copil, o fetiță pe care îndureratul tată o botezase Lumilla, ca pe una dintre bunicile lui. John a supraviețuit doar 8 ani după căsătoria cu CLARA, timp în care ea a adus pe lume trei copii. CLARA nu a făcut nici o diferență între Lumilla și copiii săi.

După moartea lui John, Lumilla i-a fost de mare ajutor în gospodărie. Nereușind să câștige din croitorie suficienți bani, amândouă și-au amenajat o seră în care creșteau câteva soiuri de trandafiri. În fiecare dimineață devreme, Lumilla pleca la oraș cu marfă proaspătă, pe care o vindea foarte bine.

După căsătoria Lumillei și plecarea la Londra împreună cu soțul ei, CLARA a rămas fără un ajutor de nădejde în gospodărie. Cei trei băieți ai săi se ocupau cu orice, numai cu treburile casei nu. Plămânii CLAREI, infestați de boala luată de la defunctul soț, i-au scurtat viața. La numai 42 de ani, femeia a închis ochii pentru totdeauna.

39. RAMI (1693-1719) – Peru

Tânărul peruan RAMI (1693 – 1719) a crescut într-o familie săracă lipită pământului, într-o așezare modestă din zona de munte. RAMI a învățat de mic să lupte pentru existență. Tatăl său l-a obișnuit să arunce cu pietre în vânat, să tragă cu pușca veche a familiei, să lupte cu cuțitul. Toate aceste metode de vânatoare și autoapărare i-au folosit lui RAMI, până într-o zi.

Moartea timpurie, la numai 26 de ani, i s-a tras din ura a doi tineri de prin partea locului, refuzați de frumoasa Luila. Fata, îndrăgostindu-se de RAMI, i-a acceptat cererea în căsătorie. După nunta lor, desfășurată conform tradiției locale, cei doi rivali au început să îl urmărească pe RAMI seara, după lăsarea întinericului. Au trecut doi ani până au reușit să îl prindă în pădure, unde întârziase întorcându-se de la vânatoare. L-au înjunghiat, l-au decapitat, i-au împrăștiat rămășițele prin pădure.

Capul, acoperit cu frunze, i l-au lăsat Luilei în fața bordeiului în care locuia.

Biata femeie, bănuind cine e comis fapta, a jurat răzbunare. Ajutată de două vrăjitoare, le-a legat sufletele celor doi criminali, transformându-i treptat în zombi. Astfel, după câteva luni de farmece, i-a îndemnat să se arunce de pe o stâncă, într-o prăpastie adâncă.

40. ISAAC RUBINSTEIN (1723-1830) – Portugalia, Tibet

Evreul ISAAC RUBINSTEIN (1723 – 1830) s-a născut în Portugalia. Persoană deosebit de inteligentă, crescut la oraș, în Porto, într-o familie de nobili, ISAAC a primit o educație aleasă și o cultură vastă. Împlinind vârsta de 20 de ani, părinții i-au dat cea mai mare parte din averea lor, lăsându-l să-și înceapă viața de om matur, potrivit aspirațiilor sale. Tânărul a pornit la drum, dorind să cunoască obiceiurile unor popoare care locuiau pe alte continente. Problema banilor fiind rezolvată pentru tot restul vieții, Isaac și-a început călătoria prin lume străbătând Europa de la vest la est, apoi îndreptându-se către Orientul îndepărtat.

Fascinat de culturile străvechi ale popoarelor Indiei și Chinei, s-a retras într-o mănăstire budistă din Tibet, pentru a studia în tihnă. În câțiva ani, a ajuns maestru, bine inițiat în spiritualitatea tibetană. Și-a scris memoriile ani la rândul, acumulând atâtea manuscrise câte încăpeau până la tavanul unei încăperi alăturate chiliei sale. Mare înțelept printre ceilalți cărturari tibetani din acea zonă, discipolii altora veneau la el pentru a primi un plus de înțelepciune. Aceste vizite au stârnit invidia unora, dar ISAAC, înzestrat cu inteligența rafinată a

părinților săi evrei, a reușit să evite conflicte și răzbunări inutile. S-a dedicat practicilor spirituale budiste, rămânând celibatar toată viața. S-a stins la venerabila vârstă de 107 ani, considerat de tibetani ca fiind un mare înțelept, al cărui suflet urma să ajungă lângă idolul lor, Buddha.

41. CARLOS RAMIREZ (1815-1860) – Spania

CARLOS RAMIREZ (1815 – 1860) a trăit într-o zonă săracă din sudul Spaniei. De meserie negustor de oi, a dus o viață îndestulată împreună cu nevasta și cei patru copii ai săi. Din nefericire pentru el, la vârsta de 5 ani o căruță îi strivise un picior, lăsându-l infirm. Cu tot handicapul lui, s-a străduit să meargă la școala din sat. A terminat 4 clase, suficiente pentru a-și număra banii primiți de la clienți. Mai întâi cioban la turma tatălui său, iar mai târziu proprietar de oi, CARLOS și-a folosit din plin istețimea minții într-ale socotelilor bănești.

Păcat că un obicei prost i-a întunecat viața: darul băuturii, adică alcoolismul, nărav căpătat de la tatăl său încă din copilărie. Din cauza băuturii, avea un comportament violent în familie. Spre sfârșitul vieții, a dat în delirium tremens. În crizele sale de nebunie alcoolică, sărea la gâtul nevestei și cu cuțitul la vecini. Ieșind de la cârciumă beat mort, a înjunghiat câțiva oameni de pe stradă. Nemaiputându-și suporta viciul, s-a spânzurat în grădină de o creangă a copacului pe care îl iubea cel mai mult. Prin faptul că și-a curmat singur viața, cum s-ar spune, și-a făcut „autocritica”. Însă păcatul sinuciderii atârnă greu în fața Judecății Divine.

Portugheza ANETTA RODRIGUES (1749 – 1801) a fost crescută într-o mănăstire catolică încă de la vârsta de 3 ani, când ambii părinți, nobili scăpătați, au murit înecați pe barca cu care se plimbau, ca de obicei, în fiecare vară. ANETTA a primit de la măicuțele din mănăstire o educație severă, în spiritul credinței absolute în puterea lui Dumnezeu. La vârsta majoratului, a fost lăsată să se mărite cu un tânăr nobil bogat și credincios, ai cărui părinți întrețineau mănăstirea respectivă. ANETTEI i s-a cerut opțiunea între a se călugări și a se căsători. Sătulă de severitatea maicilor și de frigul din mănăstire, fata a ales varianta căsătoriei, și nu a greșit deloc. Soțul ei, Alfonso, a iubit-o cu patimă, oferindu-i tot ceea ce îi făcea plăcere frumoasei sale soții.

În afară de frumusețea ei neobișnuită, ANETTA era înzestrată și cu o inteligență rară, care în acele vremuri stârnea interesul multor nobili cărturari. Cultă și talentată la scris, ANETTA a beneficiat din plin de biblioteca socrilor săi, acumulând astfel o mulțime de cunoștințe necesare scrierilor ei obișnuite. Cei patru copii ai lor au fost bine crescuți, cu bone și guvernante, astfel încât efortul educativ al părinților a fost cât se poate de sumar.

Alfonso s-a străduit să îi ofere soției sale iubite ocazii nenumărate de a călători pentru a vedea lumea. După ce au străbătut Europa, au plecat spre Asia. Au avut tot felul de peripeții prin Extremul Orient, iar după un an, s-au întors acasă cu un bagaj cultural de o valoare inestimabilă pentru acele vremuri. ANETTA a consemnat în jurnalele sale de călătorie foarte multe informații de mare preț culese de la diverși înțelepți întâlniți

în îndepărtata Asie. O fascinau științele străvechi, cu tot bagajul lor de înțelepciune și mister. Atât ea, cât și Alfonso au învățat câteva metode străvechi pentru vindecarea trupului și păstrarea sănătății până la vârste foarte înaintate.

Ajunși acasă, au încercat să le explice prietenilor și rudelor ce înseamnă înțelepciunea orientală străveche. Destul de repede, au fost avertizați de parohul bisericii din zonă că ar face bine să ascundă jurnalele de călătorie în pivnița castelului și să le încuie cu zece zăvoare, pentru ca nimeni niciodată să nu ajungă la ele. În caz contrar, ANETTA ar fi putut fi judecată de divanul bisericesc pentru erezie. Gândindu-se la viața lor și la viitorul celor patru copii, tinerii i-au făcut preotului pe plac, înfrânându-și entuziasmul. De atunci, amintirile au început să-i copleșească viața Anettei. Nu a putut uita frumusețea exotică a Orientului nici măcar în clipa morții.

43. DOMINIQUE BROCARD (1874-1953) – Franța, SUA

Franțuzaica DOMINIQUE BROCARD (1874 – 1953) era de meserie cântăreață de operă. Femeie deosebit de frumoasă și inteligentă, DOMINIQUE a avut o carieră muzicală mediocră, din cauza unor probleme de sănătate. Cu toate că în copilărie și adolescență fusese o fată voinică și sănătoasă, după căsătoria ei prea timpurie, la numai 18 ani, eforturile de a deveni cântăreață cu orice preț i-au slăbit plămânii. Soțul ei, dirijorul orchestrei din micuțul teatru existent în orașelul american de pe coasta de vest (unde s-au mutat după căsătorie, Joseph fiind american la origine) o pregătea până la extenuare pentru interpretarea corectă a

partiturilor. Frigul îndurat în anotimpul rece în sala de repetiție sumar încălzită a îmbolnăvit-o pe DOMINIQUE de tuberculoză. Tratată ani de zile, ea și-a desfășurat cariera muzicală un număr important de ani, încetând să mai cânte la 45 de ani, după decesul soțului ei. Având o mică avere acumulată de-a lungul anilor de succes, DOMINIQUE și-a dedicat restul vieții creșterii și educării celor trei copii ai săi, apucând să-și vadă și nepoții mărișori. După moartea soțului, ea s-a reîntors cu copiii în Franța, unde a rămas până a închis ochii pentru totdeauna.

44. VIKI ALTONE (1893-1916) – Noua Zeelandă

Neozeelandezul VIKI ALTONE (1893 – 1916) nutrea încă din copilărie o mare pasiune pentru cuțite, săbii și arme de foc. Tatăl său, un umil cioban și pescar de origine maoră, nu l-a dat la școala din sat, considerând că este prea sărac pentru a-și permite un astfel de lux. VIKI, săturându-se de viața printre oile tatălui său, a fugit de acasă, îmbarcându-se pe un vas de pescuit la vârsta de numai 10 ani. Echipajul vasului ocupându-se și cu pirateria, băiatul a avut ce să învețe, alimentându-și patima pentru răzbunarea prin lupte cauzatoare de moarte. Cu toate că era înzestrat cu o inteligență deosebită și o intuiție puternică, teama de a nu fi omorât în luptele cu marinarii vaselor acostate de camarazii săi îl determina să lupte prost și să se oprească în ultima clipă înainte de a-și ucide adversarul. Această reticență îi cauza multe divergențe cu echipajul din care făcea parte. A încasat bătaii cumplite, care de câteva ori au fost cât pe ce să-l trimită spre fundul oceanului.

VIKI purta în suflet, nemărturisit nimănui, regretul că nu a fost dat la școală, că nu s-a priceput să-și câștige banii necesari vieții prin muncă onorabilă. A tăcut și a răbdat toate mizeriile scurtei sale vieți. Nici măcar nu le-a reproșat părinților săi că nu l-au ajutat să învețe carte. Pe undeva, el a fost un naiv, supus toată viața voinței și capriciilor altora, neavând niciodată puterea de a-și lua viața în propriile mâini, învățând o meserie serioasă și întemeindu-și o familie.

Deși VIKI nu a ucis niciun om, totuși le-a rupt oasele multor combatanți rivali. Ba i-a tăiat chiar cu cuțitul, iar vreo doi-trei au fost găuriți de gloanțele puștii sale. La 23 de ani a reușit să ucidă primul și ultimul om. Acesta era chiar comandantul vasului pe care se afla. Văzându-l că îl ochește cu pușca, VIKI a aruncat spre el o rangă de fier, care i-a sfărâmat capul. Rapid, doi dintre marinari l-au ucis, înjunghiindu-l în mai multe locuri.

45. ALICE FRANGET (1813-1878) – Franța

Franțuzaica ALICE FRANGET (1813 – 1878) s-a născut într-o familie de nobili săraci, averea fiind cheltuită de tatăl său la poker. ALICE a dovedit încă de mică un talent uimitor pentru muzică. A învățat pianul mai mult singură, ajutată fiind de mătușile ei care veneau în vizită la modestul conac al familiei. Baronului care le-a câștigat casa la poker i s-a făcut milă de superba ALICE, renunțând de dragul ei la aruncarea familiei în stradă. Fiul acestuia, tânărul George, avea doar 11 ani când s-a îndrăgostit de vocea și mâinile fetei. Au crescut alături unul de celălalt, băiatul venind zilnic să o vadă pe ALICE. La vârsta majoratului, tânărul a

cerut-o în căsătorie, iar fata l-a acceptat, cu toate că avea doar 16 ani. Înțeleaptă fiind, ea s-a gândit că, sacrificându-se pe altarul căsătoriei cu George, va salva astfel casa părinților ei. Așa a fost, întrucât soțul ei a venit să locuiască la conac.

Căsătorindu-se cu o fată săracă, tânărul baron a intrat în conflict cu părinții săi. Mai mult chiar, ei s-au supărat pentru plecarea fiului din castelul familiei. Le tot făceau reproșuri, până când tinerii s-au hotărât să plece departe, în capitala țării. Din mica lui moștenire, atât cât a reușit să obțină de la părinții săi, George a cumpărat o casă la Paris și a înscris-o pe ALICE la Conservator. Talentată și conștiincioasă, a reușit să termine studiile cu un calificativ foarte bun, care i-a permis să se angajeze la Teatrul de Operă.

După un an, a venit pe lume primul lor copil, o fetiță, iar după doi ani, următorul moștenitor. Cel de-al doilea copil, un băiețel, s-a născut cu inima bolnavă. Având nevoie de îngrijire specială, ALICE a renunțat la cariera muzicală, rămânând acasă. Deoarece aveau mare nevoie de bani, George s-a angajat la biroul unui avocat, iar ALICE a început să dea lecții de muzică la domiciliu. Așa au dus-o până la moartea lui Alexandre, fiul lor, care ajunsese în vârstă de 4 ani.

Durerea familiei a fost imensă. George s-a îmbolnăvit de nervi, iar ALICE, de inimă. Au ajuns la concluzia că tot răul le-a fost trimis de părinții lui George, drept răzbunare pentru plecarea fiului lor atât de departe de Provence, unde își aveau castelul. Fetița lor, Olivia, lumina ochilor părinților săi, a ajuns cântăreață, ca și mama ei, dar nu de operă, ci de șansonete. Avea contracte cu localurile de lux, era mereu chemată la petrecerile celor bogați. Din veniturile ei consistente și-a întreținut părinții bolnavi, care au închis ochii mulțumiți de creația vieții lor: Olivia.

Indonezianul TEKI (1752 – 1809) s-a născut într-o familie de pescuitori de perle și corali. Teki a avut o copilărie liniștită în mijlocul numeroasei sale familii. Era ultimul dintre cei unsprezece frați ai săi, răsfățat de toți. Copil sărac, nu a învățat carte, singura școală urmată fiind școala vieții. Tatăl lui TEKI a fost înghițit de un rechin în timp ce culegea scoici cu perle în adâncul apei. Mama lui a murit la 41 de ani, bolnavă de plămâni, din cauza prea îndelungatelor șederi în apă cu respirația oprită pentru a culege scoici și corali.

TEKI a învățat repede să mânuiască arcul pentru vânătoare, a deprins meșteșugul punerii capcanelor în pădure și, mai ales, tainele preparării licorilor și cataplasmele din plante. Foarte bun ghicitor, TEKI a devenit un vrăjitor autentic la vârsta adolescenței. Cei din tribul său i-au construit o colibă separată de cea a părinților, i-au adus o mireasă și l-au implorat să nu-și uite datoria de a-i ajuta pe cei aflați în durere. S-a întâmplat ca și Ira, nevasta lui, să se priceapă la tămăduit. Amândoi au ajuns în câțiva ani șefii spirituali ai micii comunități de indigeni de pe insula lor. Au tămăduit oameni bolnavi și au scos duhurile rele din cei care se manifestau ca niște animale sălbatice.

Ira i-a adus pe lume șase copilași, deștepți și frumoși ca și ei. Cu toții au continuat tradiția celor două neamuri din care proveneau, ocupându-se cu pescuitul, vânătoarea și vrăjitoria vindecătoare.

47. ALIS CRONOS (1686-1742) – Spania

Spaniola ALIS CRONOS (1686 – 1742) s-a născut în orașul Finisterre, port la Oceanul Atlantic, situat pe o peninsulă numită Capul Finisterre. Părinții săi, Alicia și Juanes, aveau șapte copii, dintre care ALIS era al treilea născut. Juanes se ocupa cu vânătoria de balene, fiind angajat pe un pescador care făcea ruta Spania - Groenlanda. Alicia își creștea copiii cu mari eforturi, aceștia fiind numeroși, iar banii pentru întreținerea lor, extrem de puțini.

ALIS era o fetiță frumoasă, inteligentă și foarte ascultătoare. Primii doi născuți fiind băieți, ea era mâna dreaptă a mamei în creșterea fraților mai mici. Foarte bună gospodină, având o înclinație deosebită spre croitorie și confecționarea pălăriilor, își ajuta bunica să câștige ceva bani pentru sufletul său. ALIS avea 9 ani când bunica ei cea dragă a închis ochii, rugând-o înainte de moarte să îi ducă meseria mai departe. În memoria bunicii sale, și-a rugat mama să o lase să lucreze la comandă pentru doamnele din oraș. Ajutată de o prietenă a mamei sale, copila de 9 ani și jumătate și-a deschis un atelier de croitorie. Așa a crescut și s-a maturizat, între cupoanele de mătăsuri, stofe și pânzeturi.

Ajungând o domnișoară frumoasă și vestită în oraș pentru mâinile sale de aur, ALIS a fost cerută în căsătorie de un tânăr preot protestant în vârstă de 24 de ani, care se numea Jacinto. Fata i-a acceptat propunerea, mirându-se ce noroc mare a dat peste ea. Au făcut o nuntă frumoasă, de la care a lipsit doar Juanes, tatăl miresei, care nu se mai întorsese de pe ocean de câteva luni. Plecase cu pescadorul și nu s-a mai auzit nimic despre vas și echipaj. Tinerii căsătoriți au primit ca dar de nuntă de la

părinții lui Jacinto o casă la marginea orașului, destul de încăpătoare pentru o familie tânără. ALIS și-a mutat atelierul într-o clădire mai mică din curte. Jacinto slujea la o biserică satească, la câțiva kilometri distanță de oraș.

Viața lor de familie a început frumos, într-o atmosferă de muncă, iubire și respect reciproc. Primul copil a venit pe lume la doi ani după căsătorie. Era o fetiță, pe care au botezat-o Maria Minerva. După ea, au văzut lumina zilei trei băieți: Ornello, Giuseppe și Leon. ALIS a continuat să muncească în atelierul său, de copii ocupându-se mama ei, care, rămasă fără bărbat și fără copiii săi, ce pleaseră la rostul lor, a preferat să își crească nepoții. Aceștia erau deja mărișori când blânda Alicia și-a luat rămas bun de la cele lumești. Cel mai mult a plâns-o ginerele său, preotul Jacinto, care i-a făcut slujba de înmormântare.

ALIS, ajunsă și ea la maturitate, devenise o maestră în confecționarea hainelor și a pălăriilor pentru doamne. Avea o înclinație deosebită pentru desen, lucru care a ajutat-o în mod esențial în crearea unor obiecte de îmbrăcăminte originale și elegante. Împlinind vârsta de 50 ani, a fost sărbătorită cu mare drag de familia sa. Erau cu toții foarte emoționați, știind-o cam bolnavă și dorind să le-o țină Dumnezeu în viață cât mai mult cu putință.

După această sărbătoare, ALIS a mai trăit 6 ani. Avea sănătatea șubredă, din cauza vieții de croitoreasă, închisă zeci de ani între patru pereți, aplecată deasupra mesei de croit și de cusut. Cu spatele îndoit, vederea slăbită, un reumatism cronic, din cauza căruia suferea cumplit, harnica ALIS a căzut la pat, zăcând câteva luni până la obștescul sfârșit. A fost regretată îndelung de familia ei și de întreaga comunitate a orașului. După ea, multă vreme a lipsit o croitoreasă atât de pricepută și talentată.

48. GEORGE ANTSER (1893-1945) – Anglia, Brazilia

Englezul GEORGE ANTSER (1893-1945) era comandant de navă, petrecându-și viața mai mult pe mări și oceane. Știa să tragă foarte bine cu pușca, dar și să înjunghie cu pumnalul. Le-a folosit ori de câte ori s-a simțit în pericol pe nava sa. Era un om drept, cinstit, foarte harnic la muncă și un bun familist.

S-a căsătorit la 23 de ani, cu câteva luni înainte de prima îmbarcare, pe un vas comercial care făcea ruta Glasgow – Indiile de Vest. Lăsându-și soția acasă, în Londra, însărcinată, și-a văzut fiul când avea deja un an. Devotat meseriei sale, GEORGE a stat acasă doar trei luni, după care a plecat cu vasul spre America de Sud.

Ajuns în Brazilia, s-a îndrăgostit de o tânără deosebit de frumoasă, fiica unui proprietar de vase de pescuit. Patricia, tână braziliancă, i-a devenit soție, GEORGE cununându-se cu ea după obiceiurile locale. Din această nefericită zi și până în clipa când a închis ochii pe veci, GEORGE s-a zbuciumat să-și întrețină cele două familii, aflate la o depărtare imensă una față de cealaltă.

Patricia și Linda, cele două soții ale englezului, nu s-au cunoscut niciodată. Niciuna dintre ele nu a aflat că GEORGE mai are o familie. Linda, englezoaica, l-a adus pe lume doar pe Jimmy. Patricia, în schimb, botezată în religia catolică, a născut șapte copii.

În acele vremuri, bigamia era aspru pedepsită de lege și de biserică. Însă era atât de corect în comportarea sa de soț și tată, încât nimeni nu a bănuțit vreodată că ar avea două vieți de familie. Această duplicitate a lui GEORGE nu a deranjat pe nimeni, în aparență. Atâta doar că absența lui

îndelungată din ambele familii le-a determinat să se descurce mai mult singure.

Spre sfârșitul vieții sale, GEORGE avea de gând să-și mute în Brazilia soția și fiul din Anglia, dar nu a mai apucat să-și vadă visul cu ochii. Un obuz tras de pe o navă de război i-a scufundat vasul în Marea Nordului, ucigând tot echipajul și pe comandantul său.

49. MARIA ELENA SANTINI (1899-1947) – Italia, Congo

MARIA ELENA SANTINI (1899 – 1947) s-a născut în Sicilia, fiică de marinar, al șaptelea copil dintre cei zece pe care îi aveau părinții săi. Încă de mică, MARIA s-a dovedit a fi deosebit de talentată la muzică. Îi plăcea să stea lângă muzicanți la toate petrecerile, iar la numai 5 ani știa deja toate cântecele auzite de la cei mari. Părinții au făcut sacrificii imense pentru a o ține la școală în Palermo, dorind să o vadă ajunsă doctoriță. Într-adevăr, MARIA avea darul tratării oamenilor suferinzi.

A terminat școala generală, după care a urmat niște cursuri pentru infirmiere de război. Odată finalizate, a plecat în Africa, unde și-a găsit de lucru în Congo. A îndrăgit poporul de negri exploatați și nenorociți, pe care ar fi vrut să-i ajute chiar cu prețul vieții sale.

Un tânăr soldat negru s-a îndrăgostit de ea, cerând-o în căsătorie. Fata l-a acceptat, măritându-se cu el. Cu toate că era de rasă albă, MARIA a fost ușor acceptată de rudele soțului ei. Ea și-a continuat munca de infirmieră printre băștinași, cu toate că devenise mamă a 5 copii. La vârsta de 48 de ani a decedat, în urma unei crize puternice de malarie.

50. JOHN DARVILLE (1899 -1932) – Anglia

Englezul JOHN DARVILLE (1899 -1932), fiu de comerciant, tatăl său fiind cârciumar și negustor de vinuri scumpe, a învățat de mic să deosebească băuturile fine de cele falsificate. Astfel, i s-a declanșat dorința de a studia mecanismul secret al fermentației băuturilor alcoolice. Ajungând elev în clasele superioare, a învățat chimia pe nerăsuflăte, concentrându-și atenția asupra fenomenelor care transformă o substanță în altă substanță. Cu liceul terminat, tânărul JOHN s-a înscris la un Institut de Medicină și Farmacie londonez. Ajuns farmacist, a lucrat la un patron timp de câțiva ani, după care și-a deschis o drogherie în care vindea medicamente, produse cosmetice și plante vindecătoare uscate sau măcinate sub formă de pulbere.

Încă de mic copil, JOHN avea obiceiul de a gusta tot ce-i cădea în mână: feluri de mâncare, plante crude, medicamente, siropuri, pulberi de plante etc. Adeseori s-a intoxicat, a vomitat, i-au ieșit erupții pe piele. Cel mai mult l-au fascinat medicamentele calmante. Ar fi vrut să aibă o fabrică numai a lui în care să le experimenteze, să le producă, să le guste pe îndelete. Ajungând farmacist, simțea mereu nevoia de a verifica pe el însuși efectele medicamentelor și plantelor, ca și cum ar fi fost un cobai, asigurându-se astfel că nu sunt nocive pentru clienții săi. Încet, încet, gustând mereu, tânărul a devenit toxicoman. La 25 de ani, deja era dependent de morfină și de marijuana. Fuma iarbă de câteva ori pe zi, iar seara adormea numai cu fiola de morfină. Soția l-a părăsit, din cauza crizelor lui de nervi atunci când nu era drogat. L-a luat cu ea și pe unicul lor copil, micuțul Jerry, în vârstă de 3 ani. Rămas singur, fără un cuvânt

de consolare din partea cuiva, a fost nevoit să angajeze doi vânzători, care îl păcăleau la banii încasați în magazin. După ce a împlinit 30 de ani, s-a internat într-un sanatoriu pentru bolnavii psihici nerecuperabili. S-a stins la numai 33 de ani, părăsit de cunoscuți și de toate rudele.

51. CLARA FANTELLI (1815-1872) – Franța

Franțuzaica CLARA FANTELLI (1815 – 1872) era născută din mamă pariziancă și tată de origine italiană. Contesa CLARA, fiică de nobili de viță veche, a fost crescută în tot luxul potrivit unui vlăstar de boieri. De mică, a primit o educație aleasă, cu profesori de științe umaniste, arte, sport. Excepțional de frumoasă, la primul bal din viața ei (la numai 13 ani) a fost remarcată de un nobil din sudul Franței, rămas văduv de curând. Cu o diferență de 20 de ani între ei, Richard a fost nevoit să lupte pentru a câștiga iubirea și mâna CLAREI. A așteptat-o 5 ani, conform voinței părinților fetei.

După cununie, și-a dus comoara la castelul de pe moșia lui. CLARA, bine educată și sinceră, s-a dovedit a fi o soție model. I-a rămas fidelă și i-a adus pe lume patru copii frumoși și deștepți. Au trăit împreună 16 ani, după care o boală gravă de inimă i-a răpit soțul.

Rămasă văduvă, s-a ocupat în continuare de copiii și de averea moștenită de la defunctul ei soț. Copiii CLAREI au dorit să învețe carte. Cele două fete au ajuns profesoare în două colegii catolice, iar băieții și-au ales meserii mai bărbătești. Unul a ajuns comandant de navă, călătorind pe mări și oceane toată viața, iar celălalt a îmbrățișat cariera militară.

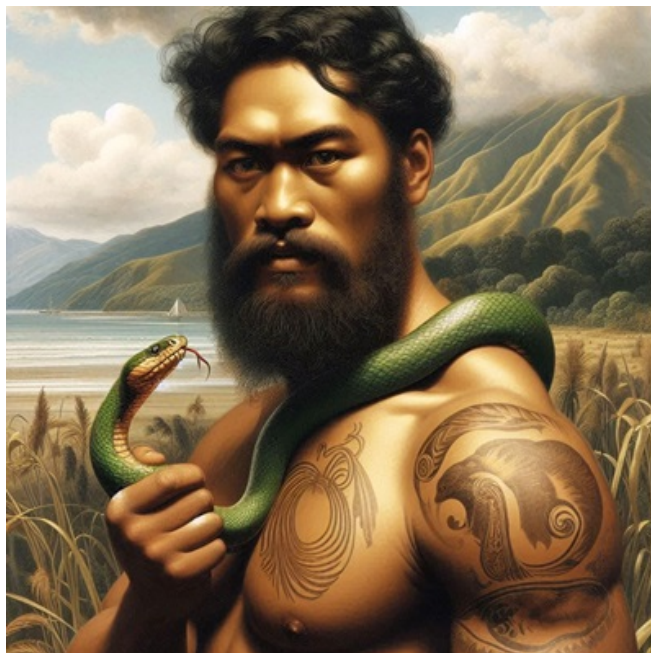
PATRICIA TORES (1710 – 1780) a fost fiica unui marinar și a unei croitorese din Portugalia. Tatăl său era mereu plecat pe ocean cu barca de pescuit pentru a avea cu ce să-și întrețină familia. Mama sa, o femeie frumoasă și o mamă excepțională, și-a crescut și educat cei șase copii mai mult în lipsa soțului. Patricia a învățat de mică toate treburile gospodărești, dorind să învețe și carte atunci când i-a venit vremea de școală. Elevă silitoare, cuminte, a trecut prin anii de școală aproape neobservată de ceilalți frați, care s-au orientat spre munca brută de la o vârstă fragedă.

Fată săracă, PATRICIA a fost nevoită să intre la o mănăstire catolică pentru a învăța ceva în plus față de ceea ce obținuse în școala primară. A fost primită în rândul maicilor, devenind omul de încredere al stareței. De la aceasta, o doamnă de origine nobilă, tânăra măicuță MARIA (alias PATRICIA) a învățat multă carte, dar și știința de a le explica oamenilor păcătoși cum să facă pentru a-și ușura pedeapsa în fața Divinității. Maica MARIA a lucrat ca profesoară la colegiul mănăstirii, urmând cariera didactică a stareței, care a considerat-o ca fiind copilul său.

Viața maicii MARIA s-a desfășurat în liniște, rugăciune și demnitate. La vârsta de 45 de ani, a fost numită stareță în locul celei recent decedate. Înțelepciunea și darul vorbirii către cei veniți să se spovedească în lăcașul sfânt i-au adus MARIEI un renume binemeritat în întreaga țară. Prin munca sa de dascăl, a educat mii de fete la pensionul mănăstirii. Familii bogate își trimiteau fetele pentru instruire și educație în această unitate de învățământ condusă de maica MARIA. Fiind suferindă de inimă și

reumatism, ultimii 6 ani din viață au îndepărtat-o pe MARIA de activitatea didactică, ea rezumându-se doar la conducerea mănăstirii. A închis ochii la 70 de ani, plânsă, regretată și venerată de toată suflarea din zona mănăstirii, dar și din alte ținuturi ale țării.

53. MIKINI (1783-1804) – Noua Zeelandă

Neozeelandezul MIKINI (1783 – 1804) de origine maoră, a trăit într-un trib din Insula de Nord. Vânător și pescar, la fel ca toți bărbații din trib, avea încă de mic o fire dură, închisă, necomunicativă. Părinții săi erau mulțumiți de el, pentru că era foarte harnic, ascultător, mereu gata de muncă, vânătoare sau luptă cu dușmanii tribului său.

MIKINI s-a căsătorit foarte devreme, după datina tribului, la numai 13 ani. Frumoasa lui soție, cumpărată cu mare greutate de la un trib apropiat, s-a dovedit a fi ascultătoare și o mamă excelentă. Aproiați ca vârstă, MIKINI și Lukia au devenit părinți la doi ani după nuntă.

Atunci când un șarpe veninos l-a ucis în pădure, MIKINI avea 21 de ani și patru copii. Aflându-se în zonă de moarte sa fulgerătoare, înțelepții pădurilor s-au adunat la sfat, pentru a afla de ce s-a atins șarpele de MIKINI. Unii dintre ei au ajuns la concluzia că tânărul era pe cale de a deveni noul șef de trib, iar rivalul său, care stătea în funcție de foarte mulți ani, fără a dori să o cedeze altcuiva, ar fi îndreptat spre el șarpele vrăjit pentru a-l mușca.

JOHN DELANEZ (1887-1943) s-a născut în Anglia. Tatăl său, originar din insulele Filipine, se căsătorise cu englezoaica Maria, care l-a născut pe John. Când băiatul avea 14 ani, s-au înapoiat în Filipine, pe insula natală a lui Sikki, tatăl lui JOHN. Sikki s-a apucat din nou de pescuit, meserie din care trăise și în Anglia. Atâta doar că aici pescuitul i-a fost mult mai dificil și plin de pericole. Abia împlinise JOHN frumoasa vârstă de 20 de ani și se pregătea de însurătoare cu o fată frumoasă și harnică de prin partea locului când apele capricioase l-au înghițit pe tatăl său. De durere și disperare, mama lui s-a aruncat în valurile uriașe, care au luat-o și pe ea.

După ce și-a revenit din boala de nervi, JOHN s-a căsătorit cu iubita lui, apucându-se amândoi de negoț cu perlele culese de fetele din sat. S-au îmbogățit în câțiva ani, după care s-au mutat împreună cu cei trei copii ai lor la Manila.

JOHN avea o fire pașnică, indulgentă. Speranța permanentă că Dumnezeu le va aranja pe toate în viața lui și a celor din preajmă l-a determinat să aștepte mereu câte o minune care să îndrepte lucrurile complicate și nelalocul lor. Viața lui de familie s-a derulat mai mult prin grija și eforturile soției sale decât ale lui.

Viața marelui oraș i-a captivat, aducându-le profituri financiare, dar și necazuri. Băiatul cel mare a murit din cauza consumului de droguri, mijlociul a plecat pe continent, în India, stabilindu-se acolo, iar fata s-a măritat cu un japonez, urmându-și soțul în Țara Soarelui Răsare. Din cauza singurătății, lipsindu-i copiii lui cei dragi, JOHN s-a apucat

disperat de băutură. Rachiul dulce și tare, băut pe înserate cu prietenii, i-a distrus ficatul în scurtă vreme, aducându-i sfârșitul.

55. JACQUELINE FRANÇOISE RUBONNET (1812-1876) – Franța

JACQUELINE FRANÇOISE RUBONNET (1812 – 1876) a fost o cântăreață de muzică pariziană (chansonete) prin diverse baruri. A dus încă de mică o viață grea, plină de zbulcium și spaime nenumărate. Provenită din părinți alcoolici și severi, fata a îndurat multe bătăi de la cei doi bețivani. Ajunsă la vârsta adolescenței, deosebit de frumoasă și talentată la muzică, JACQUELINE a fost nevoită să se angajeze ca solistă într-un bar de noapte, unde contractul prevedea și raporturi sexuale cu clienții care plăteau bine.

Unul dintre clienții cei tineri s-a îndrăgostit nebunește de ea. Trecând peste opoziția părinților săi, Jacques s-a căsătorit în taină cu JACQUELINE. A scos-o din cârciuma ordinară în care lucra, mutându-se cu ea într-un apartament elegant din centrul Parisului. Viața lor a fost liniștită și plină de armonie. Din păcate, la numai 35 de ani, el a fost nevoit să se dueleze cu doi tineri care i-au insultat nevasta, amintindu-i de unde a luat-o pentru a se însura cu ea. Din nefericire, Jacques a fost ucis în duel. Cei doi rivali au fost arestați și închiși pentru 15 ani.

Rămasă singură cu cei doi băieți ai săi, JACQUELINE a revenit la munca de cântăreață. De data aceasta, o respectau toți clienții, știindu-se că prefera să muncească zi și noapte, în loc să se prostitueze. Copiii săi au iubit-o enorm și au respectat-o până în clipa morții.

56. SAUKO (1785-1810) – Australia

Foto internet

SAUKO (1785 – 1810) a fost un indigen din sudul continentului australian, în condițiile grele ale climei aspre și teritoriului arid. Părinții săi, oameni simpli de la țară, trăiau de azi pe mâine din slabele culturi de plante comestibile și vânatul care se arăta destul de rar. Învățat cu munca, neștiutor de carte, băiatul a crescut în mijlocul familiei, la fel ca și ceilalți șase frați ai săi. Cu toții s-au călit în greul vieții, învățând să muncească pentru a-și asigura traiul zilnic.

S-a căsătorit cu o fată săracă dintr-un sat învecinat, la numai 17 ani. Când cel de-al doilea copil al lor abia împlinise un an, SAUKO a fost sfâșiat de un animal mare când se întorcea într-o seară de la vânătoare. Sfârșitul său prematur, la numai 25 de ani, a adus multă jale și disperare în familia sa, ca și în tot ținutul.

Albaneza SERBA (1700 – 1768) s-a născut în orașul Himarë, port la strâmtoarea Otranto, situat pe coasta de vest a Albaniei, în apropierea Capului Leres. Familia în care s-a născut era foarte săracă. Părinții fetei reușeau cu greu să își întrețină cei cinci copii, dintre care SERBA era cel de-al doilea născut. Tatăl, Lukor, muncea din greu în afara orașului. Bietul om venea acasă doar sâmbăta, plecând înapoi la muncă duminica după amiază. Banii primiți de la boier abia îi ajungeau pentru hainele copiilor și ceva alimente. Hrana de bază o reprezentau cerealele și legumele aduse de pe moșia boierului. Cu toate acestea, Vetka, soția lui, și-a crescut foarte bine copiii. Femeie dedicată trup și suflet familiei sale, avea mare grijă ca fiii și fiicele sale să nu stea flămânzi și să nu umble cu haine ponosite. Cu propriile mâini, țesea stofa și pânza din care le cosea haine. Lâna, adusă de soțul ei de la un cioban, era toarsă și împletită, din mâinile harnice ale femeii ieșind hăinuțe frumoase.

SERBA, crescând alături de mama sa, a învățat tot ce îi trebuia pentru a deveni o gospodină adevărată. Împreună cu sora ei mai mare, Hanka, țeseau stofa și pânza pe care o vindeau în piața orașului. Împleteau jachete și căciulițe, care aveau mare căutare în sezonul rece. Niciunul dintre copiii Vetkai nu a fost trimis la școală. Fetele au învățat să fie gospodine renumite, pentru a se mărita cu băieți buni. Frații lor, în număr de trei, pe măsură ce creșteau, își însoțeau tatăl la muncă pe moșia boierului. Prima s-a măritat Hanka, la 17 ani, cu un tânăr negustor de bijuterii.

La câteva luni după ea, SERBA a făcut nunta cu un nepot al boierului la care munceau tatăl și frații ei. Băiatul, în vârstă de 19 ani, o cunoscuse pe SERBA într-o zi când îi adusesese pe Lukor și fiii lui acasă, cu propria trăsură. Locuind tot în Himarë, avea ocazia să o vadă pe SERBA la piață, unde fata își vindea creațiile vestimentare. La câteva luni după ce i-a cunoscut întreaga familie, Kodar a cerut-o pe fată în căsătorie. Plăcându-i chipul și purtarea lui de om serios, SERBA l-a acceptat. Au făcut o nuntă frumoasă și toate semnele păreau a le prevesti o viață liniștită împreună.

Kodar se ocupa cu negoțul de cereale, care erau recoltate de pe moșia unchiului său. Avea mulți clienți, care transportau marfa cu vapoarele spre alte porturi din Albania și din țările învecinate. Fiind plecat de acasă zile întregi pentru afacerile lui, SERBA îl vedea destul de rar, lucru care pentru ea era traumatizant, nefiind obișnuită cu singurătatea. Venirea pe lume a primului său copil, Stepana, i-a adus o mare mângâiere și a pus capăt tristeții sale. Kodar își dorea un băiețel și a tot zorit-o să mai nască un copil. Ascultătoare, femeia l-a născut pe Grigor, după numai un an de la venirea pe lume a Stepanei.

De dragul fiului său, Kodar a renunțat la absențele sale de acasă, dar nu și la amanta lui dinaintea căsătoriei, prostituata Fanka. Aceasta avea mai mulți amanți cu bani, care o țineau într-o vilă de la marginea orașului. Abia după nașterea lui Grigor, SERBA a aflat despre viața dublă a soțului său. Disperată, și-a anunțat părinții, cerându-le ajutorul. După o discuție aprigă cu socrii săi, Kodar și-a mai rărit vizitele la amanta lui. Cu toate că soțul ei devenise om „de casă”, trauma psihică a SERBEI începu să sape adânc în mintea ei. Nu a mai vrut să nască alți copii, adoptând față de Kodar o atitudine distantă și indiferentă.

Anii au trecut, copiii au crescut mari, iar pe Kodar l-a potolit o boală gravă de ficat, cauzată de alcoolul tare pe care îl consuma zilnic. SERBA, indiferentă la suferințele soțului, trăia numai pentru copiii și nepoții săi. A închis ochii la 68 de ani, mulțumită că și-a îndeplinit datoria de mamă și bunică. La mai puțin de un an, a urmat-o și Kodar, care nu mai putea să trăiască de dorul ei.

58. JIM DORNABECK (1896-1917) – Australia

Australianul JIM DORNABECK (1896 – 1917) a fost bolnav încă de la naștere de un reumatism deformant, din cauza condițiilor mizere a locuinței părinților săi și a umidității permanente din zona în care se aflau. Tatăl său, un umil pescar, avea o barcă șubredă, cu ajutorul căreia prindea peștele oceanic de care aveau cu toții nevoie, acesta constituind baza alimentației tuturor membrilor familiei. JIM era ultimul copil dintre cei șapte frați ai săi. La vârsta de 45 de ani, tatăl său a murit înecat pe timpul unei furtuni.

Văduva lui a rămas singură cu șase copii, cel mai mare fiind plecat prin căsătorie într-un alt ținut. JIM, care de mic își însoțise tatăl la pescuit, răcise puternic de multe ori, dar nu a renunțat la pescuit. Ceilalți frați fiind ocupați cu alte treburi, băiatul luă locul tatălui său în privința asigurării peștelui necesar familiei. Avea o fire blândă și înțeleghătoare, care nu l-a lăsat să își bată joc de oameni. A murit la doar 21 de ani, ajungând în adâncul oceanului, ca și tatăl său, cu un regret adânc pentru tinerețea pierdută.

Chinezul LAO CHING (1801 – 1888) a fost de meserie negustor de mirodenii. LAO a fost puternic atras de frumusețile naturii din zona montană a Chinei și, mai ales, de înțelepții adăpostiți în adâncul pădurilor. Căutând mirodeniile atât de mult cerute pe piața Orientului, LAO a călătorit aproape toată viața.

LAO a iubit mult cultura străveche a țării sale, fiind inițiat încă de la vârsta de 15 ani în tainele doctrinei budiste. Cu toate că își câștiga banii necesari existenței din uscarea, măcinarea și comercializarea mirodeniilor, avea o cultură remarcabilă pentru acele vremuri. Învățase la școala din satul natal (în sudul Chinei) doar 7 clase. Părinții săi, oameni săraci, nu avuseseră banii necesari pentru a-l da mai departe la studii. Prin forța împrejurărilor, LAO era un autodidact. Fiind mereu plecat prin țară, a avut ocazia să cunoască mulți oameni cu carte, majoritatea dintre ei fiindu-i clienți, care i-au dat cărți de valoare în schimbul mirodeniilor sale.

La vârsta maturității, căsătorit cu o femeie harnică și înțeleaptă, care i-a adus pe lume mulți copii, și-a deschis o dugheană în satul său, unde a început să-și vândă produsele, renunțând astfel la comerțul ambulant. Treptat, dugheana lui s-a transformat într-o cafenea unde veneau oamenii cu stare, pentru a mai schimba câteva opinii. Fiind ocupat din zori și până în noapte, anii au trecut repede, iar LAO a închis ochii la o vârstă înaintată.

PATRICK RANELTI (1813 – 1874) provenea dintr-o familie de italieni stabiliți în Insula de Sud a Noii Zeelande. PATRICK a fost învățat de mic să iubească natura, mai ales munții, apele și pădurile. Adeseori, tatăl său îl lua pe umeri și colinda cu el pădurile din împrejurimi. Orășelul în care locuiau era mic, dar pitoresc, având locuitori de pe alte continente. PATRICK a învățat foarte bine la școală, iar tatăl său, profesor de meserie, l-a îndemnat să plece în Insula de Nord pentru a urma studii de geologie. Student eminent, PATRICK s-a apropiat de speologie. Neputând uita minunatele peșteri cu ape interioare din Insula de Sud, tânărul și-a format o echipă de împătimiți ai munților împreună cu care își petrecea toate vacanțele studiind flora și fauna peșterilor.

S-a întors ca profesor de geografie și geologie la liceul din localitatea natală. Căsătorit cu frumoasa Halelia, fiica unui comerciant bogat, PATRICK și-a început marea operă a vieții sale: marcarea traseelor montane și întocmirea unei hărți fizice a Insulei de Sud.

Viața sa a fost dedicată profesiei sale și pasiunii pentru natură. Cei trei copii ai săi i-au moștenit aceasta pasiune, însoțindu-l de la vârste fragede în expedițiile lui de cercetare.

Atunci când s-a încumetat să plece în lumea de dincolo, la 61 de ani, harta fizică la care lucrase în ultimii ani era gata. Fiii săi erau deja mari, căsătoriți, la casele lor. PATRICK avea cu ce să se mândrească și în lumea îngerilor.

61. ISABELLE PORTAGE (1893-1936) – Franța, Columbia

ISABELLE PORTAGE (1893 – 1936) s-a născut în sudul Franței, într-un cătun cu câteva zeci de locuitori. S-a remarcat încă de mică prin inteligența și viteza uimitoare cu care reușea, încă de la vârsta de 3 ani, să citească roman după roman. Abia împlinise 6 anișori când a început să scrie prima ei carte, un grupaj de povestiri fantastice, rezultat al imaginației sale nepotolite. A urmat primele clase în satul natal, după care întreaga familie s-a mutat la Nantes. Aici fata a învățat la un colegiu catolic, apoi s-a înscris la facultatea de farmacie.

Viața de studentă a decurs normal, fără eșecuri, dar și fără succese deosebite. Talentul ei de scriitoare a lăsat locul liber pentru noua pasiune a ISABELLEI: preparatele naturale destinate tratării bolnavilor. În Europa acelor ani, medicina naturistă era aproape necunoscută. Dorind să studieze medicația naturală, tânăra ISABELLE, absolventa a facultății de farmacie, și-a luat rămas bun de la părinți pentru a pleca în America de Sud. Nu s-a mai reîntors niciodată în patrie.

Ajunsă în Columbia, singură printre oameni cu o cultură și o educație diferită de cea primită în Franța, s-a văzut nevoită de la început să se acomodeze stilului de viață al băștinașilor. Mulți au păcălit-o, profitând de generozitatea ei bănească. Indivizii îi promiteau că vor învăța carte pe banii ei, dar sfârșeau prin a-i folosi pentru diverse distracții.

Deosebit de frumoasă și de inteligentă, ISABELLE a cucerit inimile câtorva tineri de prin partea locului. Unul dintre ei a cerut-o în căsătorie, primind acceptul din partea sa. Orașul fiind mic, situat la marginea

junglei amazoniene, le-a oferit celor doi soți prilejul de a se remarca prin competența lor profesională. Julio, soțul ISABELLEI, lucra ca medic în spitalul din localitate. În câțiva ani, cei doi tineri s-au înstărit, și-au creat o bună reputație de terapeuți și au adus pe lume trei copii. Părea că nimic nu le va sta în calea fericirii.

Din păcate, ISABELLE era chinuită de malarie la anumite intervale de timp. Pentru a se trata, bea tot felul de licori pregătite de vracii din junglă. Bine nu s-a făcut, iar ficatul ei s-a îmbolnăvit grav. A închis ochii la numai 43 de ani, regretându-și zilele scurtate de nemiloasa boală.

62. TZUN KUN (1426-1493) – Insulele Antile

Să vedem ce isprăvi a făcut TZUN KUN (1426 – 1493), vrăjitorul din Antile. S-a născut și a trăit pe insula Dominica, parte componentă a lanțului Antilelor Mici, situate între Marea Caraibilor și Oceanul Atlantic. TZUN făcea parte din tribul de băștinași care își ducea traiul în tihnă pe această insulă. Părinții săi, oameni la fel de săraci ca toată comunitatea insulară, trăiau în armonie cu semenii lor, dar și cu natura înconjurătoare. Aveau treisprezece copii, dintre care TZUN era ultimul născut. Fiind cel mai mic din familie, băiatul a reușit să acumuleze toată înțelepciunea și experiența de viață a celor din jurul său.

Foarte inteligent și puternic înzestrat cu darul comunicării, TZUN era nelipsit de la toate petrecerile și ritualurile tribului, învățând repede cântecele, dansurile și practicile de magie, care făceau parte din viața tuturor. La vârsta de 10 ani, a devenit cel mai priceput ajutor al șamanului cel bătrân, care, la vârsta de 105 ani, avea 7 discipoli, șamani

tineri, care știau să facă toate treburile mai „delicate” necesare oamenilor de pe insulă. Astfel, cei 8 șamani se rugau zilnic pentru ca uraganele să le ocolească insula. Se mai rugau pentru ca vânătoarea și pescuitul să le asigure tuturor hrana zilnică, iar bolile și duhurile rele să îi ocolească. Cu toții erau foarte buni tămăduitori, folosind pentru leacuri plante din pădurea sălbatică în care locuiau.

Nelipsit de lângă ei, TZUN a învățat toate secretele meseriei lor, mai puțin știința chemării duhurilor tămăduitoare. Abia la 15 ani a primit inițierea din partea celor 7 șamani rămași în viață, pentru că bătrânul vraci tocmai trecuse la cele veșnice. După ritualul secret, la care nu a avut voie nimeni din sat să asiste, TZUN a devenit un alt om. S-a maturizat brusc în acea noapte de neuitat, în care șamanii i-au deschis trupul spre accesul liber la duhurile pădurii. Izolat într-o colibă nouă, pe care o construisese împreună cu frații săi, tânărul șaman a început să practice tămăduirea și consilierea oamenilor loviți de boli și de necazurile vieții.

După un an, TZUN și-a adus o nevastă în colibă, alegând-o pe Hiai dintre toate fetele bune de măritat. Fata era încă o biată copilă. Avea doar 9 ani, dar în viziunea părinților săi, era tocmai bună de măritat. Înainte de a se împlini anul, ea dădu naștere primului lor copil: o fetiță frumoasă și drăgălașă, pe care au numit-o Xila. După Xila au văzut lumina zilei, an după an, încă paisprezece copii. La 45 de ani, Hiai era deja o femeie bătrână, bolnavă și uzată de viața primitivă pe care o dusesse. Nici leacurile soțului său, șamanul, și nici rugăciunile celor cincisprezece copii ai săi nu au convins-o să se întoarcă din drumul veșniciei.

Distrus de durere, TZUN a făcut singur rugul de la marginea mării, dând foc trupului slăbit și fără viață al nevestei sale. După acest eveniment nefericit, nu și-a mai luat altă femeie. Copiii erau deja mari, fiecare cu treburile lui, iar tatăl lor, șamanul, avea lucruri importante de făcut. Molimele bântuiau insula, femeile și copiii mureau fără că vreun tămăduitor să-i poată ajuta. TZUN avea zilnic de lucru. La răsăritul soarelui culegea din pădure ierburi de leac, în timpul zilei prepara licorile și alifiile, iar seara și noaptea trata bolnavii.

TZUN avea și știința folosirii veninului de șarpe în tratarea unor boli de piele. Odată, chiar a fost mușcat de un șarpe în timp ce încerca să îi colecteze veninul. S-a descurcat mai mult singur, fiindcă șamanul cel bătrân murise, iar cei tineri nu știau prea bine cum să folosească veninul.

Înzestrat cu aptitudini paranormale deosebite, la fel ca și colegii săi șamani, el putea să vadă în trecut, prezent și viitor, știind cu multă vreme înainte că se va produce un fenomen sau o întâmplare periculoasă. Astfel, cu doi ani înainte de a închide ochii, el și-a văzut împrejurările morții. Nimeni din jurul său nu a crezut că TZUN spune adevărul. Ceea ce le-a

povestit tuturor, într-o noapte fără lună, i-a îngrozit pe toți. Spre ziuă, după un ritual destinat ghicirii viitorului comunității de pe insulă, el le-a descris celor de față venirea unor nave imense, pline cu oameni îmbrăcați ciudat, care scoteau din mâini flăcări ucigătoare. Le-a mai spus că oamenii ucigași vor coborî pe insula lor, vor distruge tot ce vor întâlni în cale, iar dintre toți cei de față la această adunare va scăpa cu viață doar unul, care va reuși să fugă pe o insulă învecinată. Spunând acestea, l-a arătat cu degetul pe fiul său cel mai mic, Shaun.

Au trecut zilele, anii, iar prevestirea șamanului aproape că a fost uitată. Exact în anul în care TZUN ajunsese la venerabila vârstă de 67 de ani, într-o dimineață, au zărit stupefiați navele uriașe apropiindu-se de insula lor. Era în anul 1493, iar flota amenințătoare îl avea la cârmă pe renumitul și sângerosul Cristofor Columb. Era cea de-a doua expediție destinată cuceririi „Indiilor”. Ceea ce văzuse TZUN cu ochii minții, în urmă cu doi ani, s-a petrecut în câteva zile. Conchistadorii au ucis toți băștinașii întâlniți în cale, le-au distrus colibele și au dat foc pădurii pentru ca nici unul dintre ei să nu se poată ascunde. Doar unul a scăpat cu viață: Shaun, fiul lui TZUN. Acesta, îndemnat de tatăl său înainte de a fi ucis de o sulită uriașă, a fugit pe mare cu o barcă, pentru a-i alerta pe locuitorii insulelor învecinate. Suflitele celor uciși cu multă cruzime de conchistadori au rătăcit zeci de ani în preajma insulei.

63. JOSEPH ARKANDI (1885-1927) – Noua Zeelandă, Australia

JOSEPH ARKANDI (1885 – 1927) era medic într-un orășel din Insula de Sud a Noii Zeelande. Foarte priceput la medicina învățată în facultate, dar și la cea bazată pe tratamentele cu leacuri din plante, JOSEPH a ajuns vestit în toată zona din jurul localității unde profesa. Medic de spital, nevoit să opereze cazuri grele și disperate, suferea enorm atunci când nu reușea să salveze viețile unor oameni.

Nemulțumit de sine însuși, a plecat de la spital și de acasă, refugiindu-se în nordul Australiei, pentru a lua legătura cu populația indigenă. Foarte preocupat de terapia cu preparate din plante, JOSEPH a răbdător să locuiască în condiții mizere, printre indigeni, pentru a învăța leacurile lor șamanice. Săracii locului au înțeles ușor că „doctorul alb” poate să facă minuni în cazul celor bolnavi. Au căpătat încredere deplină în știința și priceperea lui, lucru care i-a determinat să îl inițieze în tainele șamanismului local. În scurtă vreme „omul alb” a ajuns un fel de semizeu printre cei din jurul său. JOSEPH avea o curiozitate nestăpânită pentru utilizarea plantelor cu rol terapeutic. Obișnuia să le guste pe toate, pentru a le simți efectul asupra propriului organism. De câteva ori, a fost gata să moară din cauza unor plante prea puternice pentru un alb.

El avea o intuiție puternică, un spirit de observație deosebit și o memorie ieșită din comun. Toate acestea l-au ajutat mult în munca sa de tămăduitor, dar și în abordarea relațiilor cu oamenii din jurul său. Avea o mare deschidere spre studiul profunzimilor ființei umane.

S-a căsătorit cu o tânără indigenă, care i-a adus pe lume șase copii. Când cel mai mic dintre copii avea doar un an, JOSEPH a fost mușcat de un șarpe veninos și a murit în chinuri groaznice, fără a putea fi salvat de cei din jurul său. Dacă ar fi trăit măcar 70-80 de ani, poate că ar fi reușit să descopere multe leacuri naturale și chiar vaccinuri pentru sărmanii bolnavi care mureau pe capete, decimați de bolile specifice zonei. Însă murind de tânăr, la numai 42 de ani, multe dintre obiectivele vieții sale au rămas neîmplinite.

PAULINA VISCONTI (1812 – 1876) a plecat din Italia în Irlanda împreună cu părinții și fratele său când abia împlinise 5 ani. Stabiliți la moșia unui unchi bogat care tocmai decedase, viața familiei de italieni a luat o întorsătură fericită: din sicilienii săraci au devenit irlandezi înstăriți. PAULINA a fost o fată cuminte, bine educată, dornică de a se mărita și a locui la oraș. După terminarea liceului, părinții au trimis-o la Dublin, unde locuia verișoara tatălui său, pentru a urma o facultate.

PAULINA a preferat să se mărite cu fiul celei mai bune prietene a mătușii sale. Băiatul, având ceva avere de la părinți și un loc de muncă bine plătit (era secretar la un avocat), a cumpărat o casă pentru familia sa. Foarte repede a venit pe lume primul lor copil, o fetiță. Deși dornică de cultură, PAULINA a renunțat la studiile universitare. Totuși, talentul său de scriitoare a ajutat-o să-și creeze o imagine bună în lumea nobililor din oraș. Femeia scria în jurnalul său intim povestiri inspirate din viața sa, dar și a cunoscuților săi. După nașterea celui de-al doilea copil, o fetiță, a început să scrie și poezii.

Într-o zi, au început necazurile: Jorrick, soțul ei, a căzut pe stradă, în urma unui atac cerebral. Neputând fi salvat de medici, a închis ochii definitiv, la numai 40 de ani. Băiatul a făcut o criză de nervi la înmormântarea tatălui său, rămânând cu paralizie la obrazul stâng. Fata, proaspăt măritată, a rămas unicul sprijin al mamei și fratelui său. PAULINA s-a retras în durerea ei, scriind mai departe în jurnal impresiile din viața ei zilnică.

La vârsta de 56 ani, și-a anunțat copiii că dorește să se întoarcă în Sicilia, la rudele sale, pentru a-și trăi ultimii ani din viață pe pământul natal. Așa a fost, iar la 64 de ani a închis ochii, liniștită ca de obicei, îndelung regretată de toată lumea.

65. TZVETA (1732-1791) – Bulgaria

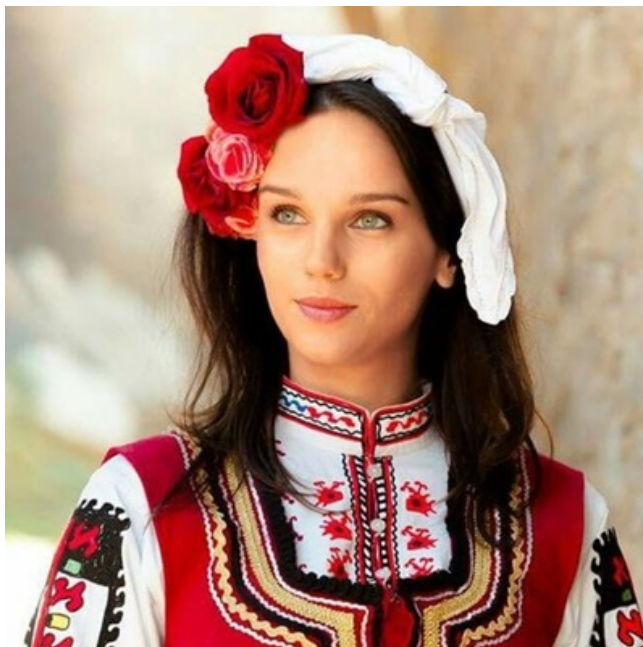

Foto internet

Bulgăroaica TZVETA (1732 – 1791) s-a născut în orașul Burgas, situat în estul țării, pe țărmul Mării Negre. Părinții săi, oameni din clasa negustorilor, trăiau din comerțul cu diverse produse descărcate de pe vapoarele care acostau în port. Mama, Oksana, se ocupa de gospodărie și de creșterea celor trei copii ai familiei. Tatăl, Dimitri, fiu de marinar, cumpăra mărfuri ieftine aduse de vaporenii și le vindea mai scump în dugheana sa din oraș.

Încă de la vârsta de 3-4 ani, TZVETA simțea o atracție deosebită pentru hainele turcești. Îl însoțea pe tatăl ei în port, unde aștepta cu sufletul la gură despachetarea mărfurilor aduse din Turcia. Se înfășura cu șalurile sclipitoare, își imagina că va purta cândva rochii elegante, făcute din mătăsurile înflorate pe care Dimitri le atârna în magazin. Le invidia pe cucoanele pline de bani care își alegeau cele mai scumpe mătăsuri pentru a-și face rochii de bal. Fetița trăia cu speranța că, într-o bună zi, va ajunge și ea bogată pentru a purta rochii frumoase și pălării elegante.

TZVETA a dorit să învețe carte, la fel ca fetele boierilor. Efortul părinților a fost imens, plătind o guvernantă pentru a face din fata lor o adevărată domnișoară. Fetița era uimitor de inteligentă și învăța repede tot ce îi dădea miss Antonia, o domnișoară bătrână care urmase cursurile

unui colegiu catolic în Anglia. La 15 ani, TZVETA era o domnișoară bine educată, cu suficientă cultură pentru a-și face o imagine bună în lumea micii burghezii. Îmbrăcată elegant, cu haine din magazinul familiei, tână domnișoară s-a prezentat la primul ei bal de sezon, însoțită de miss Antonia. Timidă, dar fermă în atitudinea ei de fată care își caută un viitor soț, TZVETA s-a lăsat dansată și curtată, dar la sfârșitul petrecerii s-a întors acasă numai cu miss Antonia.

În zilele următoare, a primit trei cereri în căsătorie de la niște băieți care încă nu împliniseră 20 de ani. De comun acord cu părinții ei, fata l-a ales pe cel care i s-a părut mai serios decât ceilalți. Era vorba despre tânărul Anatoli, fiul unui negustor de vinuri, care avea o cârciumă la marginea orașului mult frecventată de marinari. Anatoli avea doar 18 ani. S-au înțeles să mai aștepte un an până la căsătorie.

Între timp, TZVETA învăța meșteșugul croitoriei, după care începu să coasă rochii pentru doamnele bogate din oraș. Era foarte talentată, din mâinile ei ieșind adevărate perle vestimentare. Încurajată de cliente, și-a deschis un atelier de croitorie lângă magazinul tatălui său. Până la nuntă, a strâns o avere frumoasă, astfel încât nu i-a mai fost jenă să onoreze invitațiile celor din protipendada orașului.

Nunta celor doi tineri a fost că în povești, invitații având ce să comenteze multă vreme după aceea. Călătoria de nuntă au făcut-o în Turcia, pe care TZVETA dorea foarte mult să o viziteze. Țara mult visată nu i s-a părut la fel de frumoasă ca în imaginația ei. S-au întors la Burgas, urmând să locuiască în casa oferită de părinții soțului ei. Anatoli a intrat în afaceri cu Dimitri, tatăl TZVETEI, iar ea și-a văzut mai departe de croitorie, care se arăta a fi foarte bănoasă.

Primul copil a venit la doi ani după căsătorie. Era o fetiță minunată, blondă și veselă. Au botezat-o Liuba. După încă doi ani, TZVETA l-a născut pe Iacob, un băiețel brunet și foarte energic. Au fost singurii lor copii, TZVETA nemaiputând să aducă alții pe lume. Viața familiei a fost liniștită și echilibrată, iar copiii au ajuns la casele lor. Liuba s-a măritat la 17 ani, ca și mama ei, cu un sârb care a dus-o în țara lui. Iacob a învățat meseria de croitor alături de mama sa. Căsătorit devreme și el, la numai 19 ani, a luat o fată de doctor, care l-a făcut fericit.

Tristețea provocată de plecarea Liubei s-a accentuat cu timpul, deoarece veștile de la ea veneau foarte rar, doar prin diverși negustori. Ultima veste au primit-o după 3 ani de la plecarea fetei, aflând că are deja doi copii și trăiește în Macedonia, zona de origine a soțului ei. După aceea, nimeni nu mai auzit de Liuba. Nereușind să mai afle nimic despre fiica sa, Anatoli plecă în drumeție, pentru a-și căuta copilul. În Macedonia află că, într-adevăr, familia Liubei locuise acolo câteva luni,

după care plecaseră cu toții spre Franța, unde soțul Liubei avea niște rude bogate. Nimeni nu a mai auzit de ei. Îndurerați, TZVETA și Anatoli s-au închis în durerea lor, îmbătrânind în câțiva ani. Grav bolnavă de inimă, TZVETA a închis ochii la numai 59 de ani. După câteva luni, a urmat-o și Anatoli, care nu concepea viața fără soția lui.

66. ROBERTO SDRUCCIOLI (1879-1941) – Italia

ROBERTO SDRUCCIOLI (1879 – 1941) a trăit în Sicilia. De meserie pescar, a făcut o avere frumușică din pescuit și comerțul cu produsele culese din mare. El ar fi dorit să învețe mai multă carte decât cele câteva clase la școala din sat, dar părinții săi fiind săraci, nu au avut posibilitatea să îl trimită la oraș pentru studii superioare. ROBERTO era inteligent și priceput la meșterală, adică învăța ușor să repare tot ce se defecta în gospodărie. Barca și-a reparat-o de nenumărate ori. Ar fi dorit să lucreze ca mecanic pe un pescador, îmbinând astfel plăcerea de a călători pe mare cu pasiunea sa pentru motoare. A stat mult în barcă la pescuit pe vreme bună, dar și pe vreme rea. Îi plăcea mult să prepare peștele proaspăt cu rețete tradiționale siciliene.

Din fire, a fost un om corect și cinstit cu membrii familiei sale, prietenos cu toată lumea din satul în care trăia. O singură mare hibă avea ROBERTO: fiind un bărbat deosebit de frumos și amabil, îi plăceau prea mult femeile cochete și accesibile pentru aventuri galante. Deși corect în relațiile cu soția și cei trei fii ai săi, cum ieșea în stradă, începea să umble cu ochii după femei. Multe l-au blestemat pentru nestatornicia lui. ROBERTO obișnuia să-și mintă iubitele, prefăcându-se că este îndrăgostit de fiecare, pentru a profita în continuare de ele. Consecințele acestor blesteme i-au atras asupra familiei numeroase necazuri. Luiza, soția lui, s-a îmbolnăvit de nervi. Băieții lui, sătui până peste cap de

aventurile tatălui, pe care le aflau de cum ieșeau din casă, au plecat care încotro, căutându-și norocul și liniștea.

Pe la 50 de ani, ROBERTO s-a îmbolnăvit grav cu inima și ficatul, rărindu-și vizitele la domnișoare. Luiza l-a îngrijit cum știa ea mai bine, iertându-l pentru aventurile trecute. ROBERTO a închis ochii la 62 de ani, mulțumit că băieții au venit lângă patul său de suferință, cerându-și iertare pentru că l-au părăsit în urmă cu mai mulți ani.

67. LIUDMILA SERGHEEVNA POPOVA (1712-1817) – Rusia

LIUDMILA SERGHEEVNA POPOVA (1712 – 1817), această femeie din Rusia a atins venerabila vârstă de 105 ani! Nu este de mirare, pentru că în vremurile acelea, boieroaicele ruse duceau o viață de huzur, având mare grijă de ele și de familiile lor. LIUDMILA s-a născut într-o familie de nobili, cu moșie mare, într-un sat de la poalele munților Caucaz. De mică, a fost învățată să călărească, să meargă la vânătoare cu tatăl său și să se joace cu frații săi pe întinsul domeniu al părinților.

La 20 de ani, s-a căsătorit cu un medic din vecinătatea moșiei părintești. Volodea s-a dovedit a fi un soț model, tată minunat pentru cei patru copii ai lor. Din nefericire, primii doi copilași au murit la o vârstă fragedă (2 și 3 ani), din cauza unor răceli puternice la plămâni.

Viața LIUDMILEI s-a desfășurat mai mult în incinta moșiei și a familiei sale. A călătorit de multe ori în Rusia, până în Siberia, dar și în Finlanda, unde părinții săi aveau niște rude. Femeia a regretat toată viața că nici părinții și nici soțul ei nu i-au permis să studieze pentru a deveni cântăreață de operă. Înzestrată cu un fizic agreabil și o voce deosebită, poate că ar fi devenit o mare artistă în acele vremuri. S-a izbit totuși de prejudecățile rudelor sale, care considerau degradant ca o fată de origine nobilă să devină artistă.

După 40 de ani de căsnicie, Volodea s-a îmbolnăvit de inimă și a închis ochii. Spre deosebire de el, LIUDMILA a depășit suta de ani, murind înconjurată de copiii, nepoții și strănepoții săi.

68. SEIKI (1623-1701) – Noua Zeelandă

SEIKI (1623 – 1701) a fost un băștinaș maor din Insula de Nord a Noii Zeelande. Seiki a dus o viață de martir din prima clipă a vieții sale și până când a plecat la cele veșnice. S-a născut cu un picior mai scurt decât celălalt și orb de un ochi. Pe vremea când era însărcinată, mama lui fusese lovită prin vrăji puternice de o dușmancă. Vrăjitoarea cu pricina îl iubea încă din copilărie pe cel care se căsătorise cu viitoarea mamă a lui SEIKI. Tatăl băiatului nu a dorit să se însoare cu vrăjitoarea tribului și nici să își alunge nevasta din cauza ei. Urmarea răzbunării vrăjitoarei a

fost nașterea copilului infirm și îmbolnăvirea gravă a mamei sale. Cu mare greutate a salvat-o de la moarte vrăciul din zonă.

SEIKI, așa infirm și urâțel cum era, s-a dovedit a fi uimitor de inteligent. Își însoțea tatăl la vânătoare și la toate treburile din pădure. La vârsta de 7 ani, SEIKI știa deja să vâneze, să pescuiască, să prepare vânatul pentru masa comună a celor din trib. Se pricepea foarte bine la trocul obișnuit al maorilor, nelăsându-se înșelat niciodată la schimbul de produse. I-ar fi plăcut să plece de acasă pentru a deveni negustor, dar dubla sa infirmitate l-a împiedicat să plece de lângă ai săi.

A preferat să își caute o nevastă din comunitatea lor, să trăiască în armonie și să-și asigure urmași. Au avut împreună opt copii. Născuți normali, fără infirmități, copiii săi s-au străduit să își făurească o viață mai bună decât cea a părinților. Șase dintre ei (băieții) au plecat cu bărcile, devenind pescari și negustori de pește. Cele două fiice au rămas acasă, măritându-se cu cei doi băieți ai șefului de trib. Din fericire, tatăl mirilor a avut grijă să pună deoparte ceva avere pentru copiii săi.

SEIKI era foarte îndrăgit de membrii comunității atât pentru firea sa înțeleaptă, cât și pentru talentul său muzical. Soția sa cânta la toate instrumentele folosite de maori la petrecerile lor. S-a stins din viață la venerabila vârstă de 78 de ani, fiind incinerat în pădure, sub un maldăr de crengi, după datina locului.

69. DEEA IRCOS (1682-1741) – Portugalia

DEEA IRCOS (1682 – 1741) s-a născut în orașul Faro, port la Golful Cadiz, situat pe coasta de sud a Portugaliei, în apropierea graniței cu

Spania. Părinții erau oameni de condiție socială modestă. Tatăl, Justin, se ocupa cu negoțul de haine și încălțăminte, iar mama, Marquetta, muncea în familie. DEEA era primul lor copil, iar după ea au urmat încă șapte. Încă de mică, fetița a dovedit o reală înclinație spre grădinărit, cultivând în curtea casei lor mai multe specii de plante. Petrecea ore întregi îngrijind și admirându-și florile și copacii. De dragul ei, părinții s-au mutat într-o casă cu grădină mare, unde fiica lor avea ce să cultive, iar frații mai mici, unde să se joace. Copilăria lor a fost ca un vis frumos. Au crescut și s-au maturizat în familie, alături de părinții lor, care îi adorau.

Anii au trecut pe neobservate, iar DEEA a ajuns la vârsta de măritat. Avea 18 ani când și-a ales ursitul dintre mai mulți băieți care au cerut-o de nevastă. Era foarte frumoasă, inteligentă și o gospodină excelentă. În plus, priceperea ei la cultivarea florilor o făcuse cunoscută în tot orașul. Adeseori veneau la ea, pentru flori, oameni care doreau să le ofere unor ființe dragi.

DEEA s-a cununat cu Orlindo, un tânăr de 25 de ani, bogat, care se ocupa cu vânzarea plantelor de leac. Avea o grădină imensă la marginea orașului, unde cultiva plante medicinale, pe care le recolta și apoi le vindea în magazinul său. Căsătoria cu DEEA i-a adus mari beneficii, mai ales că și-au unit eforturile pentru sporirea comerțului lor. Și-au început viața de familie în casa lui Orlindo, suficient de încăpătoare pentru ei. Primul copilăș a venit pe lume la mai puțin de un an după nuntă. Era o fetiță frumoasă și vioaie, pe care au numit-o Andija. Andija a fost urmată de trei băieți: Juan, Tonchino și Asturio. Copiii familiei au crescut într-o atmosferă calmă și plină de mister. Au învățat să îngrijească plantele din grădină, să le recolteze și să le pregătească pentru a fi folosite de oamenii sănătoși sau de cei bolnavi. Copiii asistau fermecați la complicatul procedeu prin care părinții lor preparau alifiile, siropurile, ceaiurile destinate consumului în familie sau comercializării. DEEA și Orlindo rosteau rugăciuni și diverse incantații pentru ca preparatele lor să aibă un efect miraculos în vindecarea celor bolnavi.

Viața acestei familii a fost liniștită, demnă, bucurându-se cu toții de respectul întregii populații a orașului Faro. Copiii au crescut, s-au maturizat, le-a venit vremea de căsătorie. Andija s-a măritat cu un negustor de vinuri, om bogat, cu mare influență în oraș. Juan s-a făcut navigator, plecând la lucru pe un vapor care transporta mărfuri între Portugalia și țările din sudul Europei. Tonchino a învățat carte, devenind medic, iar Asturio s-a făcut farmacist. DEEA a închis ochii la vârsta de 59 ani, mulțumită de familia ei și truda nobilă de o viață întreagă.

Turcoaica IHMAN (1341 – 1394) s-a născut în zona asiatică din apropierea marelui port Constantinopol, părinții săi numindu-se Ahmed și Aishe. Soții Aikir au avut opt copii, adică patru fete (IHMAN, Ahdir, Sauli, Ihmir) și patru băieți (Bunduz, Murluk, Zonir, Mehmed). Ahmed, tatăl, era negustor de stofe și mătăsuri orientale, pe care le achiziționa de la marinarii care le aduceau din Asia. Afacerea mergea foarte bine, marfa lui fiind solicitată de toate doamnele bogate.

Copiii săi au crescut fără griji majore, organizându-și viața după cum a dorit fiecare dintre ei. Băieții au învățat meserii bănoase încă de la vârsta adolescenței: comandant militar în oastea sultanului, navigator comercial, negustor de pește și de bijuterii aduse din războaie. Fetele s-au măritat înainte de varsta majoratului, cum era obiceiul locului.

IHMAN, eroina noastră, s-a îndrăgostit la 16 ani de fiul celui mai bun prieten al tatălui său. Burlun Harim, ajuns la frumoasa vârstă de 21 de ani, se ocupa cu vânzarea obiectelor de artă orientală achiziționate de la soldații care aduceau căruțe pline de obiecte furate din zonele de conflict. Cei doi tineri s-au cunoscut în magazinul lui Ahmed, iar iubirea lor a devenit cunoscută după doar câteva luni. Au făcut o nuntă frumoasă și îmbelșugată, după care Burlun și-a dus mireasa în vila lui de la malul mării.

IHMAN, deși fusese crescută ca o prințesă, se pricepea să conducă servitoarele și să decoreze casa după gusturile ei. Încă de mică, a manifestat o pasiune uimitoare pentru pictură și sculptură în lemn, ocupații învățate de la bunicul Irtir, tatăl mamei sale. Avea o întregă

expoziție cu tablouri și statuete create de ea de-a lungul anilor. Ajunsă nevasta lui Burlun, acesta i-a încurajat pasiunea pentru artă, nelăsând-o să piardă vremea cu treburile gospodărești. IHMAN, încurajată de soțul ei să își urmeze vechea pasiune, a scos la iveală din mâinile sale zeci de tablouri și statuete, acestea din urmă fiind confecționate din lemn de esență rară, cumpărat de Burlun de la marinari. Majoritatea creațiilor frumoasei IHMAN au fost vândute de Burlun contra unor sume mari de bani, obținând profituri substanțiale, care le-au sporit averea.

Cei doi soți au avut doar doi copii: o fiică (Bihir) și un fiu (Taum). Sănătatea lui IHMAN a fost puternic zdruncinată la nașterea lui Taum, așa că o nouă naștere i-ar fi pus viața în pericol. Femeia a trăit doar 53 de ani, inima ei cedând la aflarea veștii că dragul ei fiu Taum a fost ucis într-o luptă dusă în teritoriile ocupate de sultan.

Viața lui IHMAN a fost aceea a unei flori rare, prețuită de către cei din jurul său și tratată cu multă înțelegere. Era micuță, brunetă, gingașă, înzestrată cu doi ochi mari, negri, care exprimau multă inteligență și delicatețe sufletească. Avea o nesfârșită compasiune pentru oamenii cu soarta nemiloasă, ajunși pe străzi, fără bani și adăpost. An de an, o parte din averea familiei era dedicată oamenilor săraci. Întreaga populație a orașului o considera o sfântă, fiică a lui Allah, trimisă pe Pământ pentru a-i ajuta pe cei nevoiași. Moartea ei neașteptată i-a îndurerat profund pe toți cei care au cunoscut-o. Bihir, fiică generoasă ca și mama ei, s-a măritat cu un oștean bogat, continuând activitățile de binefacere ale regretatei IHMAN.

71. PEPITRA DELUSCHI (1813-1843) – Australia

PEPITRA DELUSCHI (1813 – 1843) s-a născut într-o familie săracă, într-un cătun din sudul Australiei. PEPITRA s-a dovedit a fi un copil foarte inteligent și talentat la muzică. Tatăl și cei doi frați mai mari au învățat-o să cânte la banjo. Înzestrată cu o voce frumoasă, fata era invitată să cânte la toate petrecerile de prin partea locului. La vârsta de 14 ani, a fost cerută în căsătorie de fiul pastorului din localitate. După un an, s-au căsătorit, iar socrul ei le-a dat bani suficienți pentru a se muta în cel mai apropiat orașel.

Tinerii l-au ascultat, plecând la oraș, pentru a-și făuri propriul viitor. După câteva luni, PEPITRA a rămas însărcinată. Pueblo, soțul ei, mai în vârstă decât ea cu câțiva ani, s-a angajat ca asistent la un farmacist. După nașterea fiului lor, PEPITRA s-a înscris pentru a-și continua studiile. În paralel cu studiile generale, tânăra le-a urmat și pe cele muzicale: canto și pian.

Nu peste multă vreme, a fost angajată la teatrul din oraș. Aici l-a cunoscut pe Diseo, un actor foarte talentat, bun cântăreț, care s-a îndrăgostit de ea. Povestea lor de iubire a dus la destrămarea căsniciei cu Pueblo. Acesta și-a luat copilul, înapoindu-se în satul natal. Din acest moment, a început viața aventuroasă a PEPITREI, care a condus-o spre o moarte timpurie. Diseo a părăsit-o la scurtă vreme după ce ea rămăsese fără soț și copil.

Disperată și nefericită, femeia s-a îmbarcat pe un vapor care făcea curse între Australia și Noua Zeelandă. Ajunsă în Oakland, a încercat în zadar să își găsească un post la un teatru. A găsit înțelegere la un patron de tripou, care a primit-o să cânte noaptea pentru clienții săi. Din cauza supărărilor din ultimii ani, a dorului de familia sa pierdută și a surmenajului cauzat de viața obositoare de noapte, PEPITRA a închis ochii la numai 30 de ani, din cauza unui atac de cord.

Pepitra și-a sacrificat familia pe altarul unei iubiri efemere. Am putea spune că australianca a plătit cu viața pentru setea ei de iubire. Neglijând afecțiunea soțului, s-a lăsat purtată de valurile periculoase ale vieții de artistă. Supărarea lui Pueblo și blestemele celor care i-au fost dragi cândva au ajuns-o foarte repede.

Grecul PANAIOTIS KRISTODOULOS (1752 – 1810) era de meserie pescar și negustor de pește, un om dur, aprig la mânie, dornic de răzbunare pe toți cei care îndrăzneau să îl înfrunte. A avut pe conștiință câteva victime umane, bărbați pe care i-a ucis pentru a se apăra înainte de a fi ucis el însuși.

PANAIOTIS a fost căsătorit de trei ori. Primele două neveste au murit la naștere, de la ele rămânând cu trei copii, iar cu ultima a mai avut încă doi. Familia fiind numeroasă, greu de întreținut, omul nostru venea cam rar pe acasă, pentru a le aduce bani și a le da câte o bătaie zdravănă copiilor. A avut și destule amante, de care s-a folosit ca de niște obiecte aflate la cheremul sau.

La vârsta de 58 de ani, a fost surprins pe mare de o furtună violentă, care i-a răsturnat barca și l-a trimis în adâncul apei. A fost aruncat pe mal de valuri după două zile de la înec.

Franțuzaica DENISE FRATELLINI (1898 – 1937) provenea dintr-o familie de negustori bogați. Crescută în lux și belșug, fata a avut încă de mică toate condițiile necesare pentru a ajunge o domnișoară mult râvnită de băieții bogați din zona în care locuia (sudul Franței). Tânăra DENISE a preferat cartea în locul unei vieți mondene, ca fiică de bani gata. A terminat colegiul cu calificativul maxim, după care a optat pentru studiile universitare. Nerefuzându-i nimic, părinții săi au ajutat-o financiar ca să poată urma la Paris o facultate de chimie și farmacie. Absolvind cu diploma de onoare, tânăra farmacistă a refuzat propunerea de angajare a unui important producător de produse cosmetice și medicamente.

Spirit neliniștit, aflată mereu într-o stare de contemplare a naturii și mediului social, DENISE a luat decizia, la numai 22 de ani, să plece pentru documentare în lumea largă. Dorea nespuse de mult să studieze efectele vindecătoare ale plantelor exotice din zona tropicală și subtropicală. Ceea ce auzea și citea despre Tibet îi incita curiozitatea la cote maxime. Luându-și rămas bun de la părinții și frații săi, pe care nu-i va revedea niciodată, DENISE s-a îmbarcat pe un vapor care urma să se îndrepte spre Orientul Îndepărtat.

Ajunsă în nordul Africii, a renunțat la călătoria spre Indii, îmbarcându-se pe un vas care se îndrepta spre Australia. După debarcarea pe pământul australian, a simțit că acolo trebuia să ajungă. Au urmat 17 ani de viață în această țară, care a fascinat-o și pe care a iubit-o mai mult decât pe Franța sa natală. DENISE a stat multă vreme

printre băștinașii aproape sălbatici, învățând de la ei modul de preparare a leacurilor miraculoase cu ajutorul plantelor exotice.

DENISE nu a fost căsătorită și nu a avut copii, sacrificându-și viața și fericirea pe altarul științei. Ultimii patru ani din viață i-a petrecut în Melbourne, într-o casă modestă de la periferia orașului. Avea o farmacie în care prepara și vindea licori, pulberi și alifii naturale. În ultimii ani, DENISE avea probleme mari cu inima, din cauza hipertensiunii. La numai 39 de ani, o criză de malarie i-a scurtat viața, trimitând-o în lumea celor dreپți.

74. ISAAC ROSENBERG (1873-1948) – Canada, Portugalia

ISAAC ROSENBERG (1873 – 1948) a fost un evreu născut în Palestina, care a fugit de acolo împreună cu părinții săi când avea 8 ani. Persecuțiile religioase din zonă le puneau viețile în pericol. A locuit în Canada până la vârsta adolescenței, după care a plecat în lume, căutându-și locul și norocul. Nu se simțea bine peste ocean, așa că și-a luat rămas bun de la părinții săi cu lacrimi în ochi, presimțind că nu-i va mai vedea niciodată. Așa a și fost.

După o ședere de câțiva ani în Brazilia, ISAAC a revenit în Europa, stabilindu-se în Portugalia. Aici s-a căsătorit cu o tânără frumoasă și bogată, ai cărei părinți l-au acceptat în familia lor, cu toate că tânărul era sărac și părea a fi doar un aventurier. Au avut împreună trei copii, doi băieți și o fată.

Odată așezat la casa nevestei, ISAAC a început să se ocupe de comerțul cu vinuri și diverse băuturi scumpe. Și-a deschis o cârciumă,

care i-a adus multe profituri financiare. Între timp, fratele său din Canada a venit și el în Portugalia. Astfel, cei doi frați au ajuns negustori vestiți în întreaga zonă. După stabilirea în Portugalia, viața lui ISAAC s-a desfășurat fără probleme majore. Ar mai fi dorit el să călătorească pe toate continentele, dar viața liniștită și afacerea sa l-au oprit să mai pornească la drum pentru a vizita și alte țări. A închis ochii la vârsta de 75 de ani, fiind înconjurat de familia și rudele soției sale.

75. XINA TORIO (1762-1809) – Portugalia

XINA TORIO (1762 – 1809) era fiica nelegitimă a unui preot catolic, parohul unei biserici de pe coasta de sud a Portugaliei. XINA a primit o educație severă, pretențioasă, care i-a afectat mult sistemul nervos. A fost un copil iubitor de părinți, dornic de a-și trăi copilăria asemenea tuturor celor de vârsta ei. Dar atmosfera încărcată de sobrietate, impusă de tatăl său familiei mamei sale, a oprit-o pe micuța fată să se bucure de jocurile în aer liber specifice vârstei, de prietenia firească dintre copii și de multe alte preocupări copilărești. La vârsta de 3 ani, știa deja să citească și să cânte la pian. La 7 ani, era solista vocală și pianista bisericii în care slujea tatăl său. La 8 ani, a fost dusă la o mănăstire, pentru a primi educație și cultură, la fel ca multe fete de familii nobile. A acceptat să fie călugărită la vârsta adolescenței.

Posesoare a unei culturi vaste, mare iubitoare de literatură și istoria religiilor, XINA, botezată maica PARTELLA, a fost luată de stareță lângă ea pentru a o instrui în vederea înlocuirii sale la conducerea mănăstirii. Trăind în umbra bătrânei starețe, maica PARTELLA a învățat enorm de

mult de la aceasta, devenind o călugăriță desăvârșită. Avea doar puțin peste 20 de ani când, aflându-se despre înțelepciunea și cultura ei deosebită, mănăstirea și-a sporit numărul de vizitatori dornici să primească vorbe de mângâiere și binecuvântare de la minunea de călugăriță. Când PARTELLA împlinise 35 de ani, maica stareță a închis ochii, lăsând-o drept urmașă la conducerea mănăstirii. Aflându-se în întreaga Portugalia de stareța PARTELLA cea frumoasă și înțeleaptă, a crescut și numărul donațiilor din partea celor bogați. Datorită acestora, PARTELLA a reușit să renoveze bătrâna mănăstire, construită în secolul 13, și să ridice noi chilii, pentru a primi mai multe măicuțe.

Din nefericire pentru ea, avea o rivală cumplită: o călugăriță ceva mai în vârstă care ar fi dorit să devină stareță, dar nu reușise, pentru că defuncta stareță nu o simpatizase deloc. Maria, în ciuda prenumelui său sfânt, se deosebea de colegele ei prin invidie, perfidie, răutate, sete de răzbunare. Fiica unei familii de origine nobilă, Maria a fost adusă de părinți cu forța la mănăstire pentru a renunța la iubitul ei sărac, băiatul nefiind pe placul părinților fetei. Durerea despărțirii de omul visurilor sale a înrăit-o pe Maria, transformând-o într-o ființă posacă și nesuferită pentru cele din jurul ei. Plină de invidie, o urmărea peste tot pe noua stareță, vânându-i fiecare gest de ezitare, supărare sau oboseală. Fără să-și dea seama, răzbunătoarea Maria îi permitea unui demon să o stăpânească, acesta alimentându-i ideea că stareța PARTELLA ar putea fi ucisă în scurtă vreme.

Mănăstirea fiind bogată, se întindea pe un teren imens, cuprinzând multe clădiri, o livadă, o pădure și pajiști întinse. În pădurea învecinată, creșteau câteva plante dăunătoare sănătății oamenilor dacă erau ingerate. Blestemata de Maria a cules una dintre acestea și i-a preparat ceaiul stareței cu frunzele uscate și mărunțite. Foarte curând după începerea curei ucigătoare, PARTELLA a început să se simtă rău. Având un organism slăbit de muncă și prea mult post, după un an și ceva a paralizat, iar după alte câteva luni a închis ochii pe vecie, la numai 47 de ani.

LIDITH SMITH (1774 – 1810) s-a născut în Canada, din tată englez și mamă evreică. A locuit în Canada până la vârsta de 11 ani, când părinții ei și-au luat cei trei copii și s-au mutat în sud, aproape de granița S.U.A. cu Mexicul. LIDITH a fost o fată de o inteligență ieșită din comun. A urmat școala doar câțiva ani, după care s-a retras la moșia părinților săi, pentru a-și scrie amintirile.

La 19 ani, s-a căsătorit cu un tânăr american, George, care i-a oferit o viață de familie liniștită, bazată pe iubire și respect reciproc. Au avut împreună trei copii. LIDITH a continuat să își scrie impresiile despre lumea și natura în care trăia, ascunzând într-un dulap încuiat zeci de caiete cu amintiri. Era o femeie model, corectă, sinceră, iubitoare, crezând în victoria adevărului.

A murit la numai 36 de ani, chinându-se să nască cel de-al patrulea copil. Din nefericire, au murit amândoi în timpul travaliului. Durerea familiei sale a fost imensă. Spiritul tinerei mame le-a umblat multă vreme prin casă, intrând de fiecare dată în dulapul încuiat, rămas ca o amintire tabu într-una din încăperi.

DORRICK SIMONS (1762 – 1810) s-a născut și a trăit într-un sat din nordul Irlandei. A fost crescut în spiritul muncii și al onoarei. Mama sa avea de crescut mulți copii, dintre care DORRICK era cel mai mic. Fiind copilul preferat, ambii părinți l-au alintat și i-au dat o educație foarte bună, pentru ca băiatul să nu îi facă de râs atunci când va ajunge om matur, la casa și meseria lui. DORRICK a învățat bine la școala primară, iar după terminarea ei, a dorit să îl ajute pe tatăl său la micul han unde lucrau și frații lui. Băiatul, harnic din fire și având o comportare frumoasă, elegantă, a contribuit mult la creșterea numărului de călători care treceau pe la han. Așezat la o răscruce de drumuri, vechi de două sute de ani, acest han fusese construit de străbunicul tatălui lui DORRICK. Generație după generație și-au dedicat viața servirii oamenilor care treceau pe acolo, mai ales negustori.

DORRICK avea o înclinație deosebită pentru comerț. În afara faptului că făcea de toate la han, adică ajuta la bucătărie, servea clienții, muncea pe afară la diverse treburi gospodărești, în plus ajuta negustorii să își negocieze mărfurile, intermediind schimburile de produse. Tânărul DORRICK știa prețurile zonei, cunoștea bine toate tipurile de marfă (piei, blănuri, bijuterii, băuturi, condimente, țesături etc) și oricând era dispus să le dea clienților câte un sfat bun.

La 22 de ani, s-a căsătorit cu fata cârciumarului dintr-o localitate învecinată. Tatăl și socrul său l-au ajutat să își construiască propriul han, la doi kilometri distanță de casa părintească. I-a luat la el pe doi dintre frații săi, pentru a-l ajuta la muncă. Aceștia aveau deja neveste și copii.

Cu toții au întemeiat o afacere foarte bună. Cu ajutorul negustorilor pe care îi cunoșteau bine, au amenajat o cârciumă și un mic hotel în apropierea casei cu etaj în care locuiau cu toții.

Viața și afacerile lor au mers superb ani de zile până într-o zi, când un grup înarmat, format din bandiți care prădau hanurile izolate, au pătruns în cârciuma fraților Simons, în plină zi, ucigându-i pe toți. După ce au furat toți banii găsiți în tejghea, au dispărut. Dorrick avea 48 de ani când a închis ochii, ucis alături de frații săi.

78. DONALIA ASTERVILLE (1873-1935) – Australia

Foto internet

Australianca DONALIA ASTERVILLE (1873 – 1935) s-a născut într-o familie cu bani mulți și o moșie întinsă pe o suprafață mare, în nordul țării. DONALIA s-a dovedit încă din copilărie o bună cântăreață și compozitoare. Părinții i-au asigurat pregătirea muzicală cu profesori renumiți în acea zonă. După terminarea liceului, DONALIA s-a înscris la Școala de muzică din Melbourne, pe care a terminat-o cu rezultate foarte bune. Preferând muzica clasică, a fost angajată la opera din Melbourne ca primă solistă. Aici l-a cunoscut pe Joseph, care i-a devenit soț. Viața lor împreună a fost palpitantă, plină de călătorii, de glorie și de multe aventuri. Au călătorit pe toate continentele, susținând recitaluri și concerte de operă. S-au retras din viața muzicală în anul 1921, pentru a se ocupa mai mult de moșia lor (moștenită de la părinții DONALIEI) și de cei patru copii, care, maturi fiind deja, se pregăteau să le aducă nepoți în casă.

DONALIA a suferit mult din cauza climei umede și excesiv de calde a zonei în care era locuința moștenită de la părinți. În plus, a fost mușcată de un șarpe veninos, fiind salvată de la moarte cu mari eforturi. Pe locul mușcăturii i-a rămas o cicatrice urâtă, iar piciorul drept, cel rănit de

șarpe, îi amorțea adeseori. Din cauza insectelor care trăiau în deplină libertate, nefiind insecticide în acele vremuri, DONALIA a făcut o intoleranță la înțepături. Fiecare înțepătură de țânțar sau altă insectă îi provoca apariția unor umflături mari pe piele. Acesta a fost motivul principal pentru care a renunțat la cariera muzicală. La un moment dat, nu mai putea să apară în fața publicului, din cauza rănilor de pe piele.

79. JOSE OSVALDOS (1813-1865) – Brazilia

Brazilianul JOSE OSVALDOS (1813 – 1865) a fost de meserie toreador. Născut într-o familie săracă de cultivatori de trestie de zahăr, a plecat de acasă la vârsta de 12 ani, pentru a deveni toreador. De mic, i-au plăcut caii, dar văzând cum un taur de pe câmp a omorât un mânz de-al părinților săi, a jurat că va ucide tauri toată viața. Și așa a fost. A murit la 52 de ani în arenă, sfârșit de un taur fioros.

Ce fel de om a fost JOSE? Cumsecade cu familia și prietenii săi, dar necruțător cu dușmanii. Purta cuțit încă din copilărie și l-a folosit de foarte multe ori. A ucis doi hoți care l-au furat din buzunare, iar pe mulți alții i-a tăiat, provocându-le răni grave. În arenă era fiară: înțepa taurul, îl tăia, îl înnebunea de groază și durere. JOSE avea, fără îndoială, o personalitate dublă: om și fiară în același timp.

Cu soția lui a fost cumsecade tot timpul, la fel și cu cei patru copii. Totuși, fiecare dintre ei evita să îl enerveze. Niciunul dintre copii nu a urmat cariera de toreador. Au preferat să se ocupe de comerț, din care au trăit bine toată viața.

Karma provenită de la un ucigaș este una dintre cele mai grele karme. Dacă omul află despre această moștenire spirituală, să știe că numai cu fapte de omenie poate scăpa de necazuri. Ca meserie, un astfel de om ar fi bine să își aleagă medicina sau bioterapia.

80. MANUELA VARTIS (1681-1753) - Spania

Spaniola MANUELA VARTIS (1681 – 1753) s-a născut în orășelul Santesteban, situat în nordul Spaniei, în apropierea graniței cu Franța și a țărmului Golfului Biscaya. Părinții săi, Fuevo și Aristilla, au avut două fete (MANUELA, Astiria) și doi băieți (Jundo, Martelo). Soții Vartis și-au crescut copiii din veniturile lor de mici meseriași. Fuevo avea un magazin de blănuri, pe care le confecționa singur. Aristilla era croitoreasă pentru haine destinate femeilor, lucrând la domiciliu, într-o odăiță separată de restul casei.

Crescând aproape de părinții lor, cei patru copii s-au obișnuit să își ajute părinții așa cum s-au priceput. Fetele au învățat de mici să gătească, să întrețină curățenia și să își ajute mama la croitorie. Băieții își ajutau tatăl în atelier, duceau marfa la clienți și plecau în munți pentru a vâna și a cumpăra blănuri de la localnici. Amândoi au devenit negustori cu experiență, așezându-se la casele lor și făcând avere. Fetele s-au orientat în primul rând spre căsătoria cu băieți serioși. Astiria a luat un tehnician veterinar, care îngrijea toți caii din zonă.

MANUELA s-a măritat la 18 ani cu un fabricant de pâine, care avea și un mic magazin de desfacere a mărfii lângă brutăria sa. Alizeo Tuduri avea 21 de ani când a făcut nunta cu frumoasa și harnica MANUELA.

Tânărul muncea de la 14 ani în brutăria lui Amadeo, tatăl său, devenind cu timpul foarte priceput în pregătirea și comercializarea mărfii. Atunci când a decis să se însoare, el diversificase gama de produse, făcând și colaci pentru diverse ocazii.

MANUELA, deși era o bună croitoreasă, a renunțat pentru o vreme la meseria ei, preferând să își ajute bărbatul și socrul în munca lor. După nașterea primului copil, Amalia, femeia a rămas acasă. A mai adus pe lume doi copilași, un băiețel (Felice) și o fetiță (Alegria).

Pe lângă munca de mamă și soție, MANUELA și-a refăcut clientela de croitoreasă cosând haine scumpe destinate doamnelor din oraș. Era o adevărată artistă în conceperea modelelor, desenarea tiparelor și coaserea hainelor. Era foarte talentată la desen, dar și la alegerea culorilor potrivite pentru fiecare clientă.

Viața MANUELEI a fost liniștită, aproape monotonă. Destinul nu i-a oferit momente dificile, lăsând-o să își ducă traiul în mijlocul familiei și al clienților ei. A închis ochii la 72 de ani, înconjurată de copii și nepoți. Alizeu plecase în lumea celor drepte în urmă cu un an, fapt dureros, care i-a grăbit sfârșitul văduvei sale.

81. AMALIA SANCHEZ (1897-1948) – Portugalia, Franța

Portugheza AMALIA SANCHEZ (1897 – 1948) provenea dintr-o familie bogată, de origine nobilă. AMALIA era preocupată încă de mică să cerceteze lumea din jurul ei. Pădurea familiei, pe unde se plimba, reprezenta pentru ea un paradis, ale cărui secrete ar fi vrut să le studieze în cele mai mici amănunte. Ajutată mult de părinți, care îi înțelegeau

setea de cunoaștere, fata a studiat geografia, științele naturii și geologia cu profesori particulari, care veneau la conac pentru a se ocupa de „minunea” familiei Sanchez.

Ajunsa la vârsta facultății, AMALIA a optat pentru studiile medicale la Paris. Aici l-a cunoscut pe François, un student sărac, nevoit să se întrețină singur dând meditații unor copii de oameni bogați. Îndrăgostindu-se unul de celălalt, cei doi tineri au hotărât să se căsătorească. Au făcut lucrul acesta în mare taină, fără știrea părinților, pentru că nimeni să nu comenteze ceva, umbrindu-le astfel fericirea. Cu banii primiți de la părinții AMALIEI plus cei încasați din meditațiile pe care le dădeau amândoi, au reușit să termine cu bine facultatea de medicină.

S-au angajat într-un mare spital din Paris. François era chirurg, iar AMALIA, anestezist. Femeia suferea foarte mult din cauza aparatului sumare și a instrumentelor prea puțin eficiente la operațiile dificile. Din cauza lor, mulți pacienți mureau în timpul intervențiilor chirurgicale. Și-ar fi dorit niște aparate pe care să le dirijeze apăsând pe butoane și visa adeseori la un ecran asemănător cu cele din cinematografe, pe care să poată vedea felul cum decurge operația.

După un an, a venit pe lume primul lor copil, un băiețel. După încă doi ani, o fetiță. Simțindu-se împovărați de munca istovitoare din spital și de problemele cu creșterea copiilor, au considerat că micuții au nevoie de bunici. Cum părinții lui François nu mai trăiau, AMALIA a hotărât reîntoarcerea sa în Portugalia, mai aproape de bătrânii săi părinți. S-au stabilit în conacul familiei, care se afla destul de aproape de Lisabona. Nemai dorind să lucreze într-un spital, cei doi soți și-au deschis un cabinet privat în Capitală.

Viața lor a decurs fără probleme majore până la izbucnirea epidemiei de tifos exantematic, în anul 1942. În afara programului de la cabinet, François și AMALIA s-au angajat să le dea o mână de ajutor medicilor dintr-unul din spitalele Lisabonei. AMALIA s-a molipsit de tifos, pe care cu greu l-a învins, rămânând în viață. Avea deja 45 de ani. Cu sănătatea zdruncinată, a mai trăit doar 6 ani până când a închis ochii. François a supraviețuit molimei, ca și copiii lor. Ajunși mari, fata și băiatul au ales tot cariera de medici.

Irlandezul DORRICK STEPENDALE (1801 – 1886) s-a născut în familia unui oier, om bogat și priceput la negoțul cu piei de oaie și lână de bună calitate. DORRICK, isteț la minte și descurcăreț în toate treburile tatălui său, a învățat de la acesta știința creșterii oilor și cailor, dar și felul de a face bani pe seama acestora. Băiatul a urmat doar 10 clase la școală, după aceea dorind să plece în diverse localități pentru a vinde produsele ocupației lor. La 20 de ani, cunoștea toată Irlanda, călătorise de câteva ori în Scoția și se pregătea să-și ducă marfa în Anglia.

S-a întâmplat totuși ceva deosebit în viața lui: căsătoria cu scoțianca Marie. Stabilit în casa socrilor săi, a început să-și extindă afacerea în zona respectivă. Lipsindu-i colaborarea și ajutorul tatălui său, s-a asociat cu socrul și cumnații săi. Negustori din tată-n fiu, ei cunoșteau bine traseele maritime ale negustorilor din Scoția. Împreună cu socrul și cei doi frați ai Mariei, DORRICK a făcut afaceri bune în Europa și Asia Mică. Avea lor creștea considerabil, iar toată familia era fericită.

Cu timpul, au venit pe rând și cei trei copii ai lui DORRICK și ai Mariei. Spre deosebire de părinții lor, au vrut să învețe carte. Fata lor a ajuns farmacistă, unul din băieți, negustor cu studii comerciale, iar celălalt băiat, judecător la Tribunalul din orașul vecin cu localitatea în care trăiau.

Viața irlandezului a fost bogată în bani și tot felul de peripeții. Cu toate acestea, a rămas fidel muncii și familiei sale. Om energic din fire, aspru cu dușmanii săi, avea totuși un suflet de aur. Generos cu cei săraci,

a dat întotdeauna de pomană celor vitregiți de soartă. Mulți au încercat să profite de bunătatea lui, dar nu s-a lăsat păcălit niciodată.

Ajuns la sfârșitul vieții, un singur gând îl întrista uneori: că nu a reușit să ajungă politician. Mereu pe drumuri, ocupat cu afacerile lui, a refuzat propunerile unora sau altora de a intra în diverse grupări politice. Poate că tocmai lucrul acesta i-a salvat viața în tinerețe, pentru că vremurile erau tulburi, cu multe frământări sociale și politice.

83. MENIRA (1813-1863) – Australia

Australianca MENIRA (1813 – 1863) era originară dintr-un trib indigen. MENIRA a dus o viață izolată, în mijlocul naturii, alături de familia ei și de restul tribului. Marele ei handicap a fost nevoia de a cunoaște lumea, în toate aspectele, pe care nu a reușit să și-o satisfacă în timpul vieții. A cunoscut bine doar ființa umană primitivă în fapte, dar avansată în gândire și în relația ei cu natura sălbatică înconjurătoare. Deosebit de inteligentă și intuitivă, MENIRA s-a manifestat încă din primii ani de viață ca o adevărată prezicătoare și sfătuitoare pentru cei din jurul său. Așa a continuat ani la rândul, până când a închis ochii la vârsta de 50 de ani, fiind otrăvită de șamanul zonei, care se simțea eclipsat de ea. Nici căsătoria cu unul dintre vânătorii tribului și nici ocupațiile zilnice din cadrul familiei nu au oprit-o de la predicțiile pe care le făcea tuturor celor care aveau nevoie de ele.

Copiii săi, patru la număr, i-au devenit cei mai buni prieteni, ascultători și înțelegători. Generozitatea MENIREI era nesfârșită, începând cu hrana pe care o împărțea cu toți cei care îi treceau pragul

colibei și terminând cu sfaturile bune pe care le oferea tuturor. Acest mod de comportament, rezultat dintr-o noblețe a caracterului moștenită de la mama sa, i-a adus o mulțime de prieteni, dar și câțiva dușmani cumpliți. Moartea sa prematură a fost pusă la cale de acești dușmani invidioși, iar dorința lor de a o vedea dispărută a fost îndeplinită de șaman.

84. JOHN DARRACK (1813-1889) – Anglia, Siria

Englezul JOHN DARRACK (1813 – 1889) a fost absolvent al Facultății de Geografie. S-a născut într-o familie săracă, având mulți frați mai mici decât el. Nevoit să muncească pentru a se întreține în facultate, a fost pe rând vânzător în mai multe magazine, ajutor de spițer, preparator pentru copiii unor nobili, iar spre sfârșitul facultății a lucrat ca felcer într-un spital.

După susținerea lucrării de diplomă și câteva luni de lucru ca profesor de geografie, a plecat pe continentul asiatic, pentru explorarea unor zone cu renume arheologic. A locuit în Iran timp de doi ani, după care s-a stabilit în Siria. Aici s-a căsătorit cu o musulmancă bogată, care i-a oferit necesarul de bani pentru a-și continua cercetările asupra vechilor cetăți ale Mesopotamiei. JOHN a ținut multe jurnale de călătorie, dar majoritatea dintre ele s-au pierdut după moartea sa.

Sătul de viața din casa părintească, plină de țipetele fraților mai mici, JOHN ar fi vrut să se odihnească după căsătorie, dar soția lui, musulmană fanatică, a născut atâția copii câți i-a dat Allah. Cei patru copii ai lui au preferat să se ocupe de comerț, pentru a nu ajunge în

starea de sărăcie în care se afla tatăl lor înainte de căsătoria cu Aila, mama lor.

JOHN a refuzat în repetate rânduri să treacă la religia musulmană. Din acest motiv, a avut de suportat ostilitatea rudelor soției sale, care l-au izolat de cunoștințele lor. Departe de ținutul natal, englezul și-a schimbat opinia în privința țării sale, pe care o considera expansionistă.

JOHN a fost un om cu suflet nobil, generos, deschis spre iubirea între oameni, indiferent de rasă, ținut geografic, religie. Suferea cu inima încă de tânăr, din cauza oboselii și a pericolelor întâmpinate în călătoriile sale de cercetare. Spre sfârșitul vieții, a făcut și o intoleranță la praf, mai ales că plămânii săi aveau depozite mari cu pulbere fină.

85. ISABELLE ARGENTY (1892-1943) – Franța, Algeria

Franțuzaica ISABELLE ARGENTY (1892-1943) era născută într-o familie de intelectuali, cu tatăl medic militar și mama profesoară de limba franceză la un colegiu din Bordeaux. ISABELLE a crescut printre oameni stilați, cu știință de carte, în casa căroră se țineau serate literare, concerte de pian și de vioară, miniconferințe pe teme diverse. De cum a învățat să citească, fetița adormea seara cu câte o carte sub pernă. Biblioteca vastă a familiei a început treptat să își dezvăluie secretele. Elevă foarte bună și apoi studentă la medicină, ISABELLE a trecut prin anii de învățătură cu mare ușurință. Avea o memorie excepțională, o gândire logică și creativă, o sete de cunoaștere neobișnuită pentru o tânără de vârsta ei.

După terminarea facultății, ISABELLE a intrat să lucreze la spital, alături de tatăl său. Fiind un spital militar, veneau mereu răniți de peste tot, din țară și din străinătate. La vârsta de 24 de ani, s-a căsătorit cu un coleg medic, ceva mai în vârstă decât ea.

Cum amândoi se sufocau în atmosfera de spital, au decis să plece pe diverse fronturi. Pentru început, au ales nordul Africii. În Algeria nu era liniște. S-au angajat într-un spital din capitală, unde salariile erau destul de atrăgătoare. Viața grea a populației autohtone i-a impresionat profund. Ar fi vrut să le facă dreptate tuturor, dar nu aveau cum să devină puternici și credibili.

Profund dezamăgiți de aventura lor africană, au revenit în Franța anului 1940. Aveau deja doi copii, un băiat și o fată, o avere confortabilă rămasă de la părinți, așa că totul ar fi trebuit să le priască în anii următori. Dar nu a fost să fie așa. Războaiele din Europa au adus cu ele și tot felul de molime ucigașe. La spitalul în care lucrau, au început să apară cazuri de tifos exantematic. Nemaifiind tineri, ISABELLE și Albert, soțul ei, s-au îmbolnăvit rapid de tifos, neputând rezista bolii. Au murit la interval de câteva zile, fiind mult regretați de copiii lor.

86. JOSE JUARDOS (1713-1771) – Brazilia, Spania

JOSE JUARDOS (1713 – 1771) s-a născut într-o familie de spanioli veniți pe continentul sud-american pentru a face avere. JOSE a învățat de la părinții săi să respecte limba și tradițiile țării lor de origine: Spania. Copil ascultător, iar mai târziu un adolescent romantic și manierat, a trăit în așa fel încât nu a deranjat pe nimeni cu vreo manifestare nelalocul ei.

Dintr-o dată însă, l-a apucat dorul de Spania, voind cu ardoare să își cunoască rudele rămase în viață și să viziteze ținutul în care locuiseră bunicii săi. Aceștia nu mai trăiau, fiind secerați de o molimă ce făcuse ravagii în întreaga țară. Înțelegându-și băiatul și având încredere în el că se va întoarce curând lângă ei, părinții i-au dat binecuvântarea și banii necesari călătoriei. Cu lacrimi în ochi, tânărul JOSE a părăsit Brazilia, presimțind că nu o va mai vedea niciodată. Chiar așa a și fost.

După multe săptămâni de traversare a oceanului, a ajuns în sfârșit pe țărmul spaniol. Țara i s-a părut ostilă, iar poporul prea mult ținut în frâu de biserică și clasa stăpânitoare. Totuși, sângele hispanic apă nu se făcuse. Voinic și curajos, dornic de a-și face un rost, JOSE a cumpărat o casă cu livadă și teren agricol. A muncit din greu, până când a scos prima recoltă de legume și fructe, care i-a adus venituri substanțiale. Considerând că îi venise vremea, s-a însurat cu Maria Estera, o fată de boieri frumoasă și deșteaptă. Au întemeiat o familie fericită, au crescut patru copii, iar totul părea că va decurge perfect până la adânci bătrâneți.

Din nefericire, zilele lui JOSE s-au încheiat la vârsta de 58 de ani, când, lovit la cap de unul dintre caii săi, a închis ochii după o lună de zile. A fost îndelung regretat de soția și copiii săi, considerând cu toții că a fost un soț și un tată bun ca nimeni altul.

87. CONDRADA JUANES (1897-1936) – Venezuela, Cuba

CONDRADA JUANES (1897 – 1936) s-a născut în Venezuela, unde a trăit până la vârsta adolescenței. După ce a împlinit 17 ani s-a mutat în Cuba împreună cu părinții și fratele său. CONDRADA sau CONDRA, cum

Îi spunea familia, era o fată liniștită, inteligentă și intuitivă. Pe la 3-4 anișori, vorbea cu păsările din curte și din pădure, înțelegea gândurile animalelor și ale oamenilor. Pentru că părinții săi, agricultori, erau oameni săraci, au hotărât să plece în Cuba, unde fratele tatălui său era ceva mai înstărit, având o fermă și o plantație cu trestie de zahăr. CONDRA, fată frumoasă și grațioasă în gesturi, și-a găsit repede un pretendent la căsătorie. Juardo, băiat chipeș și înstărit, moștenitorul averii părinților săi, s-a însurat repede cu CONDRA, de teamă să nu o piardă.

Cei doi tineri fericiți s-au mutat în casa lui Juardo, urmând să aibă grijă de părinții tânărului, care erau în vârstă și cam bolnavi. După câteva luni, socrii CONDREI au ajuns în pământ, răpuși de malarie. Curând după înmormântarea lor, CONDRA a rămas însărcinată. A născut o fetiță, spre bucuria ei și a soțului. Ivindu-se ocazia de a pleca pe mare pentru niște afaceri pe continent, Juardo le-a lăsat pe cele două ființe dragi lui în grija vărului său Pablo, ceva mai în vârstă decât el.

Abia plecat soțul de acasă, Pablo a făcut-o pe tânăra femeie să se îndrăgostească de el. Povestea lor de iubire s-a aflat repede în mica localitate. La întoarcere, Juardo a fost înștiințat despre infidelitatea soției și trădarea lui Pablo. Cei doi bărbați s-au dueltat într-o pădure izolată, rănindu-se unul pe celălalt. Juardo a murit câteva zile mai târziu, din cauza gloanțelor primite de la vărul său. Pablo a supraviețuit și, pentru a scăpa de mânia sătenilor, s-a căsătorit cu CONDRA. Deși s-a manifestat ca un soț infidel, el și-a iubit soția, trăind cu ea până când un șarpe veninos, pătruns în casă, a mușcat-o pe CONDRA, provocându-i moartea, la numai 39 de ani.

Îndelung jelită de soț și cei doi copii, fetița de la primul soț și băiatul de la cel de-al doilea, ea a închis ochii pe vecie, regretându-și sfârșitul prematur. La scurtă vreme după înmormântare, s-a născut o legendă în sat prin care oamenii povesteau ce a pățit femeia venită de aiurea, de pe continent, pentru a-și bate joc de primul ei bărbat. Măritându-se cu ucigașul soțului ei nu și-a ușurat karma, dimpotrivă, și-a agravat-o.

SKARO SHTORK (1819 – 1891) s-a născut în orașul Tralee, situat pe coasta vestică a Irlandei. Părinții săi, de origine nobilă, nu erau foarte bogați, dar trăiau satisfăcător, ocupându-se cu comerțul de produse coloniale: mirodenii, obiecte de cult exotice, argintărie și haine aduse de tatăl lui Skaro din diverse zone ale lumii. Foarte iscusit marinar, el a știut să îi imprime băiatului său pasiunea pentru călătorii și negoț. Mama lui Skaro era patroana magazinului familiei și muncea zilnic alături de cele două vânzătoare ale sale. Copil cuminte și ascultător, SKARO a urmat cursurile primare și gimnaziale în orașul lor, după care a plecat cu vaporul tatălui său în căutare de mărfuri.

După un stagiu de 2 ani pe mări și oceane, a revenit acasă, alegându-și drept mireasă o fată frumoasă și inteligentă, pe care o cunoștea din copilărie. Arna, proaspăta lui soție, s-a pus pe făcut copii. Au venit unul după altul primii doi copii ai lor, iar după trei ani, încă unul. Arna l-a oprit pe soțul ei să mai plece pe apă, convingându-l că, la o familie numeroasă ca a lor, bărbatul trebuie să le fie aproape copiilor și nevastei sale. SKARO s-a conformat, intrând în afacere cu mama lui, în urma decesului tatălui. Foarte repede, negoțul lor a început să prospere, datorită numeroaselor produse exotice aduse de marinarii care acostau zilnic în port, cu navele lor încărcate de mărfuri. Majoritatea acestora erau confiscate prin piraterie, dar nimeni nu se deranja să le cerceteze sursa.

Timp de 9-10 ani, părea că nimic nu va deranja liniștea și traiul normal al familiei. S-a întâmplat totuși ca un marinar bătrân întors de pe

apă să revendice o datorie de bani pe care defunctul tată al lui SKARO nu apucase să i-o restituie. SKARO nu l-a crezut, cu atât mai mult cu cât bătrânul nu avea niciun martor. Drept răzbunare pentru că nu era luat în serios, marinarul a pus la cale o spargere a magazinului, devastându-l împreună cu doi prieteni ai lui. Negăsindu-se vinovații, pentru că avuseseră grijă să fugă repede cu o corabie, SKARO și familia lui au avut de suportat întreaga paguba pricinuită prin distrugerea magazinului și furtul celor mai prețioase mărfuri.

A urmat o serie întreagă de nenorociri: mama lui s-a îmbolnăvit grav de inimă și a închis ochii după nici un an, soția lui SKARO a fost nevoită să vândă singură în continuare, pentru a economisi banii dați pe salariile vânzătoarelor, iar SKARO a început să stea toată ziua în cârciuma din port pentru a cumpăra diverse mărfuri aduse de pirați. Cinstindu-se cu unul și cu altul, deveni alcoolic, recalcitrant, nervos peste măsură atunci când ajungea acasă.

Bărbatul fusese un bărbat energic, foarte trudit, corect în relațiile cu părinții săi, cu camarazii săi de muncă și mare parolist față de prietenii și clienții săi. Până să se apuce de băutură fusese un om excepțional.

Copiii au crescut și s-au îndreptat fiecare spre meseria lui: fata s-a făcut croitoreasă, iar băieții, unul marinar, iar celălalt artist de circ. Arna, îmbătrânită înainte de vreme, din cauza supărărilor și a surmenajului, a închis ochii la numai 53 de ani, îndelung jelită de nemernicul ei soț. Acesta a trăit până la 72 de ani, plecând apoi după sufletul soției sale.

89. RALIA (1752-1810) – Australia

RALIA EULI (1752 – 1810) a fost o femeie aborigenă din Australia. S-a născut într-o mică așezare situată în apropierea masivului muntos Macdonnel (aflat în centrul țării). RALIA era al cincilea copil născut printre cei șaisprezece ai părinților săi. Atunci când a adus-o pe lume, mama ei, Vela, avea 20 de ani. Tatăl, Erilu, se ocupa cu vânătoria, meșteșug prin care asigura hrana întregii familii.

Pe măsură ce înainta în vârstă, RALIA devenea din ce în ce mai frumoasă și mai deșteaptă. La 7 ani, știa să ghicească privind stelele pe cer și, mult mai important, învățase de la bunica ei, tămăduitoarea tribului, cum să folosească ierburile de leac pentru vindecarea bolnavilor. În mod special, bunica ei știa cum să scoată veninul din colții șerpilor ucigași, pentru a prepara leacuri vindecătoare. RALIA a îndrăgit șerpii încă din primii ani de viață. Nu se temea să îi atingă, iar privirea ei, mai puternică decât a ochilor de șarpe, convingea reptilele că pot deveni prieteni.

La 8 ani, a fost cerută în căsătorie de un tânăr din trib, cu 10 ani mai în vârstă decât ea. Considerându-se prea mică pentru a deveni nevastă, l-a rugat pe Krimo să o aștepte doi ani. Îndrăgostitul a înțeles că trebuie să îi respecte dorința.

Între timp, RALIA, cu toată vârsta ei fragedă, a devenit o vindecătoare cu renume în toată zona, venind la ea bolnavi și din alte triburi. S-a aflat de harul ei până la târgul cel mai apropiat. Într-o zi, a apărut la intrarea în bordeiul familiei Euli o doamnă bătrână încovoiată de dureri, ținută de braț de nepotul ei, un tânăr cu aspect de om bogat. Primiți în bordei, și-au spus necazul. Bătrâna suferea de o boală grea de când fiica și ginerele său plecaseră pe Marea Coralilor, iar de atunci nu s-a mai auzit de ei. Fiul lor, Eud, rămas în grija bunicii, de 11 ani nu își mai văzuse părinții. Avea doar 7 anișori când își luaseră rămas bun. RALIA și bunica sa au examinat-o pe doamna cea tristă, sub privirea fascinată a nepotului. Sfătuindu-se după aceea, în timp ce culegeau plantele de leac, au ajuns la concluzia că dorul de fiica sa o va răpune pe doamnă în mai puțin de două schimbări ale vremii. Au hotărât să facă un ritual pentru întoarcerea părinților lui Eud. Noaptea următoare, au adunat întregul trib la ritualul promis celor doi vizitatori. Intrând în transă pentru prima dată în viața ei, RALIA i-a văzut pe cei doi dispăruți cum fuseseră răpiți de pirații care le prădaseră vasul. Au fost duși ca sclavi pe o insulă îndepărtată, dincolo de Marea Coralilor. Femeia a ajuns nevasta șefului de trib, iar soțul ei muncea pe plantația acestuia. RALIA a mai văzut o revoltă a sclavilor de pe insulă, în care aceștia l-au omorât pe șeful de trib, care era și șeful vasului de pirați. Fata a mai văzut că, peste două schimbări de Lună (pe cer), părinții lui Eud se vor întoarce acasă. Spre

ziuă, ea și bunica ei au tratat-o pe bătrână cu leacuri numai de ele știute, spunându-i să se întoarcă acasă și să aștepte ca spiritele bune să facă o minune.

Într-adevăr, după schimbarea anotimpului, a venit un servitor pentru a le anunța că s-au întors părinții lui Eud din sclavie, dar că sunt foarte bolnavi. Bunica lui Eud o ruga frumos pe RALIA să vină în casa ei, pentru a se ocupa de cei doi bolnavi. Fata și-a luat rămas bun de la întreaga familie și, împreună cu traista ei plină cu ierburi de leac, l-a urmat pe tânărul servitor. Ajunsă în casa bătrânei doamne, i-a văzut pe părinții lui Eud zăcând bolnavi, întinși pe un pat. A început să îi trateze cum numai ea știa să o facă. În câteva zile, i-a pus pe picioare, dându-le fierturi cu ierburi energizante. Recunoștința tuturor era imensă, propunându-i-se să locuiască în casa lor până când se va plictisi de ei. Gândindu-se că, plecând de la părinți, va rămâne o gură în minus de hrănit, RALIA a acceptat oferta gazdelor.

Viața ei s-a îmbunătățit, având o hrană mai consistentă, haine elegante și un câștig frumos de la bolnavii care veneau zilnic la ușa ei. Au trecut anii, bunica a închis ochii, Eud s-a căsătorit cu o prietenă din copilărie, iar RALIA a rămas singură cu părinții acestuia.

Avea deja 15 ani când a fost cerută în căsătorie de un tânăr de 18 ani, Anoe, marinăr pe un vas care aducea diverse mărfuri de pe insule îndepărtate. Fără să stea pe gânduri, s-a măritat cu Anoe, plecând din casa binefăcătorilor săi spre coliba pe care o avea soțul ei departe, pe țărmul Mării Coralilor. Viața tinerei neveste a devenit din ce în ce mai grea. Mai mult singură, așteptându-și soțul luni de zile, departe de socrii și de părinții ei, s-a bucurat când, la o întoarcere a lui Anoe, a rămas însărcinată. Băiețelul venit pe lume i-a încântat sufletul, iar soțul ei s-a jurat că nu va mai pleca pe mare.

Au început să vândă în piața localității (viitorul oraș Mackay) tot felul de mărfuri achiziționate de la marinarii care coborau pe țărm. Afacerea mergea, iar ei trăiau binișor. Un singur lucru regreta RALIA: că nu mai avea ierburi de leac, iar harul ei se irosea pe măsură ce treceau anii. Resemnându-se la rolul de soție și mamă, a mai adus pe lume încă cinci copilași.

A trăit doar 58 de ani, având inima slăbită, din cauza vieții zbuciumate pe care o avusese încă din copilărie. A închis ochii cu sentimentul datoriei lumești îndeplinite doar pe jumătate. Depărtarea extrem de mare față de locurile natale îi provocase o tristețe permanentă, care i-a îmbolnăvit inima.

Thailandezul IURUK AHN BAUMIN (1627 – 1698) s-a născut în localitatea Phren (astăzi un mare oraș) situat în extrema nordică a Thailande, aproape de granița cu Laos și cu Myanmar. Părinții săi, Uhn și Irek, aveau în total paisprezece copii, dintre care IURUK era al șaselea născut. Modesta lor căsuța devenise neîncăpătoare când primii născuți erau deja la vârsta căsătoriei. Cu toții erau foarte săraci, atât părinții, cât și copiii lor. Trăiau din pescuit și vânat, satul lor aflându-se într-o zonă împădurită, bogată în vietăți comestibile. Soții Baumin nu și-au dat copiii la studii, neavând bani destui și nicio școală prin apropiere. Au crescut cu toții aproape sălbatici, fără perspective deosebite pentru viitor.

IURUK nu s-a remarcat cu nimic printre frații și surorile sale până la împlinirea vârstei de 17 ani, când dintr-odată și-a luat rămas bun de la toți, spunându-le că pleacă în lume pentru a-și face un rost. A traversat munții spre sud, ajungând în micul oraș Nan. Aici și-a găsit repede prieteni, care l-au îndemnat să plece cu ei pe mare, devenind astfel marinari și pescari. Au plecat din Nan 7 băieți, căutându-și norocul în portul Samut, situat pe țărmul Golfului Thailanda. Aici s-au îmbarcat pe o corabie indiană care transporta condimente din India spre Thailanda și Cambogia. După săptămâni de chinuri pe apele capricioase, au acostat în portul indian Madras, pentru a-și încărca vasul cu mirodenii.

Coborâți pe țărm, colegii lui IURUK i-au atras atenția că portul era bântuit de fete frumoase, sărace și puse pe căpătuială, care s-ar fi măritat cu oricine ca să scape de viața mizeră. Thailandezul nostru, venit din creierii munților, nu cunoștea păcătoșenia oamenilor de prin porturi și

mai ales lăcomia de bani a femeilor ușoare. Drept consecință, și-a cheltuit toți banii primiți pentru munca pe vas cu o tânără indiancă frumoasă foc. Fata, refugiată din nordul înfometat, se dădea oricui în port pentru o farfurie de mâncare și ceva arginți. Îndrăgostit nebunește, IURUK a cerut-o în căsătorie, acceptând să renunțe la munca pe corabie și să trăiască împreună în modesta ei colibă din apropierea portului. S-au căsătorit fără părinții și frații lor, care erau prea săraci ca să poată veni.

După ce s-au mutat împreună, au hotărât să se facă negustori, pentru a avea din ce să trăiască. Rali, nevasta lui IURUK, era cunoscută în tot orașul, mai ales în lumea bărbaților cu bani, la care dormise de nenumărate ori. A discutat cu câțiva dintre foștii iubiți, rugându-i să le găsească de lucru ei și soțului ei thailandez. Unul dintre aceștia, un tânăr cumsecade, care s-ar fi căsătorit cu ea dacă nu ar fi fost prostituată, i-a angajat pe amândoi ca bucătari într-o bodegă de-a lui, la care veneau foarte mulți clienți. Spre norocul lor, Rali cunoștea de la mama ei o mulțime de rețete tradiționale pentru mâncăruri gustoase, iar IURUK avea o pasiune veche pentru bucătărie. Rețetele lui thailandeze au început să atragă din ce în ce mai mulți clienți. Patronul era mulțumit de soții Baumin, iar ei doi se simțeau în al nouălea cer.

Și-ar fi dorit să aibă mulți copii, ca și părinții lor, dar aceasta ar fi însemnat pierderea serviciului de către Rali. Femeia tocmai împlinise 30 de ani când o sarcină nedorită i-a putrezit în pânțele, provocându-i o infecție gravă. Neavând cu ce să o trateze, bietul IURUK a asistat neputincios la moartea iubitei sale soții. Durerea despărțirii de draga lui Rali i-a întunecat sufletul pentru multă vreme. Fiindu-i milă de el, patronul, om cumsecade, și-a adus o bucătăreasă tânără care semăna puțin cu regretata Rali.

Împrietenindu-se cu ea, IURUK s-a gândit că viața de unul singur nu are nici un rost. Așadar, a cerut-o în căsătorie pe Ashin, care l-a acceptat imediat. De data aceasta, patronul le-a fost naș, iar câțiva prieteni de-ai lui au format un grup de nuntași veseli și petrecăreți. Nunta a fost frumoasă, mirii s-au înveselit la un loc cu ceilalți nuntași, care le-au prevestit o familie numeroasă și fericită. Au avut dreptate, fapt confirmat în anii următori, când lui IURUK și nevestei lui le-a mers foarte bine. Patronul, prietenul și mentorul lor, i-a ajutat să devină bucătari renumiți în tot orașul. Mai mulți patroni de bistrouri l-au ispitit pe IURUK să-și abandoneze șeful pentru a lucra cu ei, cu un salariu mult mai mare. Om de caracter, thailandezul i-a refuzat pe toți.

Drept mulțumire pentru că l-au făcut putred de bogat prin munca lor la bucătărie, patronul le-a donat bistroul după ce și-a deschis un alt local în port. Deveniți stăpâni pe propria afacere, cei doi soți au angajat

două bucătărese care să muncească în locul lui Ashin. Aceasta tocmai rămăsese însărcinată. IURUK avea deja 40 de ani și dorea enorm să aibă urmași. Copiii lor au venit unul după altul, grăbiți parcă să recupereze singurătatea din tinerețea tatălui lor. Cei doi soți au avut în total patru copii, doi băieți și două fete. Băieții au devenit bucătari, preluând afacerea tatălui lor, iar fetele, foarte bune gospodine, s-au măritat cu oameni bogați. Mulțumit de viața lui, IURUK a închis ochii la 71 de ani, înconjurat de numeroasa lui familie, pe care a iubit-o mai mult decât orice pe lume.

91. ISHKIL TÜRKELY (1513-1576) – Turcia

Turcoaica ISHKIL TÜRKELY (1513 – 1576), originară din Istanbul, era fiica mai mică a nobilului turc Hassan Türkely, omul de încredere al sultanului Selim I. Foarte bogat și aspru, dar drept din fire și cinstit, atât cât se putea în acele vremuri, Hassan avea trei neveste și șaptesprezece copii. Cea mai tânără dintre ele, Ullun, i-a dăruit cinci copii, ultimul dintre aceștia fiind frumoasa ISHKIL. Crescută ca o prințesă adevărată, într-un palat somptuos aflat pe malul Mării Marmara, a primit o educație aleasă, demnă de fiica unui mare dregător.

La 15 ani, a fost cerută în căsătorie de fiul unui prieten al tatălui său, aflat și acesta în slujba sultanului. Tânărul Orkün, în vârstă de 19 ani, fusese plecat în războaie timp de 4 ani, pentru a-și satisface cariera de oștean al curții sultanului. Revenit în țară, prima sa decizie a fost aceea de a-și lua o nevestă frumoasă, cuminte și de origine nobilă. Tatăl său, Krimil, i-a recomandat-o pe ISHKIL. Plăcând-o la prima vedere, oșteanul

nu a mai stat pe gânduri. Nunta lor a fost fastuoasă, având ca invitați toți nobilii din oraș. Însuși sultanul Suleiman I Magnificul i-a onorat cu prezența, datorită întâmplării că se retrăsese din lupte pentru o perioadă de timp.

ISHKIL și Orkün și-au început viața conjugală sub semnul bogăției, iubirii și al sacrificiului pentru binele țării lor. La câteva luni după nuntă, Orkün a plecat din nou la luptă, în zona Orientului Mijlociu. Rămasă singură, doar cu slujnicele și servitorii, femeia a adus pe lume o fetiță, pe care a numit-o Ülaila.

Copila avea deja un an și jumătate când tatăl ei, curajosul Orkün, a revenit acasă. Revăzându-și soțul sălbăticit, brutal, morocănos și bolnav de reumatism, biata ISHKIL aproape că nu l-a recunoscut. Omul avea o privire piezișă, de parcă s-ar fi temut tot timpul că îl atacă vreun dușman. Uitase cum trebuie să își dezmierde nevasta, iar la fiica sa se uita ca la un cadou pe care nu și l-ar fi dorit. Avea impresia că altcineva ar fi trebuit să îi fie tată, nu el însuși. Disperată, ISHKIL s-a plâns părinților și socrilor săi. Aceștia, oameni în vârstă, trecuți prin multe mizerii ale vieții, au discutat îndelung cu Orkün, explicându-i că ea era o femeie de o fidelitate absolută. Ceva mai liniștit, Orkün și-a văzut de familia lui timp de două luni, după care și-a anunțat soția că se va apuca de afaceri, săturându-se de cariera militară.

A intrat în relații cu un grup de contrabandiști care prădau casele celor învinși în lupte, vânzând în Turcia bunurile lor. Servind ca intermediar între hoți și familiile bogate din Istanbul, Orkün a strâns o avere fabuloasă în numai câțiva ani. Viața de familie părea a se afla pe făgașul normal.

Dar, într-o zi nefastă, Orkün și-a anunțat nevasta că mai vrea o femeie în casa lui. Fără să țină seama de tânguiriile bieteii ISHKIL și ale copilei sale, neînduplecatul Orkün și-a adus o fată de 15 ani, frumoasa Ulmin. Cele două neveste, ca vârstă, parcă ar fi fost mamă și fiică. Au luat situația ca atare, văzându-și de treburile lor. Orkün a motivat dorința sa de a o aduce pe Ulmin prin faptul că ISHKIL nu mai putea să-i facă și alți moștenitori. O infecție genitală puternică o adusesse pe femeie în situația de a nu mai putea rămâne însărcinată.

Spre deosebire de ea, Ulmin era foarte fertilă. A născut, unul după altul, doisprezece copii, după care s-a oprit. Ülaila, fiica lui ISHKIL, s-a măritat la 14 ani cu un nobil bogat, luând-o pe mama ei în palatul soțului său. Despărțirea de prima lui nevastă nu l-a deranjat pe Orkün, care ajungând la o vârstă matură, își trăia povestea de iubire cu Ulmin.

ISHKIL a închis ochii la 63 de ani, răpusă de o criză de inimă, fiind îndelung jelită de fiica, ginerele și cei șase nepoți ai săi. Orkün, bătrân și

bolnav de reumatism, cu încheieturile umflate, abia mai putea să meargă. Nu s-a arătat la înmormântarea primei sale soții, temându-se ca nu cumva moarta să îl atragă și pe el spre lumea cealaltă. Cu toate temerile lui, nu s-a împlinit anul și l-a luat Allah dintre cei vii.

Femeia aceasta a trăit numai pentru cei din familia sa, fiind înzestrată cu o capacitate de dăruire specifică femeilor nobile din acele vremuri. Dar, spre deosebire de multe alte surate de-ale ei, demnitatea ieșită din comun a îndemnat-o să își părăsească soțul și a-și urma fiica la casa ei. Bărbatul a înțeles-o, considerând că ISHKIL era prea bătrână pentru a se putea compara cu noua lui nevastă.

92. ARTEKI NOVALI (1423-1496) – Macedonia

Macedoneanul ARTEKI (1423 – 1496) s-a născut în mica localitate Bogdanci, care în prezent este un oraș situat în sudul Macedoniei, aproape de granița cu Grecia. Părinții lui Artekî s-au numit Arkun și Marika. Au avut șapte copii, adică trei fete (Artena, Ivanka, Bogdanka) și patru băieți (ARTEKI, Altir, Linek și Iusub).

Arkun se ocupa cu grădinăritul, lucrând pe moșia boierului Hanek. Marika era bucătăreasă în casa boierului. Cei șapte copii ai soților Novali au crescut alături de cei patru copii ai lui Hanek, familia Novali locuind într-o casuță modestă, anexă a conacului. Soția lui Hanek, Novika, era o femeie generoasă și mare iubitoare de copii. Seriozitatea și fidelitatea soților Novali a fost răsplătită de stăpână cu ajutorul acordat copiilor acestora. Copiii se jucau împreună în curte, se plimbau prin pădure.

ARTEKI și Ivanka, dorind să învețe carte, au fost primiți la lecțiile pe care le făceau copiii boierului împreună cu doi profesori bătrâni.

Crescând mari, cei șapte frați și-au văzut fiecare de drumul lui. Ivanka s-a măritat cel mai bine, cu un tânăr din Bogdanci, fiu de negustor, care își ajuta tatăl în afacerea lui. Artena și Bogdanka au luat băieți meseriași, unul zidar, iar celălalt croitor. Dintre frați, numai ARTEKI a rămas lângă părinții săi. Ceilalți au plecat care încotro, în căutarea norocului.

ARTEKI, profund atașat de părinții săi bătrâni și bolnavi, dar și de fata mai mică a boierului, Linka, a rămas să lucreze ca vechil pe moșia lui Hanek. Nu prea îi plăcea să îi păcălească pe țărani la plată, dar se descurca fără să îl supere pe bătrânul Hanek, binefăcătorul familiei sale. Cu mare greutate a obținut biata Linka aprobarea pentru căsătoria cu frumosul Arteki. După 3 ani de iubire ascunsă și tatonări în discuțiile cu părinții, s-a întâmplat să rămână însărcinată. Neputând refuza legitimitatea pruncului ce urma să vină, Hanek și Novika s-au declarat de acord cu căsătoria fiicei lor.

După nuntă, au mai trecut 4 luni până la nașterea lui Marino, rodul iubirii părinților săi. Copilul era deosebit de frumos, voinic și ager, cucerindu-și bunicii încă din primele săptămâni de viață. Hanek și Novika i-au dat și lui o bucată de moșie, alături de cea primită ca dotă de mama sa, Linka. ARTEKI a fost ridicat în rang, primind funcția de administrator peste întreaga moșie a socrului său. În plus, tânărul se ocupa și de vechea cramă din pivniță conacului, care avea nevoie de îngrijire și redotare în fiecare an.

Tânăra familie Novali a avut patru copii. După Marino, au venit pe lume Iordanka, Liura și Zdenek. Moștenind cea mai mare parte a averii părinților săi, Linka a avut ce să le dea copiilor ei. Frații i se pierduseră prin lume, fără să mai dea vreun semn de viață.

ARTEKI a trăit 73 de ani, plecând la cele veșnice într-o zi ploioasă de vară. Mulțumit de viața lui trăită în cinste și iubire față de semeni, s-a dus pe lumea cealaltă cu chipul senin al omului care își făcuse datoria din plin. Copiii săi ajunseseră bine, fiecare la casa și la averea lui.

93. ROSSANA BERTELLI (1898-1918) – Italia

ROSSANA BERTELLI (1898 – 1918) s-a născut într-o familie extrem de săracă din sudul Italiei, tatăl fiind pescar, iar mamă casnică. ROSSANA a cunoscut de mică lipsurile materiale, dar și lipsa unei afecțiuni reale din partea părinților. Tatăl era mai tot timpul plecat pe mare pentru pescuit și pe uscat cu diverse treburi, venind acasă de 2-3 ori pe lună, pentru a aduce familiei cele necesare. Chiar și în rarele popasuri pe acasă, nu se ocupa deloc de cei șase copii, preferând să stea mai mult la cârciuma satului, cu vechii săi amici. Mama ROSSANEI, singură cu copiii, dintre care ROSSANA era ultimul născut, nu avea timp să îl răsfețe pe fiecare, fiind nevoită să ducă singură tot greul casei. Pe măsură ce copiii au crescut, viața lor în familie a devenit din ce în ce mai suportabilă, cei mari punând umărul la treabă. Spre deosebire de frații și surorile sale, ROSSANA s-a arătat dornică de carte, bucurându-se că mama o dăduse la școala din sat. A terminat clasele primare cu diploma de merit, iar părinții au fost sfătuiți de directorul școlii să o înscrie pe fată la o școală bună din cel mai apropiat oraș.

Cu eforturi bănești considerabile, mama a dus-o pe ROSSANA la o școală catolică, unde taxele erau mai suportabile decât la alte școli. Maicile care predau în acea școală au îndrăgit-o pe ROSSANA, găsind-o deșteaptă, silitoare la carte și foarte ascultătoare. După terminarea liceului, ajutată de maica directoare, tânăra adolescentă a fost angajată ca guvernantă în familia unor nobili bogați. ROSSANA avea grijă de lecțiile și de timpul liber al celor doi copii ai stăpânilor, permițându-i-se să plece o dată pe lună acasă, pentru a-și vedea familia. Era o ființă pură,

angelică, mereu gata să se sacrifice pentru binele celor din jurul ei. Dorea foarte mult să urmeze o facultate, pentru a deveni medic, dar dorința nu i s-a îndeplinit.

Abia împlinise 20 de ani când, întorcându-se la oraș cu o șaretă a unui om din sat, calul s-a speriat de un câine turbat, rupându-și hăturile și luând-o la fugă. Șareta, rămasă de capul ei, s-a răsturnat într-un șanț. ROSSANA și vizitiul s-au lovit rău, fiind scoși de sub șaretă de doi săteni care observaseră accidentul. Cu răni grave la cap și coloana vertebrală sfărâmată, fata a mai trăit câteva zile, după care a trecut la cele veșnice, regretându-și tinerețea pierdută.

94. MEHMET IZKIJ (1819-1892) – Turcia

Turcul MEHMET IZKIJ (1819 – 1892) s-a născut într-o familie de oameni săraci, în care mama se pricepea la țesutul covoarelor, iar tatăl le vindea în dugheana lui. Locuiau într-un târgușor situat nu departe de Ankara. Familia lor era numeroasă, tatăl fiind nevoit să-și întrețină prin munca lui la magazin soția și cei șapte copii. MEHMET era al treilea născut, lucru care l-a obligat să ajute la creșterea fraților mai mici decât el. Era un băiat frumos, voinic și foarte harnic. A învățat repede meșteșugul confecționării covoarelor, dar și modul de a le vinde clienților tatălui său. A fost mâna dreaptă a acestuia în magazin încă de la vârsta de 6 ani. Nici un secret al artei negocierii nu i-a rămas necunoscut. A crescut în umbra tatălui său, pe care l-a iubit enorm. Ajuns la vârsta adolescenței, cu toate că urmase doar 5 clase la școala din localitate, era deja un negustor abil, talentat și foarte apreciat de clienți.

La 19 ani, s-a căsătorit cu Iskila, o fată frumoasă și cuminte, fiica unui negustor de mătăsuri și stofe scumpe. Cele două familii și-au pus banii la un loc pentru a le amenaja tinerilor căsătoriți un magazin nou și o casă frumoasă, numai a lor. Tânăra familie și-a început viața sub semnul norocului și al belșugului. MEHMET vindea de dimineață până seara, iar Iskila se ocupa de familia care creștea văzând cu ochii. Au venit pe lume trei copilași, spre bucuria părinților. Era o familie fericită și liniștită.

Din păcate, doi hoți înarmați le-au prădat magazinul într-o noapte, furând tot ce era mai de preț. Furios, MEHMET a pornit singur în căutarea lor, pentru că nimeni nu văzuse și nu auzise nimic. În realitate, banda de hoți care spărgeau magazinele era destul de numeroasă, iar spargerile se dădeau sistematic, astfel încât niciun magazin nu rămânea întreg. I-a căutat în zadar, căci nimeni nu dorea să îl ajute cu informațiile necesare.

MEHMET s-a sfătuit cu nevasta lui, hotărându-se să se mute cu întreaga familie la Ankara. Ajunși în marele oraș, au apelat la ajutorul unor rude mai în vârstă pentru a-și cumpăra o casă spațioasă, în care să locuiască, dar să încapă la parter și noul magazin. S-au descurcat bine, ducându-și traiul în tihnă, crescându-și liniștiți copiii. Fata lor a învățat meseria de croitoreasă, iar băieții: unul s-a făcut marinar, iar celălalt, bijutier. MEHMET a închis ochii la 73 de ani, cu câteva luni înaintea soției sale.

95. MARIKA VERDES (1752-1809) – Ungaria

Unguroaica MARIKA VERDES (1752 – 1809) s-a născut în satul Lehenz, aflat în apropierea orașului Sopron, lângă granița cu Austria. Părinții săi, Ilona și Farkas, munceau pe moșia unui boier bogat, care stătea mai mult în străinătate. În afară de MARIKA, mai erau în casă încă trei copii, doi băieți și o fată. MARIKA era al doilea copil născut de Ilona.

Familia lor era săracă, veniturile venind mai mult în natură: cereale, fructe, legume, primite de părinți pentru munca lor la câmp. Când reușeau să vândă câte ceva la oraș, atunci aveau și ceva bani. MARIKA și sora ei mai mare, Magduska, au crescut frumos, bine educate și harnice la muncă. Mama lor fiind plecată la câmp toată ziua, fetele rămăneau gospodine în modesta lor căsuță. La școală nu le-au trimis, fiind nevoie de ele acasă. Magduska s-a măritat la 16 ani cu un băiat din sat, care avea un atelier de tâmplărie. Se potriveau foarte bine, iar familia lor se arăta a fi reușită.

MARIKA avea 18 ani când a fost cerută în căsătorie de nepotul boierului care stăpânea satul lor. Boierul se numea Andras, avea 81 de ani atunci când nepotul lui, Istvan, proaspăt întors de la Paris, unde învățase medicină, puse ochii pe MARIKA. Fata fiind cuminte, a refuzat să meargă în pădure cu tânărul doctor plin de ifose. Boierul Andras, aflând despre mândria fetei, a discutat în mod serios cu Istvan. Îndrăgostit, acesta i-a cerut aprobarea pentru a se căsători cu MARIKA. Părinții lui Istvan muriseră cu câțiva ani în urmă, răsturnându-se cu șareta în timp ce se plimbau printr-o suburbie din Sopron. Andras, considerându-și nepotul drept copilul său, alții neavând de la soția sa, l-a sfătuit să se mai gândească înainte de a se cununa cu MARIKA. Istvan, neclintit în decizia sa, a insistat pentru fixarea datei cununiei la biserică.

Boierul a înțeles situația, trecând la fapte. I-a cumpărat nepotului său o casă bună în Sopron și a început pregătirile de nuntă. Spera ca măcar Istvan să fie fericit în căsătorie, fiindcă lui îi murise soția de inimă după numai 4 ani de la căsătorie. După acel tragic eveniment, Andras alesese calea singurătății. Nunta celor doi tineri a avut loc în casa din Sopron, în prezența rudelor apropiate. După petrecere, tinerii au plecat într-un voiaj de nuntă în Austria, oferit de unchiul Andras.

Întorși acasă, și-au pus problema existenței de zi cu zi. Istvan a început să lucreze pentru bolnavii din oraș, tratându-i la domiciliul lor. Veniturile erau consistente, pentru că pacienții săi aveau de unde să plătească. După un an și ceva, a venit pe lume fetița lor, pe care au botezat-o Elindora. Copila era superbă și jucăușă, făcându-i fericiți. MARIKA, gospodină desăvârșită, se ocupa singură de casă și copil. După încă un an, l-a născut pe Bartos, fiul lor. Având deja o pereche, se considerau părinți fericiți.

Viața lor de familie a decurs în liniște și normalitate până la majoratul celor doi copii. Elindora s-a măritat cu un tânăr conte austriac, fiul unui prieten al tatălui său, plecând definitiv la locuința acestuia din Austria. Bartos, care tocmai terminase liceul, s-a înscris la Medicină, în Viena, pentru a deveni doctor, la fel ca și tatăl său. MARIKA și Istvan, rămași singuri, sufereau de singurătate. Spre bucuria lor, Elindora a născut o fetiță, pe care le-a adus-o să o crească. Estella a fost ca și un al treilea copil pentru cei doi părinți.

MARIKA a închis ochii la numai 57 de ani, răpusă de o complicație la rinichi. Buna și înțeleapta MARIKA a fost îndelung regretată de toată familia. Viața ei luminoasă și plină de fapte bune le-a adus numai fericire celor din jurul ei.

96. LIU CHAI SHIN (1698-1749) – Australia

Bărbatul LIU CHAI SHIN (1698 – 1749) s-a născut pe coasta de est a Australiei, într-o mică așezare de pescari din apropierea marelui oraș Mackay. Părinții săi, chinezi la origine, s-au refugiat în Australia înainte de nașterea primului lor copil, pe care l-au numit LIU CHAI. Ulterior, au mai avut încă patru copii, doi băieți și două fete. Micuțul a crescut frumos, ascultător și harnic la treabă. Era un băiat liniștit la fire, calculat în gesturi, de parcă l-ar fi supravegheat cineva în permanență.

LIU CHAI avea o dorință puternică de a călători pe mare, pentru a vedea țara de origine a părinților săi. Atâtea mai povesteau despre frumoasa Chină, încât bietul copil avea impresia că Australia era cea mai urâtă dintre țări. Despre un singur lucru nu povesteau niciodată părinții

săi: despre persecuția religioasă la care fusese supusă familia lor, părinții și copiii, pentru că nu aveau destulă avere de donat templului budist din apropierea satului în care locuiau. Tatăl lui LIU CHAI se numea Ching și se ocupa cu pescuitul perlelor și al coralilor, pe care le vindea marinarilor de pe navele care acostau zilnic la țărm. Omul câștiga din munca sa periculoasă doar atât cât să-și întrețină familia. Mama, numită Shai, scotea și ea un ban confecționând amulete chinezești pentru rugăciunile budiștilor.

Viața acestei familii a fost liniștită până în clipa groaznică a morții lui Ching, sfârșiat de un rechin în timp ce se afla scufundat în adâncuri. Apa mării a adus la suprafață doar hainele lui, așa că toți pescarii din zonă au înțeles ce se întâmplase cu prietenul lor. LIU CHAI avea doar 10 ani atunci când marea l-a înghițit pe tatăl său. Îndurerat și disperat, dorind să își salveze mama și frații de la înfometare, a hotărât să se scufunde asemenea tatălui său, pe care l-a considerat un sfânt martir, victimă a naturii dezlănțuite. Băiatul s-a descurcat bine cu scufundările timp de câțiva ani, până când a fost rănit, la rândul lui, de un rechin. Acesta i-a sfârșiat un picior, lăsându-l șchiop.

LIU CHAI și-a confecționat singur o proteză din lemn, după care s-a hotărât să se însoare cu o fată mai înstărită decât el. Avea deja 17 ani și era nevoit să se descurce cumva, pentru că de scufundări nici nu mai putea fi vorba. A găsit o femeie văduvă, cu 10 ani mai în vârstă decât el, care locuia într-o așezare de aborigeni, nu departe de țărmul mării. Femeia se numea HIAUI și se pricepea la vrăjitorii. Avea un bordei în pădure, unde l-a primit pe soțul ei, LIU CHAI. Timp de câteva luni, l-a inițiat în tainele vrăjitoriei primitive pe care o învățase de la mama ei. Acest har era transmis în neamul lor de la o generație la alta numai prin intermediul femeilor. Avea deja două fete de la primul ei bărbat, care murise în urma mușcăturii unui șarpe veninos. Amândouă o ajutau la ritualurile vrăjitorești prin care ghiceau viitorul și tratau oamenii bolnavi.

LIU CHAI, devenit și el vindecător, și-a anunțat mama și frații, care se descurcau destul de greu cu viața la malul mării. Au venit cu toții să îl vadă făcând vrăjitorii. Surorile lui au rămas cu el, la fel și mama lui, urmând modul de viață aborigen. Doar frații lui au plecat, îmbarcându-se pe un vapor pentru a deveni marinari. Familia de vrăjitori s-a mărit, aderând la aceste practici și mama și surorile lui LIU CHAI. Devenind celebri cu toții, au început să fie vizitați de oameni bolnavi sosiți de la mare distanță. Fiecare pacient le aducea câte ceva drept răsplată, astfel încât s-au descurcat destul de bine cu traiul în comunitatea din pădure.

Surorile lui LIU CHAI s-au măritat cu localnici, spre bucuria mamei lor, care se îndrepta cu pași grăbiți spre bătrânețe. Din nefericire pentru

ea, a trăit ca să își vadă fiul ucis de un șarpe, după care a închis ochii, urmându-l în lumea spiritelor. LIU CHAI a murit la vârsta de 51 de ani, după câteva ore de chin. Nu l-a putut ajuta nici știința sa și nici a femeilor din jurul său. Și-a urmat tatăl, dispărut în mare cu mulți ani în urmă, de care i-a fost tot timpul un dor cumplit.

97. ESKIA THOMPSON (1601-1670) – Irlanda, Italia

Irlandeza ESKIA THOMPSON (1601 – 1670) s-a născut într-un sat din apropierea Capului Cionn Mhálanna, aparținând peninsulei Inishowen, situată pe țărmul Oceanului Atlantic, în partea nordică a Irlandei. Părinții săi, Ulrick (tatăl) și Omian (mama), erau oameni de condiție modestă, mici negustori de produse piscicole și legume. Aveau doisprezece copii, pe care îi creșteau cu eforturi imense. După nașterea celui de-al treilea copil, Omian i-a lăsat pe toți în grija mamei sale, ea fiind nevoită să stea la piață pentru a vinde produsele achiziționate de soțul său.

ESKIA era al doilea născut al familiei, având o soră mai mare, Ondine. Cele două fete i-au fost de mare ajutor bunicii în creșterea fraților mai mici, care cu toții erau băieți. Călită în munca domestică încă din primii ani de școală, ESKIA a crescut ca o bună gospodină și o adevărată mamă pentru frații săi.

La vârsta de 15 ani, a fost cerută în căsătorie de Giovanni Miteli, un marinar italian coborât pe țărm dintr-o corabie turcească, purtătoare de mărfuri est-europene spre porturile irlandeze. Dorind să scape de lipsurile din casa părinților săi, ESKIA s-a hotărât să plece în lume cu

italianul. Avea deja exemplul surorii sale, Ondine, care plecase în urmă cu un an spre Grecia, însoțindu-și ursitul, un marinar grec. Pe corabie, ESKIA nu s-a simțit bine, suportând greu călătoria spre Istanbul. Ajunși în Turcia, cei doi soți s-au învoit cu căpitanul navei pentru un concediu de o lună, în care Giovanni să își ducă mireasa în Italia la părinții săi.

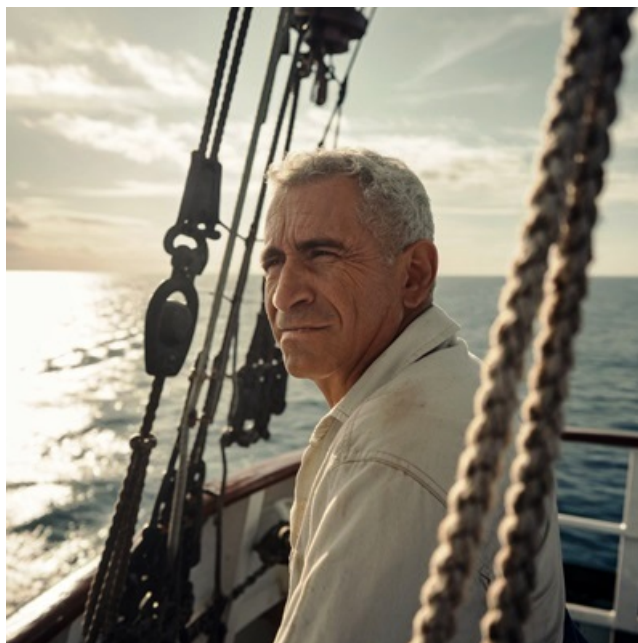
Familia Miteli locuia în Sardinia, la țară, unde avea o mică moșie în apropierea orașului Orani. Părinții lui Giovanni au prins drag de ESKIA, dorind să o aibă alături de ei după ce fiul lor ar fi plecat din nou pe apă. Dar Giovanni se cam săturase de chinurile vieții de marinar, dorind să rămână acasă pentru a-și întemeia o familie normală, cu mulți copii. Casa părintească având multe odăi, s-a găsit loc și pentru noua familie. Petrino, tatăl lui Giovanni, l-a luat alături de el în comerțul cu vinuri și alte produse alcoolice. Avea o cârciumă la marginea orașului, care îi aducea venituri satisfăcătoare. Cei doi bărbați plecau în zori la treburile lor, iar femeile se ocupau de gospodărie. Foarte pricepută în treburile casnice, ESKIA s-a bucurat tot timpul de respectul și simpatia socrilor săi. Fratele lui Giovanni, Ruggi, locuia în apropiere, având deja o familie numeroasă.

ESKIA a devenit mamă pentru prima oară la vârsta de 17 ani. Întâiul său născut, o fetiță superbă, a primit numele de Estella. I-au urmat încă două fetițe și doi băieți. După moartea timpurie a socrilor, ESKIA s-a văzut nevoită să își crească singură copiii, nepermițându-și să își ia o guvernantă. Veniturile cârciumii lui Giovanni nu erau prea grozave, omul gândindu-se cu disperare să își extindă afacerea pentru a-și mări profitul. Îngrijorată și ea, ESKIA și-a amintit că învățase de la mama ei să împletească pulovere și să coasă rochii în stil tradițional irlandez. A început să creeze haine cu modele inedite, necunoscute prin partea locului. Ajutată de Estella, care dovedea un simț estetic deosebit, ESKIA și-a deschis un magazin micuț în clădirea cârciumii soțului său. Amețiți de băutură, clienții lui Giovanni cumpărau tot ce apărea nou pe tejgheaua femeii, spre bucuria nevestelor și fiicelor care îi așteptau acasă. Le-a mers vestea departe celor două negustorese de haine irlandeze, fiind vizitate de mulți clienți italieni. Veniturile familiei au crescut simțitor, astfel încât copiii au crescut mari, având de la părinții lor toate cele necesare.

Ajunsă la vârsta de 60 de ani, cu copiii mari, la casele lor, și cu un soț bolnav de inimă și ficat, ESKIA și-a continuat munca de creator și negustor de haine. Femeia dovedea multă imaginație în crearea tiparelor pentru rochii, iar modelele pentru împletituri le concepea cu ușurință, desenându-le într-un album gros. A muncit până în ultima zi a vieții sale. Avea 69 de ani când un stop cardiac a culcat-o la pământ fără suflare. Nici măcar o dată în viața ei nu s-a văitat că o doare ceva. Sănătatea ei

robustă i-a permis să ducă o viață de familistă ireproșabilă, mereu activă și dornică să îi ajute pe cei din jur. Giovanni, grav bolnav, a urmat-o după câteva zile, nemaiputând să trăiască fără scumpa lui soție. Acest bărbat nu și-a înșelat nevasta niciodată, asemenea tatălui său. Pentru el, ESKIA și copiii au reprezentat însăși rațiunea de a trăi.

98. PEDRO ARTINCHES (1894-1935) – Venezuela

PEDRO ARTINCHES (1894 – 1935) s-a născut într-o familie foarte săracă, în apropierea fluviului Orinoco din Venezuela. Părinții săi erau cultivatori de cânepă indiană și cafea, pe care le vindeau marinarilor care plecau cu marfă pe mări și oceane, încasând bani frumoși pe ea. PEDRO s-a manifestat încă din copilărie ca o ființă tăcută, meditativă, retrasă în comparație cu exuberanța copiilor din preajma lui. Părinții fiind ocupați cu munca din zori și până în noapte, el și frații săi mai mari, două fete și trei băieți, trăiau liberi de orice fel de constrângeri. Tatăl lor, fire domoală, blajină, obosit de muncă, îi lăsa în treburile lor copilărești. Astfel, micul PEDRO a beneficiat din plin de bucuriile traiului în mijlocul naturii sălbatice de pe malul fluviului. După împlinirea vârstei de 10 ani, a început să își ajute părinții la truda câmpului, asemenea fraților săi.

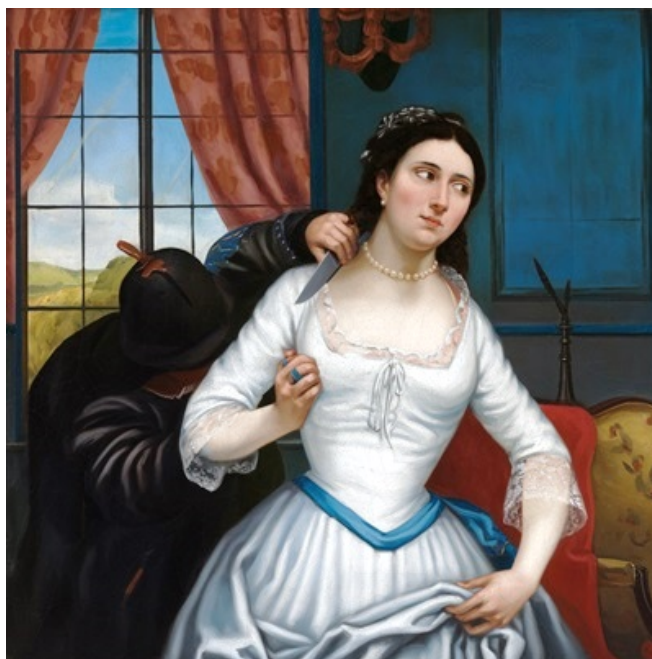
La 16 ani, a plecat în lume cu doi marinari care veneau în fiecare lună la părinții săi. Nu s-a mai întors niciodată în casa părintească. I-a plăcut meseria de marinăr, dar și negoțul cu diverse produse, suficient de rentabil în acele vremuri. PEDRO avea mare talent la comerț, dar neștiința de carte l-a adus de multe ori în situația de a fi înșelat de clienți.

Zona în care și-a desfășurat activitatea de negustor-marinar era cuprinsă între țărmul și insulele Americii de Nord și Marea Britanie.

Fiind dedicat meseriei sale, nu a reușit să se stabilească undeva la țărm pentru a-și cumpăra o casă și a-și întemeia o familie. I-au plăcut femeile ușoare, ocazionale, dar și cele mai înstărite care îl adăposteau în casele lor atunci când reușea să facă escale mai lungi. PEDRO își lăsa baltă iubitele tocmai când iubirea lor era mai aprinsă.

Viața pe vapor i-a ruinat sănătatea, astfel că la 40 de ani se simțea ca alți bărbați la 60. Reumatismul cronic îi chinuia oasele, vederea îi slăbise din cauza luciului apei și a valurilor care îi ajungeau până în ochi, inima îi dădea semne vizibile de oboseală. Năravul de a fuma cannabis, obișnuit printre navigatorii acelor vremuri, i-a grăbit sfârșitul. A închis ochii pe vecie la numai 41 de ani, când, drogat fiind și alunecând de pe punte, a fost înghițit de valurile reci ale Oceanului Atlantic.

99. PATRICIA TORI (1813-1843) – Italia

PATRICIA TORI (1813 – 1843), născută într-o familie de boieri din Toscana, Italia, a crescut până la vârsta adolescenței fără griji majore, primind din partea părinților săi tot ce îi trebuia pentru a fi fericită: hrană consistentă, haine elegante, învățarea muzicii și a picturii, sport în aerul curat de pe moșia lor etc. Abia împlinise 16 ani când tatăl său, boierul Maurizio, a căzut de pe cal în timp ce încerca să escaladeze un trunchi de copac prăbușit în pădurea lui. Durerea familiei a fost cumplită când, după două luni de chinuri, omul a închis ochii pe vecie. Având

coloana vertebrală ruptă și o lovitură puternică la cap, zilele lui erau numărate încă din momentul accidentului.

Rămasă singură cu mama și bunica, PATRICIA a luat în mâinile ei fragede conducerea familiei rămasă fără bărbat. S-a căsătorit la 18 ani cu Vincente, un tânăr boier provenind dintr-o familie de nobili mai bogați decât ele. Vincente a dovedit încă din primele săptămâni de viață conjugală că nu este în stare să se oprească la o singură femeie, chiar dacă ea este soția lui. Cele câteva iubite ale soțului îi făceau tot felul de neazuri biete PATRICIA, fără ca Vincente să intervină pentru a le potoli. După nașterea fiului lor, Maurizio (îl chema ca pe bunicul lui), tatăl său s-a apropiat mai mult de familie, încercând să își ia în serios „meseria” de tată. De dragul băiatului, Vincente și-a îndepărtat amantele, păstrându-și doar una care îi era peste măsură de dragă.

Dorind să se mărite cu iubitul ei, femeia s-a dus la o vrăjitoare care locuia la câțiva kilometri distanță, plătind-o pentru a o uide pe PATRICIA. Fără a se deranja prea mult cu vrăjitoria, ȣiganca a tocmnit un ucigaș de meserie, care a înjunghiat-o. Săraca de ea, a închis ochii la numai 30 de ani, răpusă de o mână criminală! Disperat, Vincente a făcut o criză de nebunie, reproșându-și lipsa de grijă față de soția lui. A aflat ce a făcut amanta lui, iar după ce a determinat-o să-i mărturisească totul, a ucis-o cu lovituri de cuțit. A sfârșit la ocnă, după 3 ani de muncă grea și istovitoare, bolnav de inimă, reumatism și tuberculoză. L-a chemat Dumnezeu în Cer ca să-l judece.

100. LIUBENKA STALITSKAIA (1683-1741) – Rusia

Rusoaica LIUBENKA STALITSKAIA (1683 – 1741) s-a născut la Moscova, provenind din părinți bogați, cu blazon nobiliar vechi. Ei se numeau Piotr și Ecaterina. Soții Stalitski au avut șase copii, adică doi băieți (Ivan, Ghenadi) și patru fete (LIUBENKA, Mașa, Linka, Ivana). Abia li se născuse ultimul copil (Ivana) când soții Stalitski au fost chemați în audiență la țarul Petru I. Acesta l-a anunțat pe Piotr că va fi deportat cu întreaga familie în orașelul Iakutsk, drept pedeapsă pentru participarea lui la un complot care urmărea uciderea țarului. Văicărelile și scuzele lui Piotr nu l-au înduplecat pe țar.

Peste câteva zile, cei opt membri ai familiei, în frunte cu Piotr, se aflau deja în caleașca elegantă care însoțea convoiul de căruțe acoperite, pline cu ceea ce mai rămăsese din averea lor. Drumul spre Iakuția a durat multe săptămâni, dar au ajuns cu toții la destinație. Orașelul Iakutsk se afla în apropierea fluviului Lena, care se varsă în Marea Laptev. Este situat între Câmpia Iakuției Centrale și Podișul Prilensk.

Frigul siberian venit dinspre nord a fost o piatră grea de încercare pentru fugarii moscoviți. Au fost adăpostiți de localnici într-o casă mare, prost întreținută și friguroasă. Văzându-i cât sunt de neajutorați cu toții, câțiva oameni din apropiere i-au ajutat să repare casa și le-au adus lemne de foc. În scurtă vreme, s-au obișnuit cu clima aspră și cu viața pe care urmau să o ducă în continuare. Piotr se agita toată ziua pentru a-și asigura familia cu cele necesare traiului. Ecaterina, ajutată de fete, ducea treburile gospodărești pe umerii ei firavi. A mai trăit doar 10 ani după sosirea în Iakutsk. Cei doi băieți s-au descurcat cum au putut, ajutându-și tatăl în munca lui de administrator al moșiei pe care o cumpărase la scurtă vreme după stabilirea în acea zonă. Masha și Linka s-au măritat înainte de a deveni majore cu doi tineri boieri de prin partea locului.

LIUBENKA a avut o soartă diferită de cea a surorilor sale. Avea doar 6 anișori când a ajuns în Iakutsk. A observat foarte repede câțiva localnici îmbrăcați diferit de ceilalți, cărora toată comunitatea li se adresa cu teamă și respect. Erau numiți „înțelepți-vindecători” și se spunea că le făceau mult bine celor care li se adresau. Unul dintre ei, tătucul Vania, o privea cu mare atenție pe LIUBENKA, spunându-i adesea că i-a fost fiică într-o altă viață. A chemat-o de multe ori în coliba lui modestă, unde făcea ritualuri de vindecare și vorbea cu spirite numai de el știute. Prinzând curaj și o curiozitate neobosită, LIUBENKA s-a străduit să învețe meseria tătucului Vania. Fata avea 16 ani când bătrânul a închis ochii pe vecie, după ore întregi în care i-a predat secretele lui majore în arta șamanismului.

A doua zi după îngroparea bătrânului său prieten, fata s-a mutat în coliba lui, care rămăsese părăsită. Fără a se gândi la măritat, ea și-a

început cariera de vindecătoare spiritistă, simțindu-se predestinată pentru această misiune nobilă. Piotr, tatăl ei, cel care a înțeles-o întotdeauna și a iubit-o ca pe ochii din cap, i-a construit o casă mare din lemne solide, călduroasă și cu multe odăi, în care fata lui își putea primi oaspeții. Cerută în căsătorie de tânărul doctor Aleksandr Tekin, LIUBENKA l-a refuzat în mod politicos, spunându-i că nu se va mărita niciodată. Așa a și fost. La 58 de ani, bolnavă din cauza eforturilor depuse în ritualurile ei tradiționale, eroina noastră s-a dus la cele veșnice.

101. MARIA HELENA DA PORTAS (1549-1596) – Spania

Spaniola MARIA HELENA DA PORTAS (1549 – 1596) s-a născut în orașul sudic Malaga, părinții săi numindu-se Pablo și Edina. Soții Da Portas au avut patru copii, adică două fete (Maria Helena, Aurilla) și doi băieți (Escudo, Mimo).

Pablo provenea dintr-o familie de baroni, iar Edina era fiica unui negustor bogat care comercializa stofe și mătăsuri. Averea lui Pablo provenea din vile bogate pe care le avea în zona de nord a orașului. Meseriașii săi produceau un vin de bună calitate, pe care Pablo îl vindea pe sume mari de bani. Edina avea și ea moșia ei, tot în nordul orașului, vecină cu cea a lui Pablo. Averea lor comună era suficientă pentru a le asigura un trai comod și a-și crește copiii după cum doreau.

Cei doi băieți ai lor au învățat carte, ajungând unul preot (Escudo), iar celălalt medic (Mimo). Fetele au devenit domnișoare stilate, cu pension la bază, mult râvnite de tinerii bogați din regiune. Aurilla s-a măritat la 17 ani cu un tânăr din Barcelona, urmându-și bărbatul la casa lui.

MARIA HELENA s-a îndrăgostit la 16 ani de un băiat cu 10 ani mai în vârstă decât ea, mare comerciant de vinuri, prieten cu tatăl lui. Tânărul Aurestio Valli locuia în Barcelona, fiind prieten bun cu soțul Aurillei. Și-a dus și el nevasta în superbul port nord-estic al țării, urmând să locuiască amândoi în noua sa vilă. Alegerea făcută de eroina noastră în privința partenerului de viață s-a dovedit a fi benefică.

Lăsându-l să își vadă mai departe de munca lui, MARIA și-a exprimat dorința de a avea și ea o ocupație în afară treburilor casei. Cunoscând o familie prietenă cu părinții lui Aurestio, cei doi soți Arturo și Malina Sodis i-au propus MARIEI să se ocupe de educația celor doi copii ai lor: o fetiță în vârstă de 5 ani și un băiețel de 4 ani. Obținând acordul soțului său, MARIA s-a prezentat zilnic în mijlocul familiei Sodis, dovedindu-și talentul deosebit în educarea copiilor.

În timpul anilor de școală, ea acumulase o cultură deosebită, pe care o suplimenta și după căsătorie. Avea mult timp pentru a studia, fiindcă soțul ei era mereu plecat în căutare de marfă pentru magazinul sau de băuturi. Pe lângă cunoștințele ei vaste de istorie, literatură, religie, științe exacte, ea se pricepea să cânte minunat la clavecin și vioară. În plus față de toate acestea, MARIA era și o foarte bună pictoriță. Pentru felul deosebit în care îi educa pe copiii lor, soții Sodis o răsplăteau cu sume mari de bani.

La 20 de ani, MARIA l-a adus pe lume pe fiul ei Adonius, iar la 23 de ani a venit și fiica sa, frumoasa Antila. Renunțând la slujba din familia Sodis, MARIA s-a dedicat în întregime creșterii și educației copiilor săi. Între timp, Aurestio își angajase un negustor ambulant care făcea munca de teren, patronul ocupându-se doar de magazin, cu scopul de a se afla mai mult timp alături de soția și copiii săi. Cea de-a doua naștere a MARIEI a fost grea și de lungă durată, slăbindu-i femeii rezistența fizică pentru tot restul vieții. Inima ei a început să dea semne de oboseală.

Copiii și i-a crescut cu ajutorul unei bone și a unei guvernante. MARIA stătea ore întregi în fața șevaletului, pictând chipuri de oameni din memorie și peisaje inspirate din natura de la marginea orașului. Iubea nesupus marea, în orice anotimp, petrecându-și multă vreme în cabana ei de pe țărm. Aurestio și copiii au făcut tot ce le-a stat în puteri pentru a o păstra cât mai mulți ani în viață. O iubeau enorm pentru blândețea ei, pentru firea ei liniștită, echilibrată și caracterul ei minunat. Parcă toată noblețea neamului Da Portas și-ar fi lăsat amprenta pe această ființă delicată! Viața ei a fost scurtă, dar frumoasă. La 47 de ani a închis ochii, răpusă de o criză cardiacă gravă. A lăsat în urma ei o durere imensă și un loc gol care nu a mai putut fi ocupat de nimeni, niciodată.

SEKIM OUDJALICI (1886 – 1942) s-a născut într-o familie săracă de munteni albanezi. A primit o educație severă de la tatăl său: bătaii repetate, mai ales când se îmbăta, pedepse prin înfometare și izolare într-o magazie, ostilitate vizibilă. Toate acestea aveau drept cauză incertitudinea tatălui că băiatul ar fi fost al lui. Căsătorindu-se cu iubita lui pe care o lăsase gravidă, își punea deseori întrebarea dacă nu cumva femeia s-a mai culcat și cu altul în afară de el. Atunci când era beat, se transforma într-o fiară, bătându-i pe amândoi și alungându-i din casă. Următorul copil, o fetiță, a venit pe lume când SEKIM avea 5 ani. Spre norocul lui și al mamei sale, tatăl și-a rărit crizele de violență.

La 11 ani, băiatul a plecat definitiv de acasă pentru a-și face un rost în viață. A ajuns în Spania, unde și-a găsit de lucru la ferma unui boier. Acesta, om cu suflet ales, a avut grijă de băiat și i-a fost ca un tată până când a închis ochii. La 19 ani, SEKIM s-a căsătorit cu camerista boieroasei, fată săracă și de pripas, ca și el. Maria, proaspăta lui soție, semăna mult la chip cu soacra ei din Albania, pe care nu a apucat să o vadă niciodată.

Punând ceva bani deoparte cu ajutorul boierului, tânărul SEKIM și-a luat nevasta și s-a mutat în noua lui casă, cumpărată de la niște vecini din sat. Și-a deschis propriul atelier de potcovit cai și fierărie pentru roțile de căruțe. Maria a rămas acasă, pentru a vedea de gospodărie și de cei trei copilași, care au venit unul după altul, într-o perioadă de șapte ani.

Având o fire deosebită de cea a tatălui său, SEKIM s-a dovedit a fi un meseriaș serios și civilizată în comportare. Era inteligent, priceput la

negot, dar modesta lui meserie nu i-a adus venituri foarte mari și nu i-a oferit ocazii pentru a se manifesta ca un negustor autentic. Toată viața s-a străduit să rămână un bărbat normal, echilibrat și bun familist.

Sfârșitul i s-a tras de la o lovitură primită în cap la 56 de ani, pe când îi monta potcoava unui cal cam nervos. Moartea lui a fost un șoc pentru toată lumea, mai ales că părea a fi sănătos tun.

103. GIOVANNA RUSTICELLI (1802-1879) – Italia

Italianca GIOVANNA RUSTICELLI (1802 – 1879), născută în regiunea Piemonte, într-un sat cu câteva zeci de locuitori, a cunoscut de mică sărăcia și viață de azi pe mâine. Tatăl său, un modest pădurar și tăietor de lemne, și-a întreținut cu mari eforturi mica familie, compusă din nevastă și cei doi copii: GIOVANNA și Alberto. Om cu bun simț și suflet cinstit, și-a îndrumat copiii spre școala din sat, ajutându-i să plece la oraș pentru studiile gimnaziale. GIOVANNA, fată săracă dornică de învățătură, a intrat la un colegiu catolic întreținut de o mănăstire de maici. Aici a învățat tot ce se putea obține la o astfel de instituție religioasă. Modestă din fire, ascultătoare, mult apreciată de maica stareță, tânăra fată nu a primit oferta de a se călugări și a rămâne profesoară în acel colegiu. A optat pentru viața liberă din afara mănăstirii.

GIOVANNA și-a luat viața în propriile mâini, urmând a se angaja pe undeva pentru a-și câștiga existența. Fiind ajutată în continuare de maica stareță, care o iubea ca și când i-ar fi fost propria fiică, un prieten bancher al stareței a angajat-o ca secretară la banca lui, pe care tocmai o

înființase. Foarte curând, GIOVANNA s-a remarcat la locul său de muncă prin seriozitate și competență. Fiul bancherului, care tocmai își terminase studiile în Drept, s-a îndrăgostit de ea, cerând-o în căsătorie. Obținând acordul părinților din ambele părți, cei doi tineri și-au început viața de familie. După un an, s-a născut primul lor copilăș: o fetiță. Pentru a se ocupa de ea, GIOVANNA a renunțat la serviciu.

Strâmtorați cu banii, cei doi soți l-au rugat pe tatăl lui Luigi (soțul GIOVANNEI) să îi dea fiului său dota convenită după împlinirea vârstei de 20 de ani. Întârziase cu câțiva ani această donație, pretextând că banca merge prost, neaducându-i veniturile la care s-a așteptat de la început. De această dată, refuzul său a fost categoric: banca ar fi ajuns la faliment, iar banii pentru dota fiului său nu s-ar fi găsit. În realitate, banii încasați la bancă ajungeau în poșetele amantei patronului (tatăl lui Luigi), care devenea din ce în ce mai pretențioasă.

Dezgustați de atitudinea bătrânului, cei doi soți și-au făcut bagajele și au plecat la Roma, unde locuia o mătușă a GIOVANNEI. I-a primit în casa ei, le-a găsit de lucru la un magazin și s-a ocupat ca o mamă de fetița lor.

Totul părea că intrase în normal, dar li s-a întâmplat nenorocirea cea mare: Luigi a fost lovit pe stradă de o trăsură a unui boier, care nici măcar nu s-a uitat pe geam să vadă pe cine trântise calul de caldarâm. Lovit grav la cap, Luigi a fost nevoit să stea în spital și apoi acasă timp de două luni. Abia după aceea a reușit să revină la serviciu. GIOVANNA a născut și cel de-al doilea copil, tot o fetiță, spre bucuria mătușii sale, dornică de a crește noua păpușică. Luigi s-a îmbolnăvit din nou, având complicații la creier în urma accidentului provocat de trăsură. În câteva luni, s-a stins din viață, lăsând în urma lui o soție îndoliată și două copile frumoase și cuminți ca niște îngerași.

Rămasă văduvă la 41 de ani, GIOVANNA s-a dedicat creșterii și educării fetelor sale, refuzând câteva cereri în căsătorie. Nu-și putea uita soțul, pe care l-a iubit, l-a respectat și l-a plâns îndelung. Când fetele au crescut și au fost în stare să o ajute la magazin, au reușit să preia afacerea de la patronul care se pregătea și el să treacă în lumea de dincolo. Celor trei femei li s-a adăugat și soțul fetei mai mari, iar profiturile lor au crescut substanțial.

GIOVANNA, femeie energică și răzbătătoare, a muncit în magazin până la vârsta de 70 de ani, când fetele i-au spus că este vremea să se odihnească. A mai trăit încă 7 ani, după care a închis ochii fericită și mulțumită, ca omul care simte că nu a trăit degeaba.

SAMUEL SMITH (1713 – 1799) s-a născut la Londra, într-o familie de burghezi bogați. Tatăl său, Isidor, evreu la origine, se ocupa cu negoțul de băuturi alcoolice, din care și-a sporit averea în mod considerabil. Mama, Alberta, provenea din tată englez și mamă italiancă. Cei doi soți aveau cinci copii, dintre care SAMUEL era cel mai mare. Familia Smith și-a crescut copiii într-un mod ireproșabil, oferindu-le tot ce le-a fost necesar pentru a deveni oameni cu studii și avere. SAMUEL și-a ajutat tatăl în afacerea cu băuturi, învățând secretele unui comerț eficient și de lungă durată.

La 20 de ani, a fost angajat ca funcționar la o bancă din Londra care aparținea unui prieten al tatălui său. Tânărul SAMUEL, dovedindu-se foarte capabil în afaceri, a ajuns omul de încredere al patronului său, cunoscând astfel toate secretele și manevrele specifice activităților bancare din acea vreme. Salariul său considerabil se adăuga la moștenirea primită de la părinții săi.

La 24 de ani s-a căsătorit, mai mult din interes decât din dragoste, cu Ileria, fiica unei familii de negustori evrei, a căror avere imensă provenea din comerțul cu produse piscicole. Cei doi tineri proaspăt căsătoriți au plecat în voiaj de nuntă în Italia, la niște rude de-ale mamei lui SAMUEL. Au locuit în Napoli, orașul părându-le ca de vis. La întoarcere, Londra cea posomorâtă i-a dezamăgit și i-a determinat să se mute la țară, într-o suburbie a orașului.

Ileria, neavând decât studii sumare la domiciliu, și-a luat în serios rolul de soție. A renovat vila proaspăt cumpărată și s-a pus pe făcut copii. A născut șapte copilași, foarte reușiți cu toții. SAMUEL, plecat toată ziua la Bancă, era mai mult musafir în familia lui. Cu toate acestea, soția și copiii l-au iubit enorm, spre deosebire de el, care iubea banii mai mult decât orice pe lume. Viața lor de familie a fost relativ liniștită, fără necazuri majore. Dureroase au fost doar decesele părinților lui SAMUEL și ai soției sale. I-au dat la școli înalte pe cei patru băieți ai lor, iar pe fete le-au instruit cu profesori particulari, ca să le mărite cât mai bine. Așa s-a și întâmplat.

SAMUEL avea 46 de ani când bancherul cel bătrân s-a îmbolnăvit grav, presimțindu-și sfârșitul. Înainte de a muri, i-a predat conducerea afacerii sale. Astfel a devenit SAMUEL patron de bancă, putred de bogat. La rândul său, devenind neputincios la 75 de ani, i-a lăsat Banca fiului său mai mare, Ginor. A închis ochii la 86 de ani, mulțumit de viața lui care i-a oferit tot ce și-a dorit.

105. FRANÇOIS DURABLET (1906-1935) – Canada, Franța

FRANÇOIS DURABLET (1906 – 1935) s-a născut într-o familie de intelectuali, tatăl medic chirurg, iar mama profesoară de limba spaniolă. Locuiau într-un orașel de pe coasta de Est a Canadei. Crescut și educat conform cerințelor mediului intelectualilor din zonă, FRANÇOIS s-a manifestat ca un copil ascultător, cu bun simț, inteligent și sincer. A terminat cu bine liceul din localitate, iar după aceea a dorit să devină medic, la fel ca și tatăl său. S-a înscris la facultate, ajungând în scurtă

vreme un student eminent, cu reale aptitudini spre chirurgia plastică și reparatorie. După absolvirea facultății, a fost angajat la spitalul în care lucra tatăl său, alegând să lucreze în echipa de chirurghi condusă de acesta. Profund dedicat profesiei sale, FRANÇOIS dorea să participe la toate operațiile dificile, pentru a căpăta cât mai multă experiență.

Și-a luat adio de la scumpii săi părinți, urmându-și destinul spre Europa. Ajuns la Paris, orașul visurilor sale și ale bunicilor săi, decedați înainte cu câțiva ani, tânărul entuziast s-a angajat la un spital din oraș. Aici s-a îndrăgostit în scurtă vreme de Marie, o tânără asistentă frumoasă și cuminte. După un an a venit pe lume fetița lor, Antoinette.

În timpul războiului, dar și după aceea, șobolanii, înmulțiți peste măsură, din cauza mizeriei și sărăciei populației din suburbii, au provocat repetate epidemii de ciumă. La spital soseau aproape zilnic bolnavi și suspecți de această boală. FRANÇOIS opera zi și noapte, fără să se gândească la pericolul contaminării de la bolnavii care încă nu prezentau semnele bolii.

Din păcate, sfârșitul i s-a arătat tânărului medic la numai 29 de ani, prin îmbolnăvirea sa de cumplita boală. În pasiunea pentru chirurgia lui, și-a slăbit organismul printr-un surmenaj cronic. Dacă ar fi fost mai robust, mai odihnit, dacă ar fi practicat un sport în aer liber, poate că ar fi trăit mai mult.

Neputând fi salvat, bietul FRANÇOIS a închis ochii pe vecie, plâns îndelung de familia sa și de toată suflarea din spital. Părinții săi nu au putut veni la înmormântare. S-au stins de durere la scurtă vreme după pierderea fiului lor.

106. PATRICIA ASHTER (1813-1901) – Anglia

Englezoaica PATRICIA ASHTHER (1813 – 1901) s-a născut într-o familie de nobili din Cornwall, care locuia într-un mic palat ascuns într-o pădure aproape sălbatică. Familia păstra modul de viață auster corespunzător principiilor puritane din tradiția vechiului neam Ashther. PATRICIA a fost educată în spiritul unui comportament dictat de sobrietate, modestie, afecțiune față de membrii familiei și de cultul istoriei neamului tatălui său. Chiar din primii ani ai vieții, fetița privea cu uimire portretele strămoșilor săi, pictate cu foarte multă vreme în urmă. Stătea ore întregi în fața galeriei de tablouri, privind cu încântare detaliile picturale, chipurile nobililor frumos îmbrăcați, privirile lor inteligente și zâmbetele pline de bunătate. Treptat, s-a născut în ea dorința de a învăța pictura, pentru a completa ea însăși colecția de tablouri a neamului, adăugând portretele părinților și bunicilor săi. Fiind unicul lor copil, Clara și Joseph, părinții săi, au ajutat-o pe copila lor iubită să învețe pictura. Talentul PATRICIEI s-a dovedit a fi asemănător cu cel al străbunicului Albert, pictor de icoane și creatorul unora dintre tablourile familiei Ashther.

La vârsta adolescenței, PATRICIA a fost trimisă la Londra pentru a locui în vila unchiului său Eduard și a-și continua studiile. Din nefericire pentru ea, unchiul decedă la scurtă vreme după sosirea ei. Mătușa, rămasă văduvă cu cinci copii încă neajunși la vârsta independenței financiare, a îndemnat-o pe fată să plece din casa ei.

Dornică să învețe pictură și sculptură, PATRICIA s-a mutat în casa unor nobili londonezi bogați, pentru a lucra ca guvernantă la cei trei copii ai lor. Ajutată cu bani și de părinții săi, a reușit să termine facultatea de arte plastice, urmând să își găsească un post pentru a câștiga bani. Părinții săi nefiind foarte bogați, PATRICIA nu dorea să fie o povară pentru ei. Directorul Operei din Londra i-a propus să creeze decorurile și costumele pentru fiecare spectacol nou ce urma să fie pus în scenă. Entuziasmată de această ofertă și dornică de muncă, tânăra pictoriță a acceptat postul oferit. Din mâinile sale au început să apară superbe creații artistice, care făceau spectacolele uimitor de atrăgătoare.

Fiul directorului, tânărul bariton Eduard (se numea la fel ca și unchiul decedat al PATRICIEI) s-a îndrăgostit nebunește de colega lui. A urmat căsătoria, fără ca tinerii să aștepte să se cunoască mai bine. PATRICIA și-a luat în serios rolul de soție credincioasă, conform educației primite în familie. Soțul ei nu a înțeles că trebuie să își respecte soția până în cele mai mici detalii ale conviețuirii lor. Și-a continuat petrecerile nocturne în diverse bordeluri, unde, printre alte satisfacții, se juca și poker pe bani. Lăudându-se mereu că are noroc la jocul de cărți, Eduard nu avea în realitate niciun ban pus deoparte. Foarte curând, cei

doi soți au ajuns în situația de a fi ajutați de tatăl lui Eduard. Acesta, spre deosebire de fiul său, era foarte strâns la pungă.

Repede a venit primul lor copil, John, iar la doi ani diferență, frumoasa Disdena. Acestor doi copii minunați le-a fost sortit să rămână orfani la o vârstă fragedă, când nici măcar nu înțelegeau prea bine de ce tatăl lor nu s-a mai trezit din somn într-o dimineață și a trebuit să fie îngropat. Noptile nedormite și stresul acumulat în sutele de partide pierdute la jocul de cărți au oprit inima slăbită a capriciosului Eduard.

Rămasă văduvă, PATRICIA și-a luat copiii, întorcându-se la castelul părinților săi. Din fericire, bunicii s-au ocupat de educația celor doi orfani, iubindu-i cu disperare, ca pe două comori neprețuite. PATRICIA a continuat să lucreze, având clienți pentru creații vestimentare și picturi sau sculpturi.

Nu a dorit să se recăsătorească, pentru a nu le impune copiilor săi un tată vitreg. John a preferat cariera militară, iar Disdena s-a căsătorit la 18 ani cu un nobil bogat, devenind familistă convinsă. PATRICIA a trăit 88 de ani, închizând ochii liniștită și mulțumită de viața ei plină de demnitate.

107. JOSE HORQUIS (1752-1810) – Spania, I. Dominica

JOSE HORQUIS (1752 – 1810) s-a născut în orașul Finisterre, port la Oceanul Atlantic, situat pe coasta de nord-vest a Spaniei. Părinții săi erau oameni modești și săraci. Își întrețineau cei patru copii din venitul de marinar al lui Pablo, capul familiei, și din cel de vânzătoare al Elisei, soția lui. JOSE, primul născut, era sprijinul cel mai important în

creșterea fraților săi mai mici. Harnic și ascultător, mereu pregătit să sară în ajutorul cuiva, JOSE s-a maturizat înainte de vreme, chiar din primii ani de viață. Neavând posibilități materiale pentru a-l da la școală, Pablo a preferat să îl ia cu el la pescuit. Băiatul, curajos și voinic, a prins drag de pescuit, meserie pe care a practicat-o aproape întreaga viață.

La 20 de ani, s-a căsătorit cu Lucia, o fată frumoasă și cuminte, fiica unui marinar prieten cu Pablo. Neavând casă și nici bani suficienți pentru a începe un trai îmbelșugat, cei doi soți au hotărât să plece din Spania spre alte ținuturi mai bogate. Au traversat Oceanul Atlantic, ajungând în Insula Dominica (denumirea se păstrează și astăzi). Insula Dominica face parte din Antilele Mici, fiind situată între Guadelupa și Martinica. Ajunși din întâmplare pe această insulă exotică, pentru că vaporul a fost nevoit să acosteze din cauza unei furtuni puternice, soții JOSE și Lucia s-au îndrăgostit subit de aspectul luxuriant al naturii de acolo. Au găsit o mică localitate în apropierea țărmului, unde banii și bijuteriile lor s-au transformat repede într-o căsuță confortabilă și o barcă de pescuit. Însoțit de Lucia, JOSE a învățat să se scufunde în căutare de corali, pește și fructe de mare. Comerțul cu aceste produse ale apei era înfloritor, iar veniturile familiei creșteau văzând cu ochii.

În doi ani, au strâns ceva avere, iar Lucia s-a pus pe făcut copii. Au venit, unul după altul, două fete și un băiețel. Familia era fericită, de la cel mai mic până la cel mai mare. Copiii având nevoie de mamă tot timpul, JOSE a început la un moment dat să se scufunde singur, fără niciun ajutor din barcă. De câteva ori a scăpat de atacurile rechinilor ca prin minune. Băieții săi, ajunși la vârsta adolescenței, au prins patima scufundării, la fel ca și tatăl lor. Fata, mai studioasă, a urmat 6 clase de școală, după care s-a măritat.

JOSE avea un comportament disociat, adică putea să fie foarte blând și bun, dar și foarte aspru, chiar rău adeseori. Se adapta la fiecare situație prin care trecea ca unameleon.

La vârsta de 40 de ani, JOSE, bolnav de inimă și de plămâni, din cauza scufundărilor, a renunțat la ele, preferând să pescuiască din barcă. Unul dintre băieți a fost apucat de un rechin și făcut bucăți sub ochii îngroziți ai tatălui și ai fratelui său. Din cauza șocului, JOSE a trecut printr-o criză gravă, din care foarte greu a scăpat cu viață, la vârsta de 49 de ani. Paralizat, se deplasa într-un scaun prevăzut cu niște roți improvizate de un fierar. A mai trăit 9 ani, după care a închis ochii pentru totdeauna.

108. LOUISE BARMINGSTONE (1680-1749) – Scoția, I. Maldive

LOUISE BARMINGSTONE (1680 – 1749) s-a născut în orașul Edinburgh (Scoția), provenind dintr-o familie de negustori bogați. Tatăl fetei, John, se ocupa cu comerțul de cereale și condimente aduse din Orient. Mama, Emma, era nepoata unui vicar de religie protestantă, părinții ei fiind convertiți la catolicism. Emma s-a măritat cu John aducându-i o dota substanțială, care le-ar fi permis să trăiască liniștiți toată viața, dar soțul ei a preferat să își continue munca de negustor, nedorind să ajungă la banii soției sale. Dota Emmei a fost păstrată pentru cei patru copii ai lor, dintre care LOUISE era primul născut.

Fetița avea o înclinație deosebită pentru credința catolică. Abia aștepta sfârșitul de săptămână pentru a merge împreună cu părinții săi la biserică. La 5 ani, cunoștea perfect toate rugăciunile rostite în familie, iar la 6 ani, deja citea Biblia. Pastorul parohiei de care aparțineau s-a ocupat mult de educația religioasă a fetei. LOUISE avea o voce minunată, care îi aducea într-o stare de extaz mistic pe credincioșii care o ascultau cântând ca solistă în corul bisericii. Părinții i-au adus guvernanta și trei profesori, care au inițiat-o în tainele muzicii, picturii, filosofiei și ale altor științe. Pe LOUISE o fascinau puținele cunoștințe de geografie și istorie primite de la guvernanta sa. Aceasta, o domnișoară în vârstă de 50 de ani, i-a încurajat fetei credința absolută în Divinitate, sugerându-i ideea de a se călugări pentru a-și pune întreaga viață în slujba Domnului.

La 16 ani, domnișoara LOUISE, în loc să își aleagă un soț dintre cei mulți care o plăceau, și-a anunțat părinții și frații că dorește să se

călugărească. Guvernanta îi vorbise de foarte multe ori despre sora sa, maica Lovintha, stareță la o mănăstire de lângă Falkirk. John și Emma s-au simțit onorați de alegerea fiicei lor. Au dus-o la mănăstirea cu pricina, care arăta superb în mijlocul pădurii în care era ascunsă. Maica stareță a primit-o pe LOUISE cu brațele deschise, promițându-le celor doi părinți emoționați că fiica lor îi va deveni urmașă la conducerea mănăstirii. Bieții părinți au plecat liniștiți, fără să le treacă prin minte că nu își vor mai vedea fata niciodată.

Proaspăt călugărită, primind numele de Maica THEODOSIA, LOUISE și-a început viața monahală cu mare dăruire. După o jumătate de an, la mănăstire a sosit un grup de 3 călugări misionari care se pregăteau să plece cu o corabie în Indii, pentru a-i converti la religia catolică pe sălbaticii Orientului. Maica THEODOSIA s-a oferit să plece cu ei, fiind urmată de încă două colege. Au plecat fără să își anunțe familiile, așa cum le ceruseră cei 3 misionari. S-au imbarcat cu toții pe o corabie, pornind la un drum foarte lung și plin de pericole. După două luni de călătorie greu de suportat, au ajuns în portul Male, cea mai mare așezare din arhipelagul Insulelor Maldive.

Cele trei călugărițe erau deja în extaz privind apele Oceanului Indian, vegetația luxuriantă și chipurile ciudate ale băștinașilor. Au fost adăpostite în coliba unui localnic mai înstărit decât restul populației din zonă. Acesta le-a ajutat mult în activitatea lor de convertire a populației indigene, soția lui servindu-le drept călăuză spre colibe în care li se putea da atenție. Cei 3 călugări care le-au adus în Male au pornit spre nord cu un alt vas, intenționând să ajungă în India. Cele trei tinere nu i-au mai văzut niciodată.

Rămase singure printre sălbaticii de pe insulă, și-au ridicat o colibă în care își țineau discursurile religioase. Timp de câteva luni, le-a servit ca traducător prietena lor de la oraș, până când au învățat dialectul vorbit de băștinași. Maica THEODOSIA împreună cu colegele sale, Hermina și Ricarda, au făcut o treabă bună câte zile au avut de trăit printre indigenii care le-au respectat ca pe niște ființe venite dintr-o lume fermecată. De la ele au învățat nu numai religie, ci și obiceiuri de igienă corporală sau de comportare civilizată.

THEODOSIA a trăit până la 69 de ani, adaptându-se perfect modului de viață al locuitorilor, care au primit-o cu mare drag în mijlocul lor. Venerată ca o sfântă, au ars-o pe un rug înalt, acoperită cu flori și cu draga ei Biblie așezată pe piept. Potrivit dorinței sale dinainte de obștescul sfârșit, i-au aruncat cenușa în apele oceanului, pe care l-a iubit până la moarte.

OSTIA VENDIRH (1601 – 1625) s-a născut în orașul Portstewart, un port important din Irlanda, situat pe coasta nordică a țării, scăldată de apele Oceanului Atlantic. Părinții fetei, Norma și Undrik, erau oameni modești, săraci, cu frică de Dumnezeu. Undrik se ocupa cu negoțul de piei și lână de oaie, pe care le transporta până în sudul țării pentru a le vinde cât mai bine.

Familia Vendirh avea zece copii, pe care îi creștea cu mari sacrificii. OSTIA era mezina familiei, situație care a favorizat-o, deoarece atunci când a venit pe lume frații săi mai mari deja erau la pâinea lor. Frumoasă și delicată, adeseori timidă și retrasă în gândurile ei, a crescut mare fără a-i deranja prea mult pe cei din casă. Ascultătoare și supusă, ea nu a ieșit niciodată din vorbele părinților săi. Spre deosebire de frații și surorile mai mari, care încasau câte o bătaie de neascultători ce erau, OSTIA nu a primit niciodată nici măcar o palmă. A crescut ca o floare rară, pe care nimeni nu a atins-o niciodată nici măcar cu o vorbă aspră.

Fiind crescută în acest climat de liniște și armonie, OSTIA s-a trezit la vârsta adolescenței o domnișoară pretențioasă, căreia nu îi plăcea niciunul dintre tinerii aspiranți la mâna sa. La 17 ani, s-a îndrăgostit, în sfârșit, de George Eduard, un flăcău de 20 de ani, mare amator de chefuri și fete frumoase. Văzând că OSTIA rămâne distantă față de avansurile sale, tânărul a cerut-o în căsătorie. Fata, naivă, l-a acceptat, în ciuda împotrivirii părinților săi. A fost pentru prima oară în viața ei când nu și-a ascultat părinții, lucru pe care l-a regretat foarte curând după căsătorie.

Originar din Coleraine, oraș situat la sud de Portstewart, George și-a luat nevasta și a dus-o în casa părinților săi. Aceștia, nemulțumiți că nora lor nu le-a adus o dotă consistentă, au tratat-o ca pe o servitoare, nefăcând nicio diferență între ea și cele două slujnice ale lor. Tăcută și ascultătoare, OSTIA s-a restras în durerea și nemulțumirile ei, făcându-și datoria de noră și nevastă după cum se pricepea mai bine. Foarte curând, a observat că soțul ei își revedea fostele iubite, fără a ține seama de tristețea ei. Femeia nu îi reproșa nimic, prefăcându-se a nu cunoaște nimic despre aventurile lui George.

Primul lor copil a văzut lumina zilei la un an după căsătorie. Era un băiețel frumos și delicat ca mama lui. L-au botezat Humbert. După încă un an, s-a născut Alberta, sora lui. Nașterea Albertei a fost grea și chinuitoare pentru mama ei. Infecția postnatală a fost cât pe ce să îi curme zilele bieteii OSTIA. Femeia nu și-a mai revenit din traumatismul nașterii, rămânând stearpă și șubredă, o umbră pentru familia ei.

Așa răi cum erau de felul lor, socrii au ajutat-o mult în creșterea celor doi copii. În grija lor au rămas bieții orfani după decesul OSTIEI, la numai 24 de ani. George, tatăl copiilor, era fugit de acasă cu o franțuzoaică atunci când a aflat, întâmplător, de moartea soției sale. Revenind în familie, și-a găsit părinții distruși de durere, iar bieții lui copii deveniseră niște umbre tăcute și înfricoșate. Disperat, George s-a aruncat în fața icoanelor dintr-o biserică, cerându-i iertare Divinității pentru nesimțirea și ticăloșia sa. Devenit parcă un alt om, a plâns amarnic pe mormântul sărmaneii sale soții. Șocul emoțional suferit l-a schimbat în bine, astfel încât și-a crescut copiii cu mare grijă paternă, fără a mai dori vreodată să se recăsătorească.

110. CORREO STREJOS (1823-1899) – Brazilia

Gravură internet

CORREO STREJOS (1823 – 1899) s-a născut într-un orășel din sudul Braziliei, părinții săi fiind mici negustori de produse cosmetice, haine, mirodenii. Fascinat din copilărie de munca părinților săi, băiatul a învățat să socotească de la vârsta de 4-5 ani, ajutând la activitatea cu clienții, care veneau în magazinul lor din zori și până în noapte.

Optând pentru profesia omului de afaceri, tânărul CORREO și-a deschis propriul magazin la 20 de ani, lângă cel al tatălui său. Spre deosebire de acesta, băiatul și-a ales drept obiect al muncii comerțul cu băuturi alcoolice, care i-a adus în anii următori o avere frumoasă. Căsătorit cu tânăra Lolita, au avut împreună șase copii. Patru între ei au preferat să ajute la afacerile părinților, iar ultimii doi au plecat în lume, pentru a-și face un rost.

CORREO a fost obsedat toată viața de puterea banului. A înțeles foarte devreme că, fără bani, omul ajunge în mahalaua săracilor care mor de foame, frig și boli grave. Pentru bani ar fi fost în stare de orice. Cu toate că se manifesta ca un bun familist, soț și tată iubitor, dacă vreunul din copiii săi l-ar fi înșelat la bani, ar fi urmat o pedeapsă cruntă. Nu s-a întâmplat astfel, așa că omul nostru și-a văzut de treburi ca un individ respectabil, membru de frunte al comunității locale. S-ar putea spune totuși că și-a exploatat prea mult familia cu scopul obținerii banilor, pe care îi visa și noaptea.

111. JOHN DEVRANCHES (1911-1936) – Australia, Senegal

Foto internet

Australianul JOHN DEVRANCHES (1911 – 1936) fusese născut de o mamă englezoaică și un tată spaniol, amândoi refugiați pe continentul australian la scurtă vreme după căsătorie. JOHN a primit de la părinții săi o educație severă, cu multe pedepse disciplinare. De mic, s-a dovedit a fi un băiat energic, mereu agitat, pus pe fugă în afara casei, pentru a se întâlni cu prietenii lui de joacă. Părinții l-au trimis la școală în speranța ca se va mai potoli din alergăturile prin vecinătăți. Băiatul a fost ascultător în anii de școală, fiind deosebit de interesat de ceea ce învăța de la profesorii lui. A dorit să urmeze și liceul. Părinții l-au trimis în cel mai apropiat orașel, unde aveau niște rude, care s-au oferit să îl găzduiască. Și aici tânărul JOHN a făcut minuni împreună cu cărțile și profesorii săi. A terminat liceul cu notă mare, după care și-a anunțat părinții că dorește nespuse de mult să urmeze o facultate de medicină. Bieții oameni, strâmtorați cu banii și având încă trei copii de trecut prin școli, nu l-au putut refuza pe fiul lor cel mare. Tot cu ajutorul gazdelor sale, unchiul și mătușa sa, JOHN a urmat și facultatea.

Proaspăt ieșit de pe băncile facultății, a plecat ca medic de front în Africa, despre care auzise că era un veritabil teatru de război, cu multe focare de luptă care făceau nenumărate victime. JOHN a ajuns în Senegal, unde lupta pentru putere alimenta spitalele cu mulți oameni răniți. Tânărul medic dorea de multă vreme să vadă continentul african, despre care citise cărți interesante încă din perioada școlii primare. Ceea ce a găsit la fața locului a întrecut orice închipuire a sa. L-au impresionat profund gradul extrem de sărăcie a populației, lipsurile de tot felul, proasta dotare a micului spital din cătunul în care nimerise. Malaria și alte boli specifice zonei decimau populația mai rău decât gloanțele și cuțitele grupărilor rivale. Neputând să se protejeze tot timpul de înțepăturile țânțarilor, JOHN s-a îmbolnăvit de malarie. Slăbit și surmenat cum era, tânărul medic nu a putut rezista pericolului ucigaș al bolii sale. A închis ochii pe vecie la numai 25 de ani, regretându-și amarnic tinerețea pierdută, în care nu avusese timp să iubească și să se căsătorească.

Foto internet

Francezul GEORGES LANTANIER (1899 – 1943), născut într-o familie de nobili bogați, a avut în copilărie și adolescență tot ce și-ar fi putut dori un copil de oameni cu bani și influență socială deosebită. Fericirea băiatului a durat până la absolvirea facultății de medicină veterinară din Paris. Mare iubitor de cai, a plecat la o fermă tocmai în Brazilia. În această țară locuia fratele tatălui său, care îl chemase pe băiat să se ocupe de sănătatea cailor săi de curse. Foarte curios să cunoască obiceiurile popoarelor din America de Sud, GEORGES și-a părăsit părinții, bucuros de a începe o viață mai puțin plictisitoare decât cea de la moșia lor.

Ajuns în sudul Braziliei, GEORGES s-a acomodat ușor cu limba și obiceiurile din zona în care locuiau rudele. Unchiul său i-a făcut cadou o casă și i-a prezentat de urgență câteva fete frumoase, pentru a-i găsi o mireasă. GEORGES și-a ales o fată pe placul său, iar nunta s-a făcut după două luni de la venirea lui.

După nuntă, au început necazurile, care au durat până la sfârșitul scurtei sale vieți. Josela, soția lui, a născut la 6 luni după căsătorie. Odată ce s-a văzut cu copilul în brațe, i-a mărturisit soțului său că încă îl mai iubește pe fostul iubit, care o lăsase însărcinată. GEORGES ar fi acceptat situația, din dorința de a nu se face de râsul lumii, dar unchiul său a jurat să se răzbune pe cea care, în opinia lui, i-a nenorocit nepotul. L-a căutat pe tatăl copilului și l-a înjunghiat. Consecințele au fost dezastruoase pentru Josela și GEORGES. Ea s-a îmbolnăvit de inimă, iar când copilul abia împlinise un an, a închis ochii.

Distrus de durere și cu un copil mic de crescut, GEORGES și-a continuat munca de veterinar la herghelia unchiului, fără să se plângă de nimic. Nu s-a recăsătorit, deoarece toată grija și iubirea lui s-au concentrat asupra fiului său, Pedro. GEORGES avea 44 de ani când un cal nărăvaș l-a lovit cu copita în cap, provocându-i moartea prin comotie cerebrală.

113. TZIKI TZURI (1813-1890) – Japonia

Japoneza TZIKI TZURI (1813 – 1890) aparținea unei familii dintr-o castă superioară, nobili cu blazon vechi de sute de ani. TZIKI a primit o educație plină de rafinament și afecțiune din partea părinților săi. Au învățat-o tot ceea ce îi trebuia unei fete din înalta societate pentru a se putea mărita repede cu un bărbat nobil și bogat.

Din nefericire pentru ea, fata a fost rănită grav de însuși maestrul ei de scrimă, în timp ce acesta încerca să o învețe o lovitură de spadă deosebit de periculoasă. Un dram de noroc tot a avut sărmana TZIKI, fiindcă spada, fiind scurtă, i-a fracturat brațul stâng fără să i-l taie complet. Bietul maestru luptător a fost decapitat în curtea castelului, împrejurare care i-a zdruncinat fetei nervii pentru tot restul vieții. Fata ar fi vrut să îl ierte pentru neatenția lui, sperând că rana de la mână nu este foarte gravă. Dar părinții ei au fost neînduplecați la lacrimile fetei, refuzând să îl ierte pe nenorocit. Nervii și inima ei au avut mult de suferit, din cauza amintirii obsesive a actului decapitării.

Cu toate că era deosebit de frumoasă, inteligentă și bine educată, TZIKI, fata cu mâna paralizată, abia a reușit să se mărite cu un bărbat

mult mai în vârstă decât ea. Cu toată infirmitatea, a născut patru copii și a avut grijă de familia ei până când a închis ochii pentru totdeauna, la vârsta de 77 de ani. Potrivit educației primite de la părinți, ea se ocupase numai de copii, nepoți și soțul ei, considerându-se pe sine drept o femeie datoră să se sacrifice pentru binele familiei sale. Dusesse o viață izolată în palatul soțului ei, fără să i se permită trecerea peste canoanele impuse de societatea japoneză de atunci. Tactul și diplomația ei erau desăvârșite. Nu a permis niciodată ca în familie să aibă loc discuții aprinse, scene violente, să se spună cuvinte jignitoare.

Avea 41 de ani când bărbatul i-a murit de bătrânețe. Rămasă singură cu copiii, și-a asumat rolul de mamă și tată în același timp. Înțelepciunea ei înăscută a ajutat-o să își crească foarte bine copiii și nepoții. Cu toții au divinizat-o și au plâns-o îndelung după ce a închis ochii.

114. RAJID PANDISHI (1896-1918) – India

Indianul RAJID PANDISHI (1896 – 1918) a văzut lumina zilei într-o familie săracă lipită pământului, care își ducea traiul modest într-un cătun de pe malul unui fluviu din Bengal. Cei zece membri ai familiei trăiau de azi pe mâine din modestul câștig adus în fiecare seară de Ranushi, tatăl celor opt copii și soțul frumoasei sale soții. Stâlpul familiei era un fervent practicant al religiei budiste. Și-a educat toți copiii în spiritul învățăturilor lui Buddha, care i-au determinat să devină pașnici, iubitori de oameni, cinstiți și dreți.

Fiind ultimul venit pe lume, RAJID s-a bucurat de grija și ocrotirea fraților mai mari, care, fiind lipsiți de școală cu toții, și-au propus să-l

ajute pe mezin să ajungă om cu știință de carte. S-a întâmplat ca inteligența nativă să îl ajute a face față la cursurile primare, urmate de cele secundare, iar în final de studiile la Facultatea de Medicină. Proaspăt absolvent cu diplomă de merit, tânărul RAJID s-a întors în casa părinților săi, dorind să își deschidă un cabinet privat în care să-i trateze pe sărmanii din zonă.

Intențiile sale nobile l-au alertat pe medicul cel bătrân, care și-a văzut dintr-o dată afacerea compromisă. Fără prea multe regrete, a plătit un ucigaș de meserie pentru a-l lichida pe RAJID. Sărmanul tânăr a fost înjunghiat de mai multe ori, ultima lovitură fiindu-i fatală. A murit la numai 22 de ani, fără să fi cunoscut iubirea adevărată, împlinită prin căsătorie, și nici păcatele lumești.

115. LEILI HAUI (1813-1890) – Indonezia

Indonezianca LEILI HAUI (1813 – 1890) era o fată săracă, modestă, aparținând unei familii de pescari. LEILI a văzut lumina zilei abia la vârsta de 2 ani. La câteva luni după naștere, părinții ei au observat că biata copilă nu vede nimic. Îngrozită, mama ei s-a dus plângând la vrăjitoarea tribului, implorând-o să-i aducă fiicei sale „lumina în ochi”.

Impresionată, vrăjitoarea a organizat un ritual de vindecare de 3 zile și 3 nopți, în cadrul căruia copilul a fost supus unui complex de proceduri numai de ea știute. Cum nu mai întâlnise un astfel de caz, femeia-șaman a chemat în ajutor spiritele luminii și ale întunericului, pentru a scoate blestemul din trupul copilei și a-i da cele mai bune rețete de tratament. Spiritele i-au ascultat rugăciunile și, satisfăcute de ofrandele în păsări și animale, i-au șoptit vrăjitoarei tratamentul miraculos. După cele 3 zile de ritual, ea s-a retras în adâncul pădurii pentru a se ruga și a culege

ierburile de leac. După o săptămână în care s-a rugat zi și noapte, neconsumând altceva decât suc din tulpina unui pom, vrăjitoarea a cules ierburile necesare, le-a fiert, le-a sfințit cu rugăciuni fierbinți către spiritele vindecătoare, obținând un leac miraculos, pe care i l-a dat mamei copilului orb. Treptat, licoarea puternic dezinfectantă și tămăduitoare a învins infecția primită de copil la naștere, cauzatoare a orbirii. Încet, încet micuța LEILI a început să zărească obiectele și ființele din jurul său. La vârsta de 2 ani, vedea aproape perfect, dar se ferea de lumina soarelui, care o deranja la ochi.

Fetița a crescut liniștită lângă părinții și cei șase frați ai săi, iar la vârsta de 9 ani a fost cerută în căsătorie de părinții unui băiat de 15 ani, care trăiau în același trib. După un an, s-au căsătorit printr-un ritual tradițional, începându-și viața de familie. Soțul ei, Kimi, era foarte harnic la pescuit și vânat. În plus, se pricepea să construiască modestele colibe din lemn în care locuiau membrii tribului său.

La doi ani după căsătorie, LEILI l-a născut pe fiul lor, Keuna. A fost cât pe ce să moară la naștere, corpul ei fiind prea fraged pentru a deveni mamă. Din păcate, trauma nașterii i-a atacat vederea, fata redevenind oarbă. Niciun ritual vindecător nu a mai reușit să îi redea vederea.

Așa oarbă cum era, LEILI și-a crescut băiatul și a mai născut trei fetițe. Ajutată mult de soacra ei, a reușit să își crească bine copiii, care au ajuns mari și sănătoși. Kimi, soțul ei, a murit la 49 de ani, răpus de o boală necruțătoare, contactată din cauza înțepăturii unei insecte. LEILI a trăit până la 77 de ani, fiind întreținută de copiii săi, care au iubit-o nespus de mult.

116. LURIK HINDU (1752-1809) – Thailanda, China

Thailandezul LURIK HINDU (1752 – 1809) s-a născut într-o mică așezare de pescari care ulterior a devenit orașul Samut Prakan. Acesta se afla pe țărmul Golfului Thailanda, în sudul capitalei Bangkok. Viața pescarilor thailandezi în acele vremuri era deosebit de grea. Se scufundau la mare adâncime fără echipament, ținându-și respirația multe minute, periclitându-și astfel sănătatea. În plus, puteau fi atacați în orice moment de vietățile agresive din adâncul apei.

Familia în care trăia LURIK avea unsprezece membri: părinții plus cei nouă copii. Abia aveau ce să mănânce, cu toate că părinții lor trudeau cât era ziua de mare. LURIK, fiind al treilea copil născut, a crescut în spiritul muncii și al creșterii fraților mai mici. Când deja erau mărișori, trecuți de vârsta copilăriei, cei trei băieți se sfătuiau adesea cum să scape de sărăcia vieții de pescar. Când fratele cel mai mare, Iahou, a împlinit 17 ani, a început să își confecționeze o barcă solidă, care să îl poată duce pe alte meleaguri, unde viața oamenilor era mai îmbelșugată. L-au ajutat cu dragă inimă următorii doi frați ca vârstă, adică LURIK și Torni. În câteva luni, barca a fost gata, iar băieții au pornit la drum spre Marea Chinei de Sud. Au depășit coasta vietnameză, intrând în Golful Beibu. După multe peripeții pe apa bântuită de furtună, au scăpat cu viață, fiind îndreptați de curent spre Golful Qinzhou.

Țărmul chinez li se părea de o frumusețe uimitoare, iar oamenii, deosebit de prietenoși. S-au stabilit în orașelul Qinzhou, unde comerțul cu tot felul de produse era în floare. Băieții și-au găsit o colibă în apropierea țărmului și s-au pornit pe negustorie. Plecau la pescuit înainte de răsăritul soarelui, iar în două-trei ore se întorceau cu barca plină de vietăți, apoi vindeau totul, încă din barcă, unor negustori care îi așteptau pe țărm. S-au înstărit foarte repede, reușind fiecare dintre ei să își construiască o colibă asemănătoare celor care se aflau în număr mare în apropierea apei. Fratele cel mare, Iahou, s-a însurat cu o chinezoaică frumoasă și harnică, fată de pescar. L-a urmat Torni, care și-a luat o negustoriească de pește, ceva mai în vârstă decât el.

LURIK, nesimțindu-se suficient de matur pentru însurătoare, a preferat să mai aștepte. Nu a așteptat mult, deoarece pusese ochii pe el fiica unui negustor de mătăsuri, fată frumoasă, harnică și cuminte. S-au împrietenit, iar după doi ani s-au căsătorit. Din ziua nunții, viața thailandezului nostru a devenit cu adevărat frumoasă și îmbelșugată. A renunțat la pescuit, preferând să lucreze cu socrul său în magazinul de mătăsuri. Timp de 11 ani, viața lui LURIK s-a desfășurat în tihnă și mulțumire. Tzinki, nevasta lui, a născut cinci copii frumoși și sănătoși.

Thailandezul nostru era un om extrem de generos. Orice om sărac venit la pragul casei sau al magazinului său primea câte ceva de pomană.

Tocmai când credea cu tărie că este un ales al Divinității, LURIK s-a îmbolnăvit pe neașteptate de o boală necunoscută. Avea dureri mari la oase, iar încheieturile i se umflau la cel mai mic semn de umezeală și frig. Spre norocul lui, în orașel se aflau și câțiva tămăduitori cu metode străvechi. Unul dintre ei, un bătrân de aproape 100 de ani, s-a încumetat să îl trateze. I-a dat să bea ceaiuri numai de el știute, i-a pus cataplasme la încheieturi, l-a masat cu unsori urât mirositoare, dar cu efect binefăcător. Uimit de ceea ce i se întâmpla, LURIK a simțit o chemare aprigă spre a învăța din știința bătrânului tămăduitor. Acesta l-a acceptat drept ucenic, învățându-l meseria lui, iar după câțiva ani i-a lăsat prin testament ustensilele și rețetele lui secrete. După aceasta, vrăciul a închis ochii, mulțumit de viața lui onorabilă și cinstită.

Nevoit să se trateze singur în mod periodic, altfel boala revenind într-un mod și mai dureros, LURIK și-a amenajat o încăpere lângă magazin, unde tămăduia și alți oameni bolnavi. Acolo a sosit într-o zi un marinar thailandez care îi cunoștea familia rămasă în țara natală. I-a povestit că părinții săi muriseră de supărare, pentru că nu mai aflaseră nimic despre cei trei fii plecați pe apă, iar frații mai mici își făcuseră fiecare rostul său. Din ce în ce mai trist și plin de regrete, trăind cu impresia că din vina lui i-au murit părinții, LURIK s-a îmbolnăvit grav de inimă. La vârsta de 57 de ani a trecut în lumea spiritelor, mulțumit și nemulțumit în același timp de viața lui plină de dureri și bucurii.

117. ISHKELEN (1701-1748) – Turcia

Turcoaica ISHKELEN (1701 – 1748), ISHKE, cum i se spunea în familie, a văzut lumina zilei într-o familie modestă din orașul Cinarli, situat pe insula Imbros. Această insulă se află între Marea Traciei (la nord), Strâmtoarea Dardanele (la sud) și peninsula Gelibolu (la est). Părinții frumoasei ISHKE mai aveau încă patru copii, dintre care ea era întâiul născut.

Tatăl, Hamir, lucra ca marinar pe o corabie a celui mai bogat om de pe insulă, transportând mărfuri din Turcia spre țările din vestul Europei. Hamir era comandantul secund al vasului, lucru care îl obliga să nu părăsească puntea nici măcar o zi. Pentru a se vedea cu familia lui, venea aceasta să îl vadă atunci când nava lui acosta în câte un port apropiat de insula Imbros. Soția lui, Ulun, s-a descurcat mai mult singură cu creșterea copiilor și treburile gospodărești. Aveau o casă mare, în care locuiau cu părinții ei. Aceștia o ajutau și ei cum puteau.

ISHKE a crescut cu dorul permanent de tatăl său, pe care îl vedea doar de câteva ori pe an. Ar fi dorit să devină marinar pentru a fi lângă el tot timpul, ajutându-l în munca lui atât de grea și periculoasă. Fata avea 16 ani când corabia tatălui său a fost lovită de pirați, pe Marea Mediterană. Aproape întregul echipaj a fost ucis, scăpând cu viață doar cei care s-au aruncat în apă, înotând cu disperare pentru a se îndepărta de vas și de bătaia puștilor corsarilor. Printre cei care au fost salvați din apă de o corabie spaniolă s-a aflat și Hamir. Erau doar 3 supraviețuitori, iar spaniolii se îndreptau spre țara lor cu cea mai mare viteză. Au acostat în portul Malaga, unde i-au abandonat pe cei trei naufragiați. Hamir a căutat de urgență o navă turcească pentru a se întoarce pe insula lui. După câteva zile, a găsit ce căuta, iar după zile și nopți de teamă și emoții, au acostat în portul Izmir. După alte zile și nopți de drum, a ajuns în sfârșit acasă. Bucuria familiei sale a fost imensă, dar de scurtă durată. Hamir era foarte bolnav și epuizat fizic. După câteva luni, a murit, plângând de mila nevestei și a copiilor săi.

Ulun și copiii săi au rămas singuri din nou, nevoiți să se descurce în continuare cu viața lor. Pentru a micșora numărul gurilor de hrănit, ISHKE s-a măritat cu primul care a cerut-o: fiul unui negustor din Istanbul, care venise cu treburi comerciale pe insula Imbros. Hamed avea deja 30 de ani, fără să fi fost căsătorit vreodată. A tot făcut mofturi la fete, chiar dacă unele dintre ele erau destul de frumoase și bogate. A plăcut-o pe ISHKE din prima clipă când a văzut-o cumpărând fructe din piața orașului. A intrat în vorbă cu ea, a dorit să-i cunoască familia și a fost primit ca musafir în casa lor. Le-a mulțumit pentru ospitalitate și a plecat spunând că va reveni în curând. De fapt, el era deja hotărât să se însoare cu ISHKE, dar dorea să obțină acordul părinților săi. Fata era

săracă, iar primirea unei fete sărace în lumea celor bogați presupunea un oarecare risc. După câteva săptămâni, Hamed a revenit împreună cu tatăl său, care dorea să își cunoască viitoarea noră. Mulțumit de ceea ce vedea, le-a propus celor doi tineri să vină împreună în vila sa din Istanbul.

ISHKE și-a luat rămas bun de la familia ei cea dragă, pe care nu o va mai vedea niciodată. Nunta lor a fost frumoasă, bogată, iar toată lumea era mulțumită, mai puțin Aira, mama lui Hamed, care și-ar fi dorit-o de noră pe fiica uneia dintre prietenele ei. Stingheră, dar hotărâtă, ISHKE și-a început viața de nevestă, adică de sclavă a soțului său. Acesta mai avea două femei, pe care nu le scotea în lume, nefiind acceptate de părinții săi. În mai puțin de un an, ISHKE a dat viață primului lor copil, o fetiță pe care au botezat-o Aimé. După ea, au mai venit încă șase copii, trei băieți și trei fete. Mărindu-i-se familia, Hamed s-a văzut nevoit să își extindă afacerile, călătorind cu marfa dintr-o țară în alta. Venea acasă doar de 2-3 ori pe lună pentru a le aduce bani și alte lucruri absolut necesare.

Simțindu-se abandonată de soțul ei și istovită de creșterea copiilor, ISHKE s-a îmbolnăvit grav de inimă și ficat. A închis ochii la doar 47 de ani, mulțumită că își îndeplinise cu cinste datoria de mamă.

118. THEI IOKARUMI (1893-1926) – Indonezia

THEI IOKARUMI (1893 – 1926) s-a născut și a locuit toată viața pe o insulă exotică din arhipelagul indonezian. Părinții săi erau foarte săraci, trăind din pescuitul vietăților subacvatice, adică pește, fructe de mare, corali și scoici producătoare de perle. Erau șase copii în micuța lor

casă construită din lemn de pădure, THEI fiind cel mai mare dintre ei. Părinții l-au obișnuit cu munca grea încă din primii ani de viață, fiind nevoit să îi ajute în gospodărie, la pescuit, la vânătoare și la creșterea fraților mai mici. Ascultător și inimos, băiatul se străduia să își facă datoria în tot ce i se cerea. Obligațiile de familie l-au oprit să învețe carte. Școala era departe, pe o insulă mai mare decât a lor, iar părinții nu aveau bani să îl întrețină pentru studii. Cu toate că era analfabet, THEI se descurca bine la schimbul de produse cu negustorii care aduceau pe insulă diverse mărfuri: haine, medicamente, alimente și multe altele necesare în gospodărie.

Pe măsură ce a crescut, băiatul a învățat să vâneze în pădure, să pună capcane pentru micile vietăți comestibile, să pescuiască perle și corali. THEI a fost cât pe ce să se înece de câteva ori, fiind salvat de părinții și prietenii săi. În plus, suferea cu plămânii, din cauza prea deselor scufundări pentru culegerea coralilor și perlelor.

THEI avea un talent deosebit, simț estetic și multă fantezie la cioplitul obiectelor de cult budist în lemn, dar mai ales în corali. Statuetele făcute de el aveau mare căutare în rândul negustorilor veniți de departe.

La 19 ani, s-a căsătorit cu Aia, o fată dintr-un trib învecinat, aflat în dușmănie cu tribul său. Prin căsătoria celor doi tineri, triburile lor au făcut pace. Au avut împreună trei copii. Ar mai fi avut și alții dacă moartea nu l-ar fi secerat pe THEI la numai 33 de ani. Cu toate că era un vânător atent și agil, nu a reușit să se ferească de atacul din spate al unei pantere. Aceasta, flămândă, l-a sfâșiat și l-a mâncat cu mare poftă.

Singura mare plăcere a lui THEI fusese de a-i mulțumi pe cei din jurul său. Fericirea lor îl făcea și pe el fericit. Pentru familia lui, s-ar fi aruncat și în foc dacă ar fi trebuit să salveze pe cineva de la un accident. Numai pe el nu s-a putut salva într-o situație extremă, care l-a costat viața. Nici cei doi frați mai mici care îl însoțeau la vânătoare nu l-au putut salva. Se aventurase în adâncul pădurii, într-o zonă deosebit de periculoasă, pentru a aduce de mâncare familiei sale numeroase.

Italianca ROBERTA RUGGIOLI (1812 – 1889) s-a născut într-un sat așezat la poalele Munților Limbara, pe malul fluviului Liscia, aflat la câțiva kilometri depărtare de orașul Tempio. Toate acestea aparțin regiunii Gallura, care ocupă zona de nord a insulei Sardinia. Satul se numea Buscillara. Este posibil ca după anul 1900 să fi primit o altă denumire. ROBERTA era al cincilea născut printre cei doisprezece copii ai familiei Ruggioli. Mama lor, Clavdia, era o femeie frumoasă, robustă și foarte isteată la minte. Așa fără școală cum era, și-a îngrijit și educat copiii într-un mod ireproșabil. În neamul ei nu a existat vreun infractor sau vreun rău familist. Soțul ei, Tino, lucra cu ziua pentru boierul care stăpânea satul și pădurea din apropiere. Om simplu, fără știință de carte, a muncit din greu pentru a-și întreține familia până când și-a văzut toți copiii așezați la casele lor.

ROBERTA, copilă răsfățată și dragălașă, a aflat de la o verișoară a mamei sale că unii dintre copiii familiilor mai înstărite merg la școală după ce împlinesc 7 ani. Mătușa, femeie inimoasă, văzând că fetița o tot întreabă de unele și de altele, s-a dus la preotul satului pentru a se sfătui cu el asupra viitorului fetiței. Cunosându-i familia săracă, fără posibilități financiare de a-și trimite vreun copil la școală, preotul le-a propus părinților ROBERTEI să o ducă în orașul cel mai apropiat, Tempio, la o școală catolică, unde învățământul era gratuit.

Având acceptul familiei, ROBERTA a plecat împreună cu mătușa ei la oraș, pentru a se înscrie la școala măicuțelor care trăiau la mănăstirea situată în apropierea orașului. Primită cu omenie și afecțiune, mica ROBERTA s-a apucat de învățătură. Anii au trecut, fetița a crescut,

terminând cu merite deosebite primele două cicluri școlare. Avea 16 ani când măicuțele au sfătuit-o să se călugărească, pentru a trăi alături de ele. Fata, neavând altceva mai bun de făcut pentru viitorul ei apropiat, a acceptat propunerea măicuțelor.

Proaspăt călugărită cu numele de SIDONIA, tânăra noastră și-a început viața de slujitor al Domnului. Prin frumusețea și inteligența ei, a devenit vestită în toată zona, atrăgând numeroși credincioși dornici de vorbe înțelepte și mângâiere sufletească. Printre ei se afla și Mario, fiul boierului din Buscillara, care o știa de mică. Bulversat, din cauza aspectului fizic deosebit și a inteligenței maicii SIDONIA, Mario și-a cumpărat o casă în apropierea mănăstirii pentru a putea să participe în fiecare zi de duminică la vestita liturghie a maicilor. Înnebunit de iubirea care îi ardea sufletul, Mario a luat înțeleapta hotărâre de a deveni preot. Ambițios din fire, a reușit să termine studiile în cadrul Seminarului Catolic din oraș. Între timp SIDONIA intrase în perioada de pregătire pentru a lua locul maicii starețe, care era foarte bătrână și se pregătea să plece la cele veșnice. Ambițiosul Mario a obținut postul de preot al parohiei de care aparținea mănăstirea, primind astfel dreptul de a sluji la biserica mănăstirii în care trăia femeia visurilor lui, maica SIDONIA.

La scurtă vreme după venirea lui Mario ca preot, maica stareță a închis ochii pentru totdeauna. În decurs de câteva zile, măicuța SIDONIA a fost instalată ca stareță. Au urmat ani de muncă, rugăciuni și iubire curată între SIDONIA și Mario. Puternic angrenați în afecțiunea lor sufletească, nici nu au băgat de seamă că îmbătrâneau. Și-au dat seama, la un moment dat, că zilele treceau fără ca vreo apropiere fizică să fi avut loc între ei. SIDONIA, puternic stăpânită de credința ei în Dumnezeu și dăruită pe viață canoanelor mănăstirești, a refuzat încercările timide ale părintelui Mario de a se apropia mai mult de ea. Bolnav de inimă și de reumatism, Mario a închis ochii la vârsta de 75 de ani. SIDONIA l-a urmat în mormânt după 2 ani.

ROBERTA, alias maica SIDONIA, a fost o femeie mult superioară din punct de vedere spiritual femeilor în mijlocul cărora a trăit. Credința ei în Dumnezeu și recunoștința față de Tatăl Ceresc erau atât de puternice, încât nu a trecut niciodată peste normele morale învățate la școală și la mănăstire. Le era profund recunoscătoare maicilor care au educat-o și au ajutat-o să ducă o viață demnă, salvând-o astfel de sărăcia care o aștepta dacă ar fi rămas o analfabetă în satul natal. Pentru ea, întruchiparea Divinității pe Pământ a fost părintele Mario. Viața acestor doi oameni s-a desfășurat sub semnul sacrificării iubirii lumești pe altarul credinței în Dumnezeu. Este un caz ideal, cum rareori se poate întâlni pe Pământ.

Italianca PATRIZIA SCIARDELLI (1899 – 1938) s-a născut într-o familie de comercianți din Torino, în care tatăl, mama și bunicii săi erau angrenați în muncă din zori și până după miezul nopții la cele două magazine ale lor. Fetița și-a petrecut primii ani din viață lângă tezgheaua la care vindea mama ei. Nimic din comerțul desfășurat de familia lor nu i-a rămas necunoscut PATRIZIEI. Avea abia 12 ani când, în paralel cu studiile școlare, a început să vândă în locul mamei sale, care născuse un băiețel. PATRIZIA, fată inteligentă și deosebit de atrăgătoare, a devenit obsesia multor tineri care cumpărau de la ea diverse produse alimentare și haine doar de dragul ei, din dorința de a o vedea cât mai des și de a sta câteva minute de vorbă cu ea.

La 15 ani, a fost cerută în căsătorie de Fabrizio, un comerciant de vinuri cu 10 ani mai în vârstă decât ea. Sfătuită de părinți să se mărite cu el, pentru a-și uni afacerile, fata l-a luat de bărbat, fără a fi simțit că îl iubește cu adevărat. Fabrizio a fost un soț model timp de 3 ani, până când PATRIZIA dădu naștere primului lor copil, o fetiță. Dezamăgit în așteptările sale, fiindcă fusese convins că va avea un băiețel, omul s-a înrăit, apucându-se de băutură. Treptat, au început și bătăile. PATRIZIA l-a alungat de acasă cu ajutorul fraților săi, dar Fabrizio a revenit, cerându-și iertare și promițându-i că se va potoli de la băutură. După un an, femeia născu un băiețel. Nebun de fericire, soțul ei s-a îmbătat crișă într-o cârciumă dintr-un cartier rău famat, unde, plecând noaptea, a fost atacat, jefuit și ucis de doi hoți.

După ce și-a îngropat bărbatul, PATRIZIA și-a văzut de casă, copii și negoț, comportându-se ca femeie și bărbat în același timp. Rămasă singură în magazinul ei, a fost amenințată de foarte multe ori că va fi ucisă dacă nu le va plăti, în mod periodic, diverse sume de bani mafioților din oraș. Odată a întârziat cu plata și a fost cât pe ce să fie omorâtă.

Deși a fost cerută în căsătorie de câțiva dintre clienții săi, a preferat să își vadă singură de treburi. Bolnavă de inimă, cu organismul îmbătrânit prematur, nemulțumită de viață, femeia a închis ochii la numai 39 de ani.

121. ZDENEK PIROSTI (1803-1892) – Cehia

Cehul ZDENEK PIROSTI (1803 – 1892) s-a născut într-o mică localitate de la granița cu Austria, într-o familie de agricultori și crescători de vite. Zona fiind muntoasă, părinții săi aveau o mică avere formată dintr-o turmă de oi și capre, câteva vaci, cai și multe păsări. Băiatul a fost obișnuit de mic cu munca în gospodărie și pe deal, cu oile. Voinic și sănătos, el a avut o copilărie și o adolescență fără necazuri majore. ZDENEK avea o fire energică, răzbătătoare, ambițioasă în cele bune, muntean cu firea directă, simplă și cinstită. Iubea animalele și îi plăcea să le îngrijească pe cele din gospodăria sa.

S-a căsătorit la 19 ani cu o fată din același sat, aducându-și mireasa în casa cea nouă, pe care o construisese împreună cu tatăl și frații săi mai mari. Anetka, soția lui, s-a dovedit a fi o gospodină excelentă, o soție devotată și o mamă iubitoare. I-a adus pe lume opt copii. Viața familiei

Pirosti a decurs normal atâta timp cât copiii au fost mici, aflați încă sub tutela părinților.

După căsătoria fiului lor cel mare, Marko, a început discordia. Soția lui Marko avea pretenții la un plus de avere din partea socrilor, în detrimentul celorlalți frați ai soțului său. ZDENEK, obosit de muncă și de grijile obișnuite ale vieții, nu a dat prea multă atenție lamentărilor nurorii sale. Înfuriată peste măsură, nevasta lui Marko a dat foc la unul dintre adăposturile de animale în care se afla și o mare cantitate de fân. Bănuind cine este criminalul, ZDENEK i-a chemat pe cei doi soți la judecata familiei. Supusă unui veritabil tir de întrebări, femeia și-a recunoscut fapta. Toți cei de față la „judecarea” ei, adică socrii, soțul și cumnații, i-au impus femeii să își despăgubească socrii printr-o mare sumă de bani. Promițând că va face rost în curând de acești bani, nebuna de femeie s-a întors acasă și s-a spânzurat în grajd, lângă cei trei cai pe care îi iubea ca pe ochii din cap. Profund afectat de moartea nurorii sale, simțindu-se vinovat pentru drama din casa fiului său, ZDENEK s-a îmbolnăvit de inimă. Firea lui veselă s-a schimbat, omul devenind tăcut, ursuz, greu de înțeles în durerea lui. A trăit totuși până la 89 de ani, urmând în final calea soției sale, care închisese ochii în urmă cu doar câteva luni.

122. LIRA MIN (1725-1798) – Indonezia

LIRA MIN (1725 – 1798), o femeie din Indonezia, s-a născut în orașul Kidul, port la Strâmtoarea Sunda, situat la vest de Jakarta. Părinții erau oameni săraci. Întreaga familie trăia din pescuit și scufundări la

mare adâncime, de unde recoltau fructe de mare, perle și corali. Mama, Suha, se scufunda zilnic după scoici cu perle și corali. Tatăl, Aiul, pescuia din zori și până în noapte, pentru a se întoarce la țărm cu barcă plină. Aveau șase copii, dintre care LIRA era primul născut.

Nevoită să-i țină locul mamei la treburile gospodărești și la creșterea fraților mai mici, fetița, împreună cu bunica ei, muncea până la istovire pentru ca părinții ei să fie mulțumiți de ea. Avea un spirit de sacrificiu imens, aproape că și-ar fi dat viața pentru a-și ajuta vreunul dintre frați. La vârsta de 8 ani, a început scufundările în apă, înlocuind-o pe mama ei, care deja se îmbolnăvisese de plămâni și reumatism. Cu toate că se născuse fată, LIRA era mult mai curajoasă decât cei cinci frați ai săi. După un an, l-a luat și pe cel mare la recoltatul perlelor.

Viața lor ar fi decurs normal, fără necazuri majore, dacă un cutremur groaznic nu ar fi zguduit insula ca pe o coajă de nucă. Orașul Kidul a avut și el de suferit, mai ales că locuințele erau șubrede, construite în mod superficial. Casa familiei Min s-a dărâmat, locatarii abia scăpând cu viață. S-au trezit sub cerul liber, cu toate lucrurile distruse. Au muncit cu toții timp de câteva săptămâni pentru a-și ridica o casă nouă. Suha, deja bolnavă înainte de cutremur, a devenit o epavă omenească, făcând crize de inimă aproape zilnic. Mama ei, bunicuța copiilor, a mai trăit doar câteva zile după cutremur. Tot greul întreținerii familiei căzu pe Aiul și fiica sa mai mare, LIRA.

Nevoită să rămână acasă pentru creșterea fraților săi, LIRA l-a trimis la pescuit de perle pe cel mai mare dintre ei, Lohi. Băiatul avea doar 9 ani, iar LIRA împlinise 10 ani. S-a întâmplat să o ceară în căsătorie un tânăr pescar, Enil, prieten cu tatăl ei. Fata îl plăcea pe acel tânăr, în vârstă de 21 ani, acceptându-i cu mare bucurie cererea în căsătorie. Au făcut și o nuntă frumoasă, iar părinții mirelui le-au oferit ca dar de nuntă o casă micuță. Lipsa fetei de lângă frații săi s-a făcut simțită foarte curând, astfel încât tatăl lor, Aiul, s-a văzut nevoit să își mai aducă o femeie în casă.

LIRA a devenit mamă la 14 ani, aducând pe lume un băiețel, pe care l-a numit Askî. După Askî, au mai văzut lumina zilei două fete, Eliri și Rial, iar după ele au venit băieții Ihon și Hondi. Cel de-al șaselea născut a decedat la câteva luni după naștere, din cauza unei infecții grave. Acest dramatic eveniment a afectat-o puternic pe tânără mamă, provocându-i o boală de inimă. Cu toată suferința ei fizică, femeia s-a achitat ireproșabil de obligațiile ei materne. Și-a crescut foarte bine copiii, i-a așezat pe la casele lor, iar nepoții i-au adus o mare mângâiere. Curajoasa LIRA a închis ochii la 73 de ani, înconjurată de familia ei cea dragă, având sufletul liniștit de conștiința datoriei împlinite.

Grecoaica EVASTIA KORILIS (1618 – 1698) s-a născut pe insula Zakynthos, situată în Marea Ionică, despărțită de peninsula Pelopones prin strâmtoarea Zakynthos. Orașul său natal se numea Skinaria. Familia sa era destul de înstărită, ducând o viață fără privațiuni. Părinții fetei, Mikos și Hardina, aveau opt copii, dintre care EVASTIA (căreia i se spunea EVA) era al treilea născut. Mikos era negustor de meserie. Avea un magazin la marginea orașului, aproape de țărmul mării, unde vindea produse alimentare și haine cumpărate de pe corăbiile care acostau în port. Hardina, mamă grijulie, își iubea copiii ca pe ochii din cap. Avea patru fete și patru băieți. Băieții doreau cu toții să devină comercianți ca tatăl lor, iar fetele se străduiau să devină bună gospodină pentru a se mărita cu băieți bogați. Insula fiind mică, locuitorii puțini, tinerii își căutau norocul și pe alte meleaguri.

EVA, ajunsă la vârsta de măritat, având 15 ani, a fost cerută în căsătorie de un marinar algerian și de un negustor din oraș, fiul unui fabricant de vinuri. EVA, naivă, l-a ales pe cel mai arătos, nu pe cel mai serios. Așa a ajuns în Algeria, măritată cu marinarul Hamdis, originar din orașul Oran, port la Marea Mediterană. Deși părinții și rudele au avertizat-o că s-ar putea să ajungă într-un harem, EVA nu a ascultat de nimeni, urmându-și alesul pe vasul care i-a debarcat în nordul Africii.

Spre surprinderea ei, Hamdis nu avea un harem, ci o casă mare, frumoasă, în care locuia cu părinții lui. Oamenii au acceptat-o fără să crâcnească, respectând alegerea făcută de Hamdis, unicul lor copil și moștenitorul unei averi suficiente pentru a duce o existență liniștită. Cu

toate că provenea dintr-o familie înstărită, Hamdis muncea pe vasul comercial pentru că iubea marea și viața de călător. EVA s-a îndrăgostit nebunește de soțul ei, implorându-l să nu mai plece pe mare. Hamdis a ascultat-o, rămânând la țărm pentru a începe o afacere cu transporturi de marfă pe cămile. A cumpărat mai multe cămile, a angajat călăuze și le-a dat marfă pentru a o vinde în diverse zone îndepărtate din nordul Africii.

EVA a devenit mamă, aducându-l pe lume pe fiul lor, Assim. După Assim, au mai văzut lumina zilei încă doisprezece copii. Alegerea inițială a EVEI s-a dovedit a fi de bun augur: deși trăia într-o țară musulmană, soțul și socrii ei i-au asigurat o viață îmbelșugată, liniștită și un climat plin de afecțiune.

Avea 70 de ani când Hamdis a făcut un atac de cord și a închis ochii. Distrusă de durere, EVA a mai trăit 10 ani, după care a plecat și ea dintre cei vii. Copiii rămași în viață, nepoții și strănepoții au jeli-o multă vreme, neputându-se obișnui cu lipsa ei. Pentru întreaga sa familie a fost un model de noblețe sufletească.

124. MARCELLO DIVERTI (1559-1609) – Italia

MARCELLO DIVERTI (1559 – 1609) s-a născut în orașul Adria, situat în estul Italiei, la sud de Veneția. Părinții săi, Paolo și Marcellina, aparțineau micii burghezii autohtone. Aveau patru copii: Laura, Diaria, MARCELLO și Pepino. MARCELLO era al doilea născut, Pepino fiind fratele său mai mare.

Familia lor era înstărită. Locuiau cu toții într-o casă mare, înconjurată de o curte suficient de încăpătoare pentru zbenguiala

copiilor. Cei doi băieți au fost dați la un colegiu catolic, unde au învățat timp de câțiva ani. Fetele și-au primit educația la domiciliu, cu guvernantă și doi profesori bătrâni. La 16 ani, Pepino și-a început munca de administrator al moșiei tatălui său, aflată la țară, nu departe de Adria. S-a mutat acolo, s-a însurat și și-a văzut de treabă.

Spre deosebire de fratele său, MARCELLO trăia cu dorul depărtărilor în suflet, visând să ajungă căpitan de corabie, la fel ca și bunicul său din partea tatălui. La 17 ani, s-a îmbarcat pe un vas venețian care transporta mărfuri între țările Europei și Asia Mică. Viața sa de navigator a durat doar 5 ani. Într-o zi nefastă, a fost rănit grav în timpul unui atac pirateresc asupra navei pe care o conducea. Se aflau în apele turcești și nimeni nu le-a sărit în ajutor. După ce le-au luat toate mărfurile, pirații i-au lăsat pradă mării. Revenindu-și din starea de leșin provocată de loviturile primite la cap, căpitanul MARCELLO a îndreptat nava spre calea de întoarcere în Italia.

Ajuns acasă la părinții săi, a avut nevoie de câteva luni pentru a redeveni cel de dinaintea plecării pe mare. Avea 22 de ani și deja se simțea bătrân. Văzuse enorm de multe nedreptăți în peregrinările sale prin lume. Nu mai dorea să plece pe mare, fiind dornic de liniște, comoditate, normalitate în viața de zi cu zi. Tatăl său, Paolo, s-a sfătuit cu cel mai bun prieten al său, bătrânul avocat Pirandelli, cu privire la viitorul profesional al fiului său. Averea de moștenit nu era suficient de mare pentru a-i asigura existența lui MARCELLO fără ca băiatul să muncească pentru a câștiga bani. Pirandelli și-a exprimat punctul de vedere, considerând că tânărul are deja experiență în navigație, așa că ar fi potrivit să își cumpere câteva nave mai mici, pe care să le folosească la pescuit și la transporturi comerciale.

Lui MARCELLO i-a surâs ideea lansată de avocat, așa că s-a deplasat în portul Chioggia, pentru a-și cumpăra o casă și câteva bărci ușoare. Astfel a devenit eroul nostru un mare armator, acumulând în decurs de câțiva ani o avere uriașă. S-a căsătorit la 24 de ani cu Andreina, fiica unui căpitan de corabie, fată înstărită și cuminte. Aceasta i-a dăruit trei copii: doi băieți și o fată.

Viața familiei lor a fost liniștită și echilibrată, până când moartea l-a luat pe neprevăzute, MARCELLO căzând la pământ din cauza unui atac de cord. Avea doar 50 de ani și trăise în acești ani cât altul în 100. În ultimii 4-5 ani, începuse să bea peste măsură, antrenându-se la pahar cu nenumărații săi prieteni. Era un om deosebit de prietenos și comunicativ, care nu jignise niciodată în viața lui pe cineva. Buna educație nobiliară primită în casa părinților și-a spus cuvântul zi de zi, iar cariera de marinar și armator nu a reușit să îl vulgarizeze. Om cu suflet mare,

generos, milos față de cei săraci, a ajutat mulți oameni sărmani să supraviețuiască în condiții decente.

MARCELLO avea și o minte de vizionar: ar fi dorit ca în orașul și în țara lui să nu mai existe sărăcie și delicvență. El însuși victima unui atac de corsari, cunoștea ce înseamnă durerea și revolta omului atacat pe nedrept și jefuit de toate bunurile sale. Datorită spiritului său combativ pus în slujba dreptății, MARCELLO a făcut parte mulți ani din Consiliul nobililor care conduceau activitatea orașului. Înțelepciunea sa era foarte apreciată de cei cu care avea câte ceva de discutat.

125. AUGUSTO MATTEOLI (1911-1946) – Italia

Sicilianul AUGUSTO MATTEOLI (1911 – 1946) a crescut într-o familie peste măsură de săracă, formată din doi bunici, două bunici, mama, tata și opt copii, Augusto fiind cel de-al treilea copil al părinților săi. Tatăl său, pescarul Francesco, era mai mult plecat de acasă, în căutare de vietăți ale mării, pe care le vindea ulterior, obținând astfel puținul venit cu care își întreținea numeroasa familie.

AUGUSTO, simțind de mic nevoia de a scăpa din casa și familia amărâtă în care trăia, și-a însoțit adeseori tatăl în peregrinările lui negustorești. La 5 ani, băiatul pescuia alături de tatăl său, fiind mult mai deștept și mai bine dezvoltat decât alți copii de vârsta lui. La 7 ani, când alții își începeau viața școlară, el avea deja o bună parte din școala vieții. A învățat să socotească de la tatăl său, în timp ce vindeau peștele și fructele de mare în diverse orașe. La 8 ani, știa să împuște cu carabina lui

Francesco. Școala din sat, cu elevii ei naivi, i s-a părut inutilă și caraghioasă, așa că a evitat-o, refuzând să se înscrie în prima clasă.

Adevărata școală care îl fascina erau adunările negustorilor mafioți, contrabandiști, hoți și ucigași la nevoie. Împlinind 15 ani, AUGUSTO a fost primit în gruparea mafiotă a negustorilor de pe coasta Siciliei. Avea o fire directă, dintr-o bucată, acționând rapid, fără să stea prea mult pe gânduri. Deja expert în comerțul clandestin nu numai cu produsele mării, ci și cu arme, droguri, mărfuri interzise, tânărul AUGUSTO, ajuns la frumoasa vârstă de 20 de ani, s-a căsătorit cu fata capului „mafioso” al bandei din care făcea parte.

Luciana, soția lui, l-a iubit cu adevărat, aducându-i pe lume trei copilași. I-ar fi adus mai mulți dacă un glonț ucigaș, ieșit din pușca unui polițist, nu l-ar fi ucis. La numai 35 de ani, aventurierul AUGUSTO a închis ochii pe vecie într-un mod cât se poate de banal. După ce ucisese câteva zeci de mafioți din bandele rivale, marele pistolar Matteoli a fost răpus de un biet glonte slobozit de un carabinier.

126. RAJID KHRUS (1893-1927) – India

Indianul RAJID KHRUS (1893 – 1927) aparținea unei familii înstărite care se ocupa cu negoțul de condimente. RAJID a avut o copilărie fericită, nelipsindu-i nimic din cele necesare. A fost dat la școală, unde a cunoscut un copil al cărui tată și-a părăsit familia pentru a deveni preot budist într-un templu îndepărtat. Fascinat de așa o aventură, RAJID și-a implorat părinții să îl ducă la templul cu pricina, pentru a-l vizita pe tatăl colegului său. L-au luat și pe micul abandonat

pentru a-și vedea tatăl. RAJID a fost fascinat de măreția templului și de vorbele înțelepte ale preoților care primeau vizitatorii.

Întors acasă, RAJID, băiatul zburdalnic și mereu vesel, și-a anunțat părinții că vrea să se călugărească. Șocați de ceea ce le-au auzit urechile, bieții oameni s-au adresat preotului budist care le venea săptămânal la ușa casei pentru a le cere de pomană. Acesta l-a cercetat pe RAJID cu o privire pătrunzătoare, i-a ghicit într-o amuletă scoasă de sub mantia portocalie, aflând astfel că viitorul băiatului a fost hotărât de însuși Marele Buddha.

Plini de respect și venerație, bieții părinți și-au dus copilul la templu, unde a fost primit cu brațele deschise de preoți, ca un oaspete de vază. La vârsta de 20 de ani, RAJID a fost primit în rândul preoților, primind numele de KRIMHA. La ceremonie au participat părinții și cei trei frați ai săi. Tânărul preot KRIMHA s-a făcut repede remarcat prin darul profeției și prin puterea de convingere a supușilor săi. A fost un paranormal de excepție, dedicat muncii cu spiritele și cu tot felul de energii ale Cosmosului.

Din păcate, viața lui a fost scurtă, murind bolnav de plămâni, din cauza unei infecții respiratorii netratate cum se cuvine. El își neglijase trupul în favoarea dezvoltării spiritului.

127. JOSEPA VIDOS (1856-1902) – Columbia

Columbiana JOSEPA VIDOS (1856 – 1902) s-a născut și a locuit toată viața în orașelul Puerto Carranza, situat în apropierea râului Putumayo, afluent al Amazonului, la granița cu statul Peru. JOSEPA

provenea dintr-o familie de oameni modești, tatăl său ocupându-se cu pescuitul și negoțul cu pește, iar mama sa vindea în piața din centrul orașului diverse obiecte de cult amerindiene, obținute de soțul său de la indienii amărâți din pădurile amazoniene. JOSEPA a fost un copil cuminte, ascultător, foarte inteligent. La doar 3 anișori, discuta cu părinții săi despre treburile lor, lucru pe care nu orice copil îl poate face la această vârstă. Era o fetiță înzestrată cu multă intuiție, cu o gândire mult avansată față de copiii din jurul său. Înțelegea limbajul păsărilor și al animalelor domestice. Cele sălbatice o înspăimântau, mai ales șerpii, care veneau adeseori până în oraș, ascunzându-se în pivnițele caselor.

La vârsta de 7 ani, părinții au dat-o la școală. Era unicul lor copil, iar bieții oameni doreau ca fiica lor să aibă o viață mai ușoară decât a lor. JOSEPA a terminat studiile elementare cu merite deosebite, fiind mult lăudată de învățătorul și profesorii ei. Ar fi dorit să-și continue studiile, înscriindu-se la un colegiu, dar, din nefericire, mama ei decedă la nașterea celui de-al doilea copil. Băiețelul care tocmai deschisese ochii la lumină dori să trăiască. Neavând mamă, JOSEPA, sora lui, fu nevoită să îl crească pe micuțul orfan. Totodată, muncea la dugheana tatălui său, pentru a câștiga banii necesari familiei. Spre norocul ei, sora tatălui, o mătușă în vârstă, a ajutat-o mult la creșterea și educarea micului Pablo.

Având un talent real pentru micile afaceri, fata și-a sfătuit tatăl să aducă spre vânzare cât mai multe produse pe care le cereau clienții. Pe lângă pește și vânat, JOSEPA vindea haine, încălțăminte, obiecte de cult ale indienilor (totemuri, măști, scoici fermecate etc). În clipele de răgaz, ea le atingea pe toate, ca să vadă cum se simțea în apropierea lor. Încet-încet, a învățat să ghicească în ghioc, în cioburile de oglindă ale vracilor din pădure, iar când se încumeta câte unul să intre în magazin, îl iscodea ca să mai afle câte ceva din știința lui. Repede i-a mers vestea printre oamenii junglei. Fiul unui vraci renumit a cerut-o în căsătorie. Fata avea 17 ani, iar băiatul, 19. Ocupația lui era ghicitul și vindecarea bolnavilor prin metodele vrăjitorilor amerindieni.

Pentru a se căsători cu JOSEPA, a renunțat la viața liberă din tribul tatălui său, rugând-o să îl primească drept ajutor la comerțul ei. Îndrăgostindu-se de chipeșul flăcău, fata le-a rezolvat pe toate: s-a măritat cu Torrio, l-a luat drept partener de afaceri, văzându-și mai departe de treburile ei. În scurtă vreme, cei doi soți au început să aibă clienți cu grămada atât la marfă, cât și la ghicit sau ritualuri de vindecare. Pe lângă toate acestea, JOSEPA a devenit mamă, aducând pe lume trei copilași.

Viața lor de familie a fost fericită, îmbelșugată, senină până în ziua când le-a intrat în dugheană o „frumoasă” care locuia la marginea

orașului, ocupându-se cu prostituția. Torrio a rămas cu ochii ațintiți spre ea, urmând-o ca hipnotizat până la casa ei. De atunci începu calvarul JOSEPEI. Tatăl ei, bătrân deja, l-a amenințat cu cuțitul pe ginerele păcătos. Torrio a început să lipsească nopțile de acasă. JOSEPA, ajunsă deja la vârsta de 44 de ani, a hotărât să o pedepsească pe nemernică. Ajutată de o bătrână vrăjitoare care lucra cu duhuri rele, i-a făcut vrăji de moarte amantei soțului ei. După câteva luni, respectiva a murit în chinuri groaznice.

Înnebunit de durere, Torrio bănuia de unde i s-a tras nenorocirea iubitei sale. Orbit de ură, și-a spionat soția timp de doi ani, până când a avut dovada că ea fusese ucigașa. Fără să gândească prea mult, i-a pus femeii otravă în mâncare. La câteva ore după ce a ingerat hrana otrăvită, JOSEPA a trecut la cele veșnice.

128. SARAH ESTHERA STILL (1836-1913) – Irlanda, Australia

SARAH ESTHERA STILL (1836 – 1913) s-a născut într-o familie numeroasă de pescari dintr-un orașel de pe coasta sudică a Irlandei. Tatăl, pescar și negustor de pește, trudea toată ziua pentru a aduce seara acasă necesarul de bani, haine și hrană. SARAH, fiind copilul cel mai mic și răsfățat, a crescut fericită și ocrotită cu grijă de întreaga familie. Au dat-o la școala primară, iar copila, deșteaptă și cu sete de învățătură, a dorit să învețe mai departe. Cum frații și surorile mai mari s-au descurcat în viață fără prea multă știință de carte, cu toții au depus eforturi

financiare pentru ca SARAH, minunea familiei, să urmeze un colegiu la oraș.

Proaspătă absolventă de colegiu, tânăra domnișoară și-a găsit un post de guvernantă la cei doi copii ai unei familii de nobili bogați. Aici l-a cunoscut pe Arthur, un tânăr cavaler, ofițer de meserie, care i-a devenit soț în scurtă vreme. Dorind să lucreze în continuare, SARAH își vedea soțul doar de seara până dimineața, în restul zilei fiind amândoi ocupați cu treburile lor.

După un an, Arthur a fost chemat la arme, pentru a însoți un convoi militar ce urma să ajungă în Australia. SARAH a renunțat la postul ei de guvernantă, urmându-și soțul pe nava ce urma să îi debarce pe țărmul australian. Au ajuns în nordul continentului, pentru a consolida garnizoana din orașul Darwin. Aici erau probleme mari cu băștinașii, pe jumătate sălbatici, care atacau destul de des suburbiile orașului. Arthur s-a acomodat repede cu viața din Australia, mai ales că avea ocazia să călătorească în multe zone de conflict, cunoscând astfel populația și natura, care i se părea încântătoare.

SARAH, neavând unde să lucreze, stătea acasă, chinându-se să învețe dialectul băștinașilor de prin partea locului. După doi ani, reușea să se descurce bine cu limba acestora, dorind să lucreze ca învățătoare la școala copiilor săraci de la marginea orașului. Deosebit de apreciată și îndrăgită de toată lumea, o persoană cu multă demnitate, bine educată și având simțul datoriei față de muncă, frumoasa irlandeză blondă a ajuns repede directoarea școlii. După încă un an, a venit pe lume primul ei copil, micuța Georgia, iar la doi ani după ea, un băiețel pe care l-au botezat Altimer.

Când băiatul avea 6 ani, Arthur a fost ucis într-o încăierare cu un grup de insurgenți periculoși. Rămasă văduvă cu doi copii minori, sărmana SARAH și-a dedicat toate puterile creșterii și educării copiilor săi. Ajutată de comandantul garnizoanei, care i-a stabilit o pensie pe viață de pe urma muncii soțului ei, SARAH a reușit să își treacă fata și băiatul prin școli, ajutându-i să ajungă oameni realizați din punct de vedere profesional.

Deși a fost cerută în căsătorie de câteva ori, ea a refuzat toate ofertele venite din partea aspiranților la mâna ei. A preferat să își aranjeze copiii la casele lor și să își crească nepoții. A închis ochii pe vecie la 77 de ani, înconjurată de toți cei care i-au fost dragi ca lumina ochilor.

MIRRICK DORNY (1753 – 1813) s-a născut în orașul Arbroath, port la Marea Nordului, pe coasta de est a Scoției. Provenind dintr-o familie de condiție medie, cu tatăl navigator și mama casnică, MIRRICK a cunoscut de mic viața austeră și periculoasă a marinarilor. Îi plăcea să colinde prin port, să urmărească marinarii care coborau de pe vapoare și bărci, să cântărească din priviri cantitățile imense de pește pe care aceștia le descărcau. Fără a dori să meargă la școală, băiatul a preferat să urce pe barca tatălui său pentru a deveni marinar. Dorința i-a fost îndeplinită, cu atât mai mult cu cât acasă rămăseseră șapte guri de hrănit, adică mama și ceilalți șase frați ai lui. Împreună cu tatăl său, care era comandantul și proprietarul bărcii, și încă trei marinari angajați de acesta, au străbătut Marea Nordului în lung și în lat, încărcându-și năvoadele cu mult pește, pe care îl vindeau în diverse porturi. MIRRICK a crescut mare și neînfricat, călit în lupta cu stihiiile mării.

La 20 de ani, s-a căsătorit cu o franțuzoaică din Cherbourg, pe nume Marie. La dorința ei, s-au mutat în casa părinților Mariei, care trăiau din comerțul cu pește, la fel ca și MIRRICK. În primii ani de căsătorie, toată familia a fost fericită. Bărbații duceau un comerț înfloritor cu produse ale mării, iar Marie și mama ei le vindeau în piața orașului. Cu banii puși deoparte, și-au deschis o mică dugheană în care își comercializau mărfurile.

După nașterea primului copil, sănătatea Mariei s-a șubrezit, pierzându-și treptat puterea de muncă. Bărbatul și-ar fi dorit să aibă casa

plină de copii, ca în familia părinților săi, dar viața i-a interzis împlinirea acestui vis, din cauza bolii de inimă a soției sale.

Soacra ei abia mai făcea față la munca din magazin. Supărat, MIRRICK și-a rugat socrul să rămână la țarm, pentru a se ocupa de afacerea familiei. El a continuat să pescuiască, fără să țină cont că frigul și umezeala de pe mare îi intrau în oase, provocându-i dureri din ce în ce mai mari. Căpătase un reumatism deformant, pe care și-l trata cu băătură. La 40 de ani, abia mai mergea, din cauza picioarelor sale umflate de boală. În plus, frigul și vântul îi provocaseră o otită cronică, care i-a redus auzul. În ultimii ani ai vieții era aproape surd.

A renunțat la plecările pe apă, angajându-și un marinar cu experiență pentru a conduce nava la pescuit. Rămas fără munca vieții lui, a decăzut în băătură. După moartea socrului său, la care ținuse foarte mult, MIRRICK a preluat afacerea familiei, ocupându-se în mod direct de micul lor magazin.

Marie, grav bolnavă de inimă, a decedat la 44 de ani, provocându-i soțului său o depresie puternică. Fiica lor, căsătorită și ea cu un marinar, a devenit mâna dreaptă a tatălui său pentru continuarea muncii de la magazin. Liniștit pentru că afacerea ajunsese pe mâini bune, MIRRICK a trăit liniștit până la 60 de ani, ducându-și zilele de dimineață și până seara la cârciuma de lângă dugheana sa, unde își povestea viața împreună cu prietenii săi.

130. LORA TRAVES (1702-1749) – Spania

Spaniola LORA TRAVES (1702 – 1749) s-a născut în orașelul Tejares, situat la o mică distanță de orașul Salamanca. Părinții LOREI, Manuela și Eduardo, se ocupau de comerțul cu vinuri și băuturi spirtoase. Aveau o mică moșie la câțiva kilometri în afara orașului, unde părinții lui Eduardo creșteau pomi fructiferi și viță-de-vie. Tot ei făceau vin și rachiu, pe care fiul lor le vindea la oraș. Manuela își ajuta soțul în negoțul lui, dar își creștea și cei patru copii, două fete și doi băieți.

LORA era copilul cel mai mare. Din acest motiv, încă de mică s-a acomodat cu treburile casnice, iar mai târziu, când alte fete se gândeau la băieți, ea își creștea frații mai mici. La școală nu au dat-o, fiindcă în acele vremuri fetele stăteau acasă, numai cele bogate beneficiind de cultură, cu profesori particulari.

Lora era foarte inteligentă și frumoasă, la vârsta de 16 ani fiind deja renumită în oraș pentru hărnicia și calitățile ei naturale. Cum s-ar spune, era tocmai bună de măritat. Au început să-i vină admiratorii la poartă, dar părinții au învățat-o să îl aleagă pe cel mai bun din toate punctele de vedere. Adică să nu fie tocmai sărac, să fie tânăr, prezentabil, cu bune maniere și să-i dovedească LOREI că o iubește. Crezând că a ales bine, tânăra fată l-a încurajat pe Lorenzo, un tânăr de 21 de ani, fiu de negustor, cu studii liceale, angajat ca secretar la cabinetul unui medic bătrân. Băiatul era prezentabil, politicos, cu gesturi domoale și afectuoase. LORA nu și-a pus problema propriilor sentimente, ci a avantajelor pe care i le-ar putea aduce căsătoria cu Lorenzo. La partea materială stăteau bine amândoi, urmând să primească fiecare câte o dotă din partea părinților.

Căsătoria a avut loc după câteva luni, în care cele două perechi de părinți au negociat averea comună ce urma să le revină celor doi tineri. Odată căsătoriți, au plecat în voiaj de nuntă la țară, unde părinții lui Lorenzo aveau o casă. Plăcându-i nespun de mult casa și domeniul din jurul ei, care includea și o pădure superbă, LORA și-a exprimat dorința de a se muta acolo. Rămânea ca Lorenzo să aleagă: fie o navetă de câțiva kilometri dus-întors la oraș pentru a-și continua munca la cabinetul medical, fie să renunțe la aceasta și să își caute o ocupație pe lângă casa de la țară. A ales varianta a doua.

LORA și-a început viața de femeie măritată ocupându-se de gospodărie și devenind mamă. A născut o fetiță, Ermina, frumoasă și vioaie, care le-a umplut inimile de fericire. Gândindu-se la viitorul familiei sale, Lorenzo își făcea tot felul de proiecte pentru a câștiga bani. S-a dus la părinții săi pentru a le cere ajutorul. Tatăl său l-a sfătuit să deschidă o cârciumă în satul din apropierea casei, unde să vândă o parte din băuturile socrului său. Ideea a fost foarte bună. Lorenzo a angajat un

cârciumar, iar el se ocupa de transportul mărfii. Banii au început să vină în casă, iar familia trăia fără grijă zilei următoare.

LORA a mai născut doi copii, amândoi băieți. Erau tare neastâmpărați, așa că avea de lucru cu ei toată ziua. O întristau doar durerile persistente din zona inimii, apărute după nașterea celui de-al treilea copil. Lorenzo l-a adus pe doctorul care îi fusese patron la oraș pentru a-i examina soția. Acesta i-a spus femeii că are inima slabă încă din copilărie, iar faptul că a născut trei copii i-a agravat starea. A sfătuit-o să își angajeze o servitoare și o bonă pentru băieții ei. LORA l-a ascultat, primindu-le în casă pe cele două tinere aduse de Lorenzo: Aneleida și Miosetta. Vreme de câțiva ani, treburile au mers bine. Băieții au crescut, devenind mai cuminți, iar fetița Ermina își ajuta mult mama la diverse treburi. Au renunțat la serviciile bonei, trimițând-o înapoi la părinții ei.

Viața acestei familii ar fi fost minunată dacă Lorenzo nu s-ar fi apucat de băutură. Ocupându-se de cârciuma lui, era nevoit în fiecare zi să bea cu prietenii și negustorii de care avea nevoie. Starea jalnică în care ajungea deseori seara acasă o îngrijora mult pe LORA. Femeia suferea cu inima, având crize din ce în ce mai dese. Numai dorința aprigă de a-și vedea copiii la casele lor o mai ținea în viață. Ermina s-a măritat la 16 ani cu fiul cârciumarului care lucra pentru tatăl său. Frații ei au plecat pe mare, căutându-și norocul pe alte meleaguri. Lipsa lor i-a scurtat viața bieteii mame, care a închis ochii pentru totdeauna într-o criză puternică de inimă, la numai 47 de ani.

131. DAMITA (1603-1671) – India, Sri Lanka

DAMITA HINDH (1603 – 1671) s-a născut în portul Dhanushkodi, ajuns ulterior un mare oraș, situat pe o peninsulă din sudul Indiei, la câțiva kilometri distanță de orașul Talaimannar din Sri Lanka. Familia Hindh era numeroasă și săracă. Soții Hondi (mama) și Samur (tatăl) își hrăneau cei paisprezece copii mai mult cu produse pescuite din mare. DAMITA era ultimul născut, printre cele șapte fete și șapte băieți ai acestei familii. Atunci când ea a venit pe lume, primii doi născuți, sora și fratele ei, erau deja la casele lor.

Părinții erau oameni în vârstă când fata împlinise 16 ani și era tocmai bună de măritat. Cam pretențioasă din fire, a tot refuzat o serie de pretendenți, încă de pe vremea când avea 12 ani. Cu toate că nu avea știință de carte, nefind dată la școală, DAMITA cunoștea „școala vieții”, fiind nevoită să lucreze în port, ca vânzătoare de pește și fructe de mare, pentru a-și ajuta familia. La 16 ani, era o fată cuminte, retrasă, aproape timidă. Cunoștea sărăcia și durerile omeniești, înțelegând foarte bine în ce fel de societate trăiește. Mult mai inteligentă decât ceilalți copii ai soților Hindh, părinții lor spunând adesea că ultima lor creație era cea mai bună, fata reușea dintr-o privire să ghicească firea și caracterul oamenilor. Deosebit de frumoasă, le atrăgea atenția tuturor tinerilor disponibili pentru însurătoare. Cu firea ei directă și sinceră îi dezarma de la prima discuție, reușind să îi țină la o distanță respectabilă.

DAMITA avea o dorință numai de ea știută: să se mărite cu un om bogat pentru a scăpa de sărăcie. Chiar își fixase un termen: împlinirea vârstei de 20 de ani când, dacă nu ar fi fost deja măritată, s-ar fi retras ca preoteasă într-un templu budhist. Totuși, soarta și norocul cu care se născuse i-au făcut pe plac: la 17 ani a cunoscut un marinar sri-lankez, proprietarul unui vas de pescuit, care transporta produse piscicole între Sri Lanka și țărmul indian. Sundhar avea 21 de ani și era dornic să se însoare cu o fată cuminte, modestă și muncitoare. S-au înțeles din priviri, fata l-a prezentat părinților săi, după care și-a luat modestele haine și a plecat cu Sundhar în Sri Lanka.

Tânărul avea o casă în Talaimannar, destul de încăpătoare, unde locuia cu părinții săi, Matih (mama) și Undir (tatăl). Amândoi erau oameni în vârstă, fiul lor fiind unicul copil, venit pe lume foarte târziu, când își pierduseră speranțele că vor mai avea vreun urmaș. Cei doi socri au plăcut-o pe DAMITA, mai ales că respinseseră multe fete aduse de Sundhar pentru a-i deveni neveste.

La începutul vieții sale de femeie măritată, DAMITA s-a simțit în paradis. Orașul era superb, vegetația din zonă, excepțional de frumoasă, iar oamenii din jurul său, deosebit de politicoși și amabili. De la primele discuții cu socrii săi, aceștia și-au exprimat dorința ca nora lor să le aducă

pe lume cât mai mulți nepoți. Își justificau propunerea insistând asupra tradiției sri-lankeze, conform căreia fiecare familie trebuia să aibă cât mai mulți urmași. În plus, averea lor era considerabilă și ar fi fost păcat să nu aibă cât mai mulți moștenitori bogați.

DAMITA, ascultătoare, s-a pornit pe făcut copii. Foarte repede a venit pe lume fiica lor Andhar. Au urmat-o frații și surorile ei, în număr de doisprezece. După venirea pe lume a primilor nepoți, Matih și Undir au închis ochii, fericiți și mulțumiți de viața lor. Rămasă fără ajutorul soacrei sale, DAMITA a fost nevoită să ia o doică pentru cei mai mici copii ai săi.

Doica, o fată săracă dintr-un sat apropiat, s-a dovedit a fi lacomă de bani. L-a cucerit pe Sundhar, care, la vârsta de aproape 50 de ani, s-a îndrăgostit ca un nebun. Pe fată o chema Saril, iar până să observe Ravih relația lor, Sundhar se și pregătise să fugă cu ea. Copiii mai mari l-au amenințat că îl omoară dacă își părăsește familia. Au prins-o pe Saril, care se ascunsese într-o casă din apropiere, la prietena ei care o învățase să pună mâna pe Sundhar. Băieții au bătut-o până au lăsat-o la pământ, după care au aruncat-o pe țarm, în apropierea portului. A fost găsită de niște marinari, mai mult moartă decât vie, aceștia urcând-o pe un vapor pentru a o face sclava lor.

După ce a aflat pățania amantei sale, Sundhar a suferit un șoc nervos, în urma căruia și-a pus capăt zilelor, aruncându-se de pe nava lui în apa înțesată cu rechini. DAMITA, rămasă văduvă, a trăit cu demnitate și modestie până la vârsta de 68 de ani. Copiii săi au ajuns oameni de nădejde, fiecare cu meseria lui, câștigându-și existența într-un mod cinstit.

132. HUKLI SIN AHOLIK (1510-1592) – Australia

HUKLI SIN AHOLIK (1510 – 1592) a fost născută într-un trib de aborigeni care locuia la poalele munților Bluff Knoll, aflați în zona de sud-vest a continentului australian. Tatăl fetei, Hik, și mama sa, Mom, aveau în total paisprezece copii, dintre care HUKLI era al șaptelea născut. După nașterea ultimului copil, întreaga familie a migrat spre portul sudic Kinjarling, numit mai târziu Albany, situat pe țărmul Oceanului Indian. S-au așezat alături de alți băștinași alungați de sărăcie, la marginea localității.

Neștiutori de carte, dar foarte pricepuți la confecționarea unor obiecte de cult și la folosirea lor pentru colaborarea cu spiritele protectoare, cei doi soți, împreună cu copiii mai mari, s-au descurcat binișor cu veniturile bănești. Împlinind 10 ani, HUKLI era deja inițiată în practicile șamanice ale familiei sale. La această vârstă, atât fetele, cât și băieții își puteau începe lucrul alături de cei în vârstă pentru contactarea spiritelor tămăduitoare și ghicitoare. HUKLI era deosebit de talentată în privința tămăduirii bolnavilor. La 15 ani, devenise celebră în zonă prin munca ei de vindecătoare și ghicitoare. Părinții îi amenajaseră o colibă separată, aproape de mare, unde fata primea oameni cu multe necazuri.

Spre deosebire de fetele din tribul părinților săi, HUKLI a refuzat să se mărite la 8 ani, după cum era datina. Au dorit-o mulți flăcăi, unii chiar cu ceva avere, dar fata i-a refuzat pe unii dintre ei, iar pe alții i-a amânat. Celor care o cereau de nevastă le răspundea că s-a cununat cu un mare spirit al naturii, pe el iubindu-l mai mult decât pe sine însăși. Într-adevăr, HUKLI își dăruise sufletul unui spirit protector al aborigenilor, care o ajuta în munca ei de femeie șaman.

Cu toate acestea, fata s-a îndrăgostit în cele din urmă de un tânăr marinar, Lunk, pe care l-a salvat de la o moarte sigură, în urma unei înțepături de scorpion. L-a acceptat de bărbat numai după ce Lunk i-a promis că va renunța la ieșirile cu barca pe apele involburate, rămânând lângă ea pentru tot restul vieții. Așa s-a și întâmplat. Lunk, de voie, de nevoie a ajuns mâna dreaptă a soției sale, ajutând-o în munca ei.

HUKLI a adus pe lume un singur copil, o fetiță frumoasă și inteligentă, care i-a moștenit darul de vindecătoare. Fetița crescând, a format împreună cu părinții săi un trio de vindecători ajuns celebru până în nordul continentului. Mii de oameni au scăpat cu viața datorită acestei familii minunate. Fiica lui HUKLI și a lui Lunk se numea Ahila.

Spre deosebire de mama ei, s-a măritat la vârsta impusă de tradiția lor străveche. Avea 9 ani când și-a ales drept soț un tânăr aborigine recent apărut în localitate, alungat și el de foametea din pustiuri. Ahila și Urund, soțul ei, au continuat împreună tradiția șamanică a părinților fetei. Cele 3 familii, formate din bunici (Hik și Mom), părinți (HUKLI și Lunk) și

urmași (Ahila și Urund), au păstrat cu sfințenie practicile secrete aduse din munți. Cu toții divinizau spiritele protectoare, unele dintre acestea provenind din lumea animalelor. Cu toții aveau în colibe lor modeste altare decorate cu amulete, scoici, pene și multe alte obiecte, pe care le foloseau în munca lor deosebită.

HUKLI a trăit doar atât cât a dorit: 82 de ani. Simțindu-se obosită de viață și cu datoria de om împlinită, a băut o licoare otrăvitoare care i-a oprit bătăile inimii. Toată familia ei aștepta afară, cu sufletul la gură, momentul în care zeii vor lua cu ei sufletul minunatei HUKLI. După ce și-a dat duhul, au ars-o pe un rug de crengi pentru ca spiritul moartei să ajungă mai ușor în lumea zeilor, pe calea focului.

133. LAURENZIO DI VANELLI (1423-1490) – Italia

LAURENZIO DI VANELLI (1423 – 1490) s-a născut lângă Roma, într-o familie bogată. Leonardo di Vanelli, tatăl său, provenea dintr-un neam de nobili cu blazon vechi. Mama lui Laurenzio se numea Marella și era fiica unui conte foarte bogat, care avea câteva moșii în sudul Italiei. Familia Di Vanelli locuia într-o casă mare, situată în apropierea Romei.

LAURENZIO avea trei surori mai mari decât el (Maria, Laura și Illena) și trei frați mai mici (Giuseppe, Lucio, Antonio). Soții Di Vanelli le-au oferit copiilor tot ce au avut mai bun: condiții de viață excelente și șanse mari pentru a deveni oameni bine realizați în viață.

Destinul lui LAURENZIO a fost mai deosebit decât cel al fraților și surorilor sale. Încă de mic, băiatul a manifestat o atracție puternică spre credința catolică. La 7 ani, cunoștea Biblia pe de rost, participând cu

mare pasiune la slujbele din biserica învecinată. Parohul bisericii, Padre Antonio, l-a luat pe copil sub aripa sa protectoare, înscriindu-l la o școală catolică tutelată de o mănăstire de lângă Roma. Credința era atât de puternică în sufletul băiatului, încât profesori săi i-au inoculat ideea devenirii unui înalt prelat bisericesc. Înscriș la seminarul teologic, LAURENZIO a înțeles chemarea sa spre cariera duhovnicească. I s-a propus să devină călugăr, dar băiatul se simțea atras mai mult de activitatea didactică. După liceu, s-a înscris la Școala Superioară Catolică din Roma, pe care a absolvit-o cu succes.

Proaspăt absolvent, a primit o parohie, exact cea în care locuia familia sa, preotul cel bătrân, prietenul său, nemaiputând profesa. Astfel și-a început cariera duhovnicească tânărul preot Padre LAURENZIO. Dar pentru el munca de paroh nu era suficientă. Cu sprijinul familiilor bogate din regiune, a înființat un Seminar teologic, în care a atras mulți băieți dornici de a deveni preoți. Profesorul lor, Padre LAURENZIO, le producea adevărate revelații divine, educându-le deschiderea spre credința adevărată în Dumnezeu.

Neavând voie să se căsătorească, Padre LAURENZIO s-a văzut nevoit să recurgă la diverse șiretlicuri pentru a-și satisface nevoile sexuale. Și-a găsit o prietenă, văduvă de mai mulți ani, care l-a primit cu generozitate în patul ei. Gelsomina era cu 7 ani mai în vârstă decât LAURENZIO și avea doi copii minori, o fetiță (Irella) și un băiețel (Eduardo). Considerându-i ca și copiii săi, tânărul preot i-a ajutat mult să aibă tot ce le trebuie. Gelsomina nu era bogată, iar dacă ar fi rămas singură cu copiii săi, ar fi îndurat cu toții nenumărate lipsuri.

Din relația lor de iubire a venit pe lume cel de-al treilea copil al Gelsominei, micuța Ofelia. Rod al unei iubiri sincere, Ofelia s-a arătat a fi un copil deosebit de reușit. Datorită ei, Padre LAURENZIO a întreținut familia Gelsominei până la sfârșitul zilelor sale. De bunătatea lui au profitat atât copiii, cât și nepoții Gelsominei.

Padre LAURENZIO a închis ochii la 67 de ani, în urma unei crize grave de inimă. Era suferind de multă vreme, din cauza vieții obositoare și zbuciumate pe care o avusese. Fiica sa, Ofelia, s-a ocupat cu multă grijă de înhumarea tatălui său, pe care l-a considerat un monument de credință și omenie.

Turcoaica VARIN (1293-1339) s-a născut în Eskishehir. Părinții săi s-au numit Akhud și Sheir. Soții Lankel au avut opt copii, adică patru fete (VARIN, Muhad, Lanur, Shori) și patru băieți (Ahtar, Iskud, Mural, Bahur). Akhud era războinic în armata sultanului Osman I și participa la toate expedițiile de cucerire și jafuri pe unde era trimis împreună cu corpul său de armată. Era un om dur, neînfricat, răzbunător pe cei care îi nesocoteau ordinele. Sheir, nevasta lui, era fiică de nobili, fiind cumpărată de Akhud pe bani grei. Akhud mai avea două neveste, dar Sheir era prima dintre ele și cea mai respectată.

Sheir i-a dăruit soțului său zece copii, dintre care numai opt au rămas în viață, ceilalți doi decedând înainte de a împlini un an. VARIN, eroina noastră, era al cincilea născut. Fata avea o fire melancolică și liniștită, semănând bine cu mama ei. Foarte ascultătoare, îndeplinea toate dorințele părinților săi fără să comenteze ceva sau să aștepte să i se spună de două ori.

Avea 13 ani când i-a sosit la palat primul pețitor. Tânărul oștean Ahmud Sankir avea 19 ani și lupta în același batalion ca și Akhud, tatăl fetei. Nu avea origine nobilă și nici nu era foarte bogat. Dar fetei i-au plăcut frumusețea lui și felul elegant de a se purta cu ea. Cei doi tineri au așteptat un an până când au primit aprobarea de căsătorie din partea părinților fetei. Renunțând la viața militară de dragul soției sale, Ahmud s-a retras alături de VARIN în casa lor de pe malul apei. Proaspătul căsătorit adunase mulți galbeni și multe bijuterii din jafurile în teritoriile ocupate. A vândut o mare parte din ele, sporindu-și averea. Ascendența

nobiliară a lui VARIN i-a favorizat intrarea soțului său în înalta societate a orașului, lucru deosebit de benefic pentru afacerile sale. Cunoscând bine mentalitatea militarilor aflați în solda lui Osman I, omul și-a extins afacerile prin achiziționarea și vânzarea obiectelor prețioase sosite ca pradă de război. Casa tinerei familii Sankir era un adevărat palat, ornat și dotat cu tot ce putea fi mai bun în acele vremuri.

Copiii au venit pe lume unul după altul, VARIN oprindu-se din nașteri când avea deja șapte fete și cinci băieți. Trei dintre ei au murit de diverse boli ale copilăriei, dar cei nouă rămași în viață au ajuns la vârsta maturității. Pentru VARIN, familia ei a fost totul: fericirea, mulțumirea și conștiința datoriei împlinite ca femeie, soție și mamă. De dragul ei, Ahmud nu și-a mai cumpărat și alte neveste.

VARIN primise în casa părinților săi o educație foarte bună, pe care nu a uitat-o toată viața. Mai mult chiar, și-a educat copiii în același stil pe care îl cunoscuse la părinții săi. Tatăl ei, Akhud, cu toate că în lupte se comporta ca o fiară, în mijlocul familiei sale era bun ca pâinea caldă. VARIN și-a iubit tatăl cu fanatism, toată viața străduindu-se să îl imite în gesturi, vorbă, comportare în societate. Femeia avea 46 de ani când bătrânul Akhud a închis ochii, din cauza rănilor vechi primite în lupte. Sultanul Orhan I l-a decorat post-mortem cu un înalt grad militar, oferindu-i văduvei sale, Sheir, o moșie întinsă în afara orașului. Șocul pierderii tatălui său i-a provocat lui VARIN o comoție cerebrală din care nu și-a mai revenit, stingându-se după câteva săptămâni.

Eroina noastră reprezintă un exemplu de om profund recunoscător părinților săi pentru tot ceea ce au făcut pentru ea. Moștenise de la părinți cultul familiei și capacitatea de dăruire totală pentru binele rudelor sale.

Vindecătoarea sud-americană MURT BAHİ (1113 – 1182) s-a născut în zona sud-estică a Americii de Sud, denumită ulterior Patagonia, ca parte componentă a statului Argentina. Localitatea natală a lui MURT era o mică așezare pe malul Oceanului Atlantic, scăldată de apele unui golf denumit ulterior, în secolul 15, de către conquistadorii spanioli, Golful San Jorge. Această mică așezare de pescari a devenit de-a lungul secolelor marele oraș port Caleta Olivia.

Părinții lui MURT s-au numit Horil (tatăl) și Miren (mama). Au avut șaisprezece copii, dintre care au apucat vârsta adolescenței numai patru. Văzând că le mor copiii unul după altul, din cauza climei aspre și a lipsurilor de tot felul, Horil și Miren și-au luat cei șapte copii care le mai rămăseseră și s-au alăturat unui grup mare de localnici care s-au decis să emigreze spre nord, unde clima era mai blândă. Pe drum le-au mai murit trei copii, rămânând doar cu cei mai marișori, două fete și doi băieți. După multe zile de mers pe apă și pe uscat, s-au oprit pe malul oceanului, într-o localitate mai mare decât cea pe care o părăsiseră. Format în mare parte din refugiați, portul s-a mărit, iar conquistadorii portughezi l-au denumit Porto Alegre, aparținând Braziliei.

Copilul cel mare, adică MURT, și-a uimit părinții cu talentul său de a ghici în nori, în stele și în semnele naturii vii: copaci, flori, culorile apei oceanului imprimate de alge. Semănând foarte bine cu bunica ei, mama lui Miren, MURT a moștenit darul acesteia în tratarea bolnavilor cu ierburi de leac, dar și în aplicarea palmelor de locurile dureroase. Avea deja 16 ani când, cunoscută în tot ținutul, primea bolnavi din apropiere,

dar și de la mare depărtare. Părinții îi construiseră o colibă singuratică departe de malul apei, în apropierea unei păduri bogate în plante și animale.

Viața tinerei vindecătoare avea să fie dedicată harului său, iar fericirea ei, sacrificată pe altarul nobilei sale misiuni. MURT nu s-a căsătorit niciodată, nedorind ca vreun bărbat să o împiedice de la obiceiurile ei zilnice. A trăit în singurătatea colibe sale până la venerabila vârstă de 69 de ani. Bolnavă de inimă, rinichi și ficat, femeia a închis ochii într-o frumoasă dimineață însorită, privind tristă spre astrul ei favorit, Soarele.

136. MARICICA STONEL (1899-1942) – Bucovina de Nord

MARICICA STONEL (1899 – 1942) s-a născut în satul Rîbești din ținutul Herța, situat la sud de Cernăuți. Acum ținutul Herța aparține de Ucraina. Părinții săi, oameni săraci, munceau pe moșia boierului care stăpânea 4 sate învecinate. Aveau șase copii, iar MARICICA era ultimul născut. Crescută în multe lipsuri, dar îndrăgită de toată familia, fetița a ajuns la vârsta de școală. Dornică de carte, mama ei i-a ascultat rugămințile și a înscris-o la școala din sat. MARICICA l-a uimit pe învățător cu inteligența și buna ei comportare. A terminat ciclul primar cu premiul I, iar pentru ciclul secundar a fost nevoită să plece la Cernăuți, unde părinții ei aveau niște rude cumsecade. Fetița a fost dată în grija mătușii Marcela, sora tatălui ei. A continuat școala cu note foarte bune, remarcându-se în special la învățarea limbilor străine. Când a absolvit ciclul secundar știa să vorbească în limbile română, rusă și ucraineană.

Dorind să urmeze liceul, mătușa ei a fost de acord. Femeia, inimoasă și bine intenționată, a înscris-o la Școala de maici din Cernăuți. Aceasta era o formă de liceu în care predau măicuțele de la o mănăstire de lângă Cernăuți. De la ele MARICICA a învățat multe lucruri care i-au desăvârșit educația și cultura. Cu liceul terminat, tânăra domnișoară s-a întors la Rîbești, fiind angajată ca guvernantă la copiii boierului.

Băiatul cel mare, de o vârstă cu MARICICA, s-a îndrăgostit nebunește de ea. Părinții săi nefiind de acord cu căsătoria, Pavel și-a luat iubita într-o trăsură, fugind cu ea la Hotin. Acolo s-au stabilit într-o casă a părinților săi, fără știrea acestora. S-au cununat, iar după un an, a venit pe lume primul lor copil, Olguța. La aflarea veștii nașterii nepoatei lor, părinții lui Pavel i-au iertat pe cei doi soți, donându-le o moșie lângă Hotin, precum și casa în care locuiau. După încă 2 ani, Maricica l-a născut pe Gheorghită.

Scăpând cu viață din Primul Război Mondial, i-au mulțumit Domnului că sunt teferi cu toții. Avere nu mai aveau. Pavel și-a găsit de lucru într-o fabrică, iar MARICICA a intrat croitoreasă la un atelier. Deși nu destul de îmbelșugată, viața familiei a decurs fără necazuri mari până la începutul celui de-al Doilea Război Mondial. Odată cu acesta, liniștea și echilibrul acestei familii s-au spulberat. Pavel a fost înrolat și trimis pe front. După el, a plecat și Gheorghită. MARICICA și Olguța s-au refugiat la Rîbești, în casa părinților, unde era mai multă liniște. După câteva luni, au primit înștiințare că Pavel și Gheorghită căzuseră pe front. Bolnavă grav de inimă, biata MARICICA a închis ochii în 1942, la numai 43 de ani. Rămasă singură, Olguța a plecat cu un rus, care a dus-o la Stalingrad, unde locuiau părinții lui.

137. ALBERTO SAHIL (1810-1891) – Spania

ALBERTO SAHIL (1810 – 1891) s-a născut în orașul Narón, situat pe coasta nord-vestică a Spaniei. Părinții săi erau oameni simpli. Mama, Alegria, se ocupa cu torsul lânii de oaie și împletitul hainelor din lână. Tatăl, Juanito, era pescar de meserie. Aveau doisprezece copii, dintre care ALBERTO era al treilea născut. Juanito pleca din zori la pescuit în orașul vecin, El Ferrol, port la Oceanul Atlantic. Seara sau a doua zi, venea cu bani și produsele necesare în familie.

ALBERTO a învățat meșteșugul creșterii oilor de la unchiul său, Pedro, fratele lui Juanito, care avea o stână la țară, nu departe de Narón. Băiatul iubea foarte mult animalele, mai ales pe cele care trăiau libere în natură. La câțiva kilometri de Narón, se găsea o pădure sălbatică, plină cu animale. Îl supăra faptul că unchiul Pedro obișnuia să vâneze săptămânal pentru hrana familiei sale și a prietenilor amatori de vânat.

Împlinind 7 ani, ALBERTO a fost dus la școală. Entuziasmat de ceea ce studia acolo, s-a străduit să ia note cât mai bune. A terminat cu bine 8 clase, după care și-a implorat părinții să îl ducă la un liceu. Cu mari eforturi financiare, Alegria și Juanito l-au ținut pe băiat în liceu. Le-au dat o mână de ajutor și frații mai mari, care deja câștigau binișor din pescuit împreună cu tatăl lor. ALBERTO a terminat și liceul cu note mari.

Dorea să urmeze facultatea de medicină veterinară, pentru a putea salva viața multor animale aflate în dificultate. Neputând să își refuze fratele mai mic, Eliseo și Carlos le-au promis părinților că îl vor întreține pe ALBERTO pentru a urma facultatea. Peste câțiva ani, triumfător, tânărul medic le-a arătat diploma sa celor din familie. Mândria și bucuria tuturor a fost nemăsurată. Mai avea nevoie de un loc de muncă pentru ca viața lui de doctor să înceapă frumos.

În Narón, nu și-a găsit de lucru, dar în El Ferrol, l-a luat în custodia sa un medic veterinar bătrân, care lucra pe la casele clienților, îngrijindu-le animalele de casă. Bunul doctor Emmanuel l-a învățat pe ucenicul său ALBERTO multe taine ale meseriei de medic veterinar. În câțiva ani, a închis ochii, lăsându-și ucenicul să îi continue nobila muncă. Pentru că deja strânsese niște bani, ALBERTO și-a deschis un mic cabinet, continuându-și munca și la domiciliul clienților.

S-a căsătorit cu nepoata defunctului doctor Emmanuel, o fată cuminte și bună la suflet. Altera s-a dovedit a fi o soție minunată, îngrijindu-și cu tot sufletul soțul și cei patru copii pe care i-a născut. ALBERTO a muncit foarte mult până când copiii săi au ajuns la pâinea lor.

După ce a împlinit 50 de ani, a renunțat la cabinet, alegând să lucreze în continuare la domiciliul clienților. Era deja surmenat și suferind. Avea dese crize de angină pectorală, un reumatism avansat, iar

cu vederea, stătea din ce în ce mai rău. Copiii săi l-au ajutat cu bani pentru a se trata în Franța, lucru care i-a ameliorat mult starea sănătății. O suferință imensă i-a produs moartea soției sale când el avea deja 70 de ani. A mai trăit 11 ani, după care a închis și el ochii pentru totdeauna.

138. SEMIS ARITINHO (1620-1692) – Portugalia

SEMIS ARITINHO (1620 – 1692) s-a născut în orașul Covilha, situat în zona centrală a Portugaliei. Părinții săi, Arturo și Maria, își întrețineau cei nouă copii din comerțul cu carne și blănuri obținute de la animalele vâdate în munții din apropiere. SEMIS era al treilea născut printre ceilalți copii ai familiei Aritinho. Avea două surori mai mari decât el, Eugenia și Aura, plus două surori mai mici, Luella și Cordilia. Frații săi mai mici decât el se numeau Condello, Ariston, Hudinho și Urguro. Cu toată sărăcia lor, Arturo și Maria se străduiau să își crească bine copiii, învățându-i să fie harnici, omenoși, cu frică de Dumnezeu.

SEMIS a avut încă din primii ani de viață un comportament ciudat, care îi determina pe părinții săi să îl creadă un sfânt coborât pe Pământ. Copilul avea tot felul de vedenii cu Isus, cu diverși sfinți catolici și chiar cu Dumnezeu. Propovăduia pacea și buna înțelegere între oameni, folosind un limbaj matur, imposibil de atribuit unui copil care încă nu ajunsese la școală. Văzându-l cât este de înțelept și pios, preotul parohiei l-a luat sub tutela lui, ajutându-l să învețe bine rugăciunile și cântecele folosite la slujbe. Având o voce frumoasă, micul SEMIS a cântat în corul bisericii până la vârsta de 15 ani, când și-a exprimat dorința de a se

călugări. Bucuroși că aveau un „sfânt” în familie, părinții și frații săi l-au încurajat în inițiativa sa.

Alegându-și un schit din creierii munților, nu prea îndepărtat de orașul său natal, SEMIS a plecat singur de acasă. Primit cu brațele deschise de cei 7 călugări ai schitului, bine ascuns într-o pădure deasă, tânărul a suportat bine ritualul de inițiere, după care și-a început viața călugărească. Anii au trecut pentru el în pioșenie și slujirea Domnului. În plus, a învățat carte de la confrății săi, reușind astfel să citească de mai multe ori toate cărțile și documentele din biblioteca mănăstirii.

Având multă imaginație și capacitatea de a intra cu mintea în trecutul omenirii, călugărul ANTEMIUS (alias eroul nostru SEMIS) a început să scrie o mulțime de comentarii și adăugiri la cartea de căpătâi a catolicilor, Biblia. Considerându-i această ocupație drept periculoasă, confrății l-au avertizat să nu spună nimănui că intenționează să „perfecționeze Biblia”. Mai mult chiar, i-au ars scrierile în sobele lor, pe vreme de iarnă, când nu prea le ajungeau lemnele de foc. Distrus sufletește și profund lezat în mândria lui, SEMIS a fugit din mănăstire, întorcându-se în orașul natal, Covilha. Avea deja 30 de ani și, negându-și convingerile religioase, s-a hotărât pentru viața de mirean.

Părinții săi erau grav bolnavi, îngrijiți doar de surorile mai mici, cărora încă nu le venise vremea de măritat. Având deja știință de carte, SEMIS și-a găsit de lucru la un negustor anticar care vindea cărți rare și obiecte vechi de cult.

Dorind să își întemeieze propria familie, SEMIS s-a căsătorit cu Ornela, nepoata anticarului la care lucra. Fată modestă, fără ifose de mare doamnă, Ornela și-a iubit bărbatul tot restul vieții, fiind pentru el cea mai apropiată ființă, care l-a înțeles și l-a sprijinit în cele mai grele momente. Au avut împreună cinci copii, pe care i-au aducut într-un mod ireproșabil, ajutându-i să devină oameni stăpâni pe viața lor. SEMIS a închis la ochii la vârsta de 72 de ani, bucuros de a-și vedea copiii și nepoții sănătoși. Ornela a mai trăit câteva luni, după care și-a urmat soțul în pământ.

Rusoaica SVETLANA PROHIPOVA (1715 – 1798) s-a născut într-o localitate din Munții Caucaz, care ulterior a devenit orașul Cerkessk. Părinții săi erau oameni bogați, albi de viță veche, ai căror strămoși avuseseră moșii întinse în zona sudică a Rusiei. Iulinka și Arhip, părinții Svetlanei aveau doisprezece copii, dintre care SVETA (așa i se spunea în familie) era al treilea născut. În neamul Prohipovilor, averea principală erau considerați copiii, așa că fiecare familie se străduia să aibă cât mai mulți urmași, păstrători ai tradițiilor neamului lor.

Familia Prohipov și-a educat foarte bine copiii, oferindu-le șansa de a deveni oameni culti și manierați. Dintre cei doisprezece copii ai lor, șapte erau fete, iar restul băieți. Iulinka și-a instruit cu mare grijă fetele, pentru a le forma bune gospodine și doamne de societate. De băieți, s-a ocupat mai mult Arhip, învățându-i de mici să călărească, să îngrijească animalele din fermă, să vâneze și să se comporte cu multă maturitate, ca niște adevărați bărbați.

La 18 ani, SVETA s-a măritat cu Engup Ahdar, un tânăr caucazian bogat, coborât din munți pentru a-și lua o fată bogată și frumoasă. Auzind de fetele Prohipovilor, s-a prezentat la conacul lor pentru a-și expune intențiile. Părinții fetelor s-au cam speriat la început, aflând că avea ceva sânge de tătar. I-a liniștit însoțitorul tânărului, care era un binecunoscut de-al lor. Dintre cele trei fete mai mari, Engup a ales-o pe SVETA, pentru că era brunetă și semăna mai bine cu femeile din neamul său.

Pregătită să devină femeie căsătorită, SVETA l-a urmat pe Engup în munți, tocmai la Karaciaevsk, unde se afla moșia familiei Ahdar. Au primit-o cu bucurie și respect. Nunta lor s-a desfășurat conform tradiției din partea locului, iar mireasa semăna cu o domniță din povești. Engup avea doi frați și nici o soră. Negăsind prin partea locului fete pe placul lor, au fost nevoiți cu toții să coboare de pe moșia lor spre orașele mai apropiate, în căutare de neveste. Primul s-a căsătorit Engup, fiind fratele cel mai mare. După el, și-au adus neveste și ceilalți doi, astfel încât SVETA și-a găsit repede prietene apropiate.

Viața celor trei neveste se desfășura în cadrul familiei, doar pe moșia lor întinsă, pe care o străbăteau călare sau în trăsura părinților lui Engup. Aceștia erau deja în vârstă și doreau neapărat să aibă nepoți. Copiii au venit cu droaia, ajungând la un număr impresionant: 26. Ajutată de o doică și o servitoare, SVETA s-a descurcat bine cu gospodăria și creșterea celor 9 copii ai lor. A ajutat-o mult educația primită de la mama ei, astfel încât s-a achitat cu cinste de obligațiile familiale. Armonia și respectul desăvârșit domnea în neamul Ahdarilor. Tinerele neveste s-au încadrat perfect în această atmosferă sănătoasă, specifică familiilor din Caucaz.

Văzând că vremurile se schimbă, iar situația din țară devine tot mai dificilă, Ahdarii și-au educat copiii cu multă grijă, formându-i ca oameni capabili să se descurce atât în vreme de pace, cât și de război. Zona Caucazului era împânzită cu grupări rivale de diverse religii, care se înfruntau în mod sângeros, la adăpostul pădurilor și văilor izolate de lumea civilizată. Copiii erau deja mărișori când peste moșia Ahdarilor a năvălit o hoardă de cazaci veniți de aiurea, care le-au prădat casele, le-au luat caii și le-au furat fetele mai mari. Pe bărbați i-au ucis cu sălbăticie. După plecarea lor a rămas un dezastru. Femeile, în frunte cu bătrâna lor soacră, scăpaseră cu viață, întrucât avuseseră timp să se ascundă în pivnițe și în grotle din pădure, urmate de copiii mai mici. Bărbații, împreună cu fetele mai mari, au încercat să le țină piept barbarilor, dar fără succes. Au fost luate pe cai și duse ca sclave spre nordul țării. Orfane de tați, dezorientate, cele 5 adolescente nu au opus rezistență răpitorilor, care erau chipeși și atrăgători. Printre ele se afla și Masha, fiica mai mare a SVETEI.

Biata mamă, rămasă fără bărbat și fără fiica ei cea mai iubită, și-a pierdut mințile. Cu mare greutate și-a revenit, după câțiva ani de tulburare a creierului, ajutată mult de copiii rămași în viață. Soacra ei, Anduka, a făcut un atac de cord văzându-și bărbatul și fiii tăiați în bucăți de către cazaci. Biata femeie a închis ochii după câteva zile de la atacul barbarilor, fiind îngropată departe, în pădure, lângă soțul și fiii săi. După năvala cazacilor, pe moșie s-a lăsat o tristețe de moarte. Zi și noapte, se

temeau că atacul se va repeta. Nu s-a mai întâmplat nimic rău, dimpotrivă.

Într-o bună zi, Masha, fata SVETEI, s-a întors cu cazacul ei pentru a-și vedea familia rămasă în viață. Îl cucerise pe cazac, îl îmbunase și îl convinsese să renunțe la prada lui sângeroasă pe la casele altora. Aveau gospodăria lor dincolo de munți, spre sud, pe malul lacului Calendjiha. Soțul ei și-a cerut iertare pentru ceea ce se întâmplase cu ani în urmă, dând vina pe camarazii lui de lupte, care îl îndemnaseră spre o viață aventuroasă.

SVETA a trăit până la 83 de ani, pierdută în amintirile ei dureroase, singurele motive de bucurie fiind oferite de nepoții și strănepoții ei. A închis ochii cu speranța că, în câteva clipe, sufletul ei va ajunge alături de cei dragi, dispăruți înaintea ei.

140. RAHEL (1542-1599) – Turcia

Turcoaica RAHEL (1542 – 1599) s-a născut în orașul Kartal, port la Marea Marmara, situat pe coasta asiatică a Turciei, la sud de Istanbul. Părinții ei, Mukir (tatăl) și Sharuk (mama), au avut șapte copii, adică șase băieți și o fată. RAHEL era penultimul născut al părinților săi. Familia fiind numeroasă, Mukir alerga toată ziua cu treburile lui, pentru a avea cu ce să îi hrănească pe toți. Ocupația lui de bază era cultivarea legumelor în grădina de la țară, având acolo și o casă frumoasă în care locuiau părinții săi. Preocupat de vânzarea legumelor, Mukir le adăuga acestora și coșuri mari cu pește, achiziționat de la pescarii care veneau la țărm cu produse proaspete.

Sharuk era o mamă grijulie, care afirma adeseori că trăiește numai pentru binele copiilor și bărbatului său. RAHEL, mereu alături de mama sa la toate treburile, a devenit și ea o gospodină excelentă. Era inteligentă și dornică să le afle pe toate, dar din cauza veniturilor reduse, părinții nu i-au putut aduce o guvernantă care să o învețe ceea ce învățau fetele celor bogați. Mergându-i vestea de mare gospodină, băieții buni de înșurătoare au pus ochii pe ea.

La 14 ani, a fost cerută în căsătorie de un oștean cu grad înalt în armata sultanului. Nevinovată într-ale vieții, fetei i-a plăcut uniforma sclipitoare a lui Huzun și l-a acceptat drept soț. S-au căsătorit după un an, când tânărul în vârstă de 22 de ani a renunțat la viața de oștean. După nuntă, Huzun a preluat afacerea socrului său, luându-și angajamentul ca va avea grijă de părinții și frații mai mici ai soției sale. Așa s-a și întâmplat.

Huzun a cumpărat o casă mare cât un palat, plătind-o cu toată rezerva lui de galbeni câștigați în războaie. S-au mutat cu toții în acea casă, văzându-și mai departe fiecare de treburile lui. RAHEL a născut cinci copii, după care s-a oprit, din cauza ultimei nașteri, peste măsură de grea pentru trupul ei firav. Avându-i în propria casă pe frații săi, i-a ajutat pe toți să își aleagă o meserie bănoasă. Pentru ea, suprema fericire era de a-i ști bucuroși și mulțumiți pe cei din jurul său. Puterea sa de sacrificiu era imensă. Dacă unul din casă era bolnav, veghea nopți și zile la căpătâiul său, până când îl vedea ridicându-se sănătos din pat.

Pe RAHEL a traumatizat-o puternic moartea mamei sale, iar foarte repede după aceasta, sfârșitul tatălui său. Și-a iubit părinții ca pe ochii din cap, rugându-se la nesfârșit pentru viața lor veșnică. I-a considerat trimișii lui Allah pe Pământ și cei mai buni părinți din lume. După moartea lor, a simțit că se prăbușește cerul peste ea. Zâmbetul ei obișnuit i-a înghețat pe buze. Ochii i s-au încercănat, iar paloarea chipului i s-a accentuat.

A reușit să trăiască până la 57 de ani, pentru a-și vedea și fiul cel mic așezat la casa lui. A închis ochii fericită că își va revedea scumpii părinți pe lumea cealaltă. Moartă, cu ochii închiși, purta pe buze vechiul ei zâmbet blajin, pe care nu-l mai avusese de aproape 10 ani.

Bulgăroaica ANITKA SORENOVA (1453 – 1501) s-a născut în portul Carevo, situat pe țărmul Mării Negre, în apropierea graniței cu Turcia. Părinții săi s-au numit Peter și Anelka. Soții Sorenov au avut doisprezece copii, dintre care au ajuns la vârsta maturității doar șase: ANITKA, Iulia, Marina, Lozika, Iordan, Pavlek.

Peter și-a crescut copiii din meseria lui de soldat pe mare. Venea acasă de câteva ori pe an, aducându-le celor din familie bani, haine și bijuterii furate, care se puteau vinde pe bani grei. Cele patru fete rămase în viață au învățat să fie bune gospodine pentru a se mărita cât mai repede. În acele vremuri, dacă o fată ajungea nemăritată la vârsta majoratului, după aceea nu mai reușea să ia un bărbat înstărit și tânăr.

În lipsa tatălui lor, fiecare dintre copii s-a descurcat cum s-a priceput. Iordan și Pavlek au plecat pe mare pentru a luptă alături de tatăl lor, de care le era foarte dor. Iulia, Marina și Lozika s-au măritat cu negustori, aranjându-se bine la casele lor.

ANITKA a avut o soartă mai deosebită decât cea a surorilor ei. La 16 ani, s-a măritat cu un tătar venit din nordul țării, pe care l-a cunoscut într-un magazin din port. Ahim Surkuti locuia cu părinții săi în Dobrogea, întreaga familie ocupându-se cu vânzarea unor mărfuri aduse de marinari. Aveau o casă în Mangalia, în care au primit-o pe tânăra ANITKA, proaspăt logodită cu Ahim. Pentru a trăi în bună pace cu socrii săi, fata a trecut la religia musulmană înainte de nuntă.

Harnică din fire, s-a angrenat în comerțul familiei Surkuti, muncă deosebit de pasionantă pentru ea. Timp de câțiva ani, corabia pe care

patrulau tatăl și frații săi a ancorat și în portul Mangalia. Astfel, ANITKA și-a putut revedea rudele dragi.

La un an după căsătorie, au început să vină copiii. Primul născut al ANITKĂI a fost fiul lor Zugrum. Acestuia i-au urmat încă șase copii: două fete (Ulsun, Medir) și patru băieți (Adir, Hassan, Iusuf, Imab). Ajutată mult de soacra ei, femeia și-a crescut bine copiii, asigurându-le tot ce era necesar. Nu a apucat să își cunoască toți nepoții, fiindcă boala ei de inimă a secerat-o la numai 48 de ani.

Amintirea ANITKĂI a rămas vie mulți ani printre cei care au cunoscut-o în viață. A fost o femeie curajoasă ca un bărbat, bună la suflet și foarte muncitoare. Talentul ei la tocmeala cu clienții i-a adus mulți arginți și galbeni. Mama ei, Anelka, rămasă văduvă și singură în casa bătrânească, se refugiase cu câțiva ani în urmă în casa ANITKĂI, fiindcă ea îi era cel mai drag dintre copiii săi. S-a întâmplat ca fiica să moară în brațele mamei sale.

142. MARINELLA SATI (1285-1354) – Italia

Italianca MARINELLA SATI (1285 – 1354) s-a născut în orașul Ravenna, port la Marea Adriatică, situat în zona de nord-est a Italiei. Părinții săi s-au numit Paolo și Arulia. Au avut două fete (MARINELLA, Lucia) și trei băieți (Escomo, Roberto, Ilis).

Întreaga familie locuia în aceeași casă cu părinții lui Paolo, la marginea orașului. Bunicii, Trainero și Mirtia, au avut grijă de nepoții lor până când fiecare și-a făcut rostul său. Tatăl Paolo a muncit aproape toată viața, începând de la 5 ani, cărând pește și fructe de mare, mai întâi în căruța tatălui său, iar mai târziu cu propriul mijloc de transport. Produsele mării erau foarte solicitate în localitățile de câmpie învecinate Ravennei. Mama Arulia a lucrat ca bucătăreasă în casa unui proprietar de corăbii.

Copiii crescând, au început și ei să muncească de timpuriu. Băieții și-au însoțit tatăl în negoțul său, până la vârsta majoratului, când s-au orientat spre alte meserii: tâmplar, potcovar, zidar. Lucia a intrat ca lucrătoare în atelierul unei femei care confecționa pălării de damă. S-a măritat la 16 ani cu un croitor înstărit.

Eroina noastră, frumoasa MARINELLA, a avut un destin aparte față de sora și frații săi. Lucrând în calitate de cameristă la vila unor nobili, s-a măritat cu un nepot al acestora. Rumiardo, tânăr baron în vârstă de 23 de ani, s-a îndrăgostit subit de tânăra cameristă a mătușii sale, Laura. Cu mare greutate a obținut consimțământul părinților săi pentru a și-o lua pe MARINELLA de soție. Bătrâna Laura a avut un cuvânt greu de spus în această situație delicată. Cunoscând bine noblețea sufletească a MARINELLEI, a considerat că nepotul său avea tot dreptul la fericire, trăind alături de această fată înzestrată cu un caracter deosebit.

Tânăra soție de baron, eroina noastră a devenit nobilă prin alianță la numai 19 ani. Și-a continuat munca de cameristă încă un an, după care, rămânând însărcinată, soțul i-a interzis să mai plece de acasă. A venit pe lume fiul lor, simpaticul Amedeo, căruia i-au urmat cele două surori ale sale: Mauria și Rossana. Ultima naștere, cea a Rossanei, i-a zdruncinat sănătatea mamei sale. MARINELLA nu a mai avut curaj să devină din nou mamă. Bolnavă genital în urma celei de-a treia nașteri, și-a revenit cu greu în următorii ani.

A închis ochii la 69 de ani, în timpul unei serate din casa Rossanei, privindu-și cu dragoste nepoții care se jucau în preajma ei. A fost o femeie mult iubită și respectată de către toți cei care au cunoscut-o. Mereu senină la chip, domoală în gesturi, exprimându-se cu multă înțelepciune, le-a oferit tuturor un exemplu de modestie, inteligență și bun simț. Problemele sale genitale nu s-au rezolvat în totalitate, nefiind eficiente metodele empirice de tratament din acele vremuri.

MARINELLA și-a îndurat cu resemnare suferințele trupului, neacordându-le o atenție deosebită. Această femeie a fost nobilă în primul rând prin caracterul ei frumos și comportarea plină de demnitate. Dacă a ajuns cu titlu nobiliar prin căsătorie, putem pune aceasta pe seama întâmplării.

143. MAHR SINT SAIR (1210-1273) – Mauritania

Femeia din Mauritania MAHR SINT SAIR (1210-1273) s-a născut pe insula Tidra, situată în apropierea Capului Timiris, ambele aflându-se în Oceanul Atlantic. Părinții lui Mahr se numeau Rrundu (tatăl) și Lodoh (mama). Cei doi au avut zece copii, dintre care au rămas în viață doar trei: o fată (MAHR) și doi băieți (Mundar, Lukur).

Familia provenea dintr-un neam vechi de berberi islamizați în secolul 11, când țara lor se afla sub dominația Imperiului Almoravizilor (dinastie berberă marocană). În anul 1147 s-a produs prăbușirea definitivă a dinastiei Almoravizilor, aceasta fiind înlocuită cu dinastia berberă musulmană a Almohazilor. Dominația Almohazilor a durat din 1200 până în 1400, incluzând și Mauritania în Imperiul Mali.

Cei șapte copii sfârșiți din viață în mod prematur au căzut pradă unor infecții specifice minorilor din care nu i-a putut salva nimeni. Pe insula unde locuiau cele câteva familii viața era simplă, monotună și izolată de continent. Alimentația bazată pe vietățile oceanice pescuite de Rrundu constituia elementul principal de hrană în fiecare zi. Cei doi băieți, Mundar și Lukur, i-au luat locul lui Rrundu la pescuit atunci când au devenit suficient de puternici pentru a conduce modesta plută pe

apele periculoase ale oceanului. Băiatul cel mare, Lukur, avea 12 ani când un val puternic i-a aruncat tatăl de pe marginea plutei, acesta dispărând în adâncul apei. Lukur și fratele mai mic, Mundar, au reușit cu greu să revină pe insulă, anunțându-și mama și sora despre dureroasa pierdere a tatălui lor. MAHR, care era mai mică decât frații ei, avea 5 ani când a rămas orfană de tată. Mama ei, Lodoh, și-a pierdut luciditatea, nemaifiind în stare să facă nimic pentru gospodărie. Zile întregi stătea gemând la malul apei, chemându-și disperată bărbatul.

Neavând încotro, fetiță s-a maturizat devreme, luând asupra ei toate grijile familiei. Învățase de la mama ei să prepare peștele și legumele comestibile, hrănindu-și frații după ce se întorceau de la pescuit. Împlinind 7 ani și fiind destul de voinică pentru a se putea ține pe plută, a început să meargă și ea la pescuit. Munca grea și periculoasă o pasiona, oferindu-i satisfacția de a avea ce să le dea de mâncare fraților săi. MAHR abia împlinise 11 ani când, revenind la mal, și-a găsit mama fără suflare, aruncată de valuri pe țărm. Biata femeie avusese o halucinație, crezând că soțul ei, aflându-se departe deasupra apei, o chema spre el. Nemaștiind să înoate, biata femeie a fost sufocată imediat de valurile puternice.

Viața celor trei orfani de ambii părinți și-a urmat cursul, ei devenind majori, pregătiți să își formeze propriile familii. Primul s-a căsătorit Lukur, cu o fată de pe insulă pe care o plăcea din copilărie. Mundar a plecat pe continent, în căutarea unei vieți mai bune, stabilindu-se într-un sat de pescari de la marginea căruia se putea zări insula Tidra.

Rămasă singură, MAHR și-a adus un bărbat în casă, dornică să aibă și ea o familie. Rahud era pescar, locuind cu părinții și cei șapte frați pe continent, în apropierea peninsulei numite astăzi capul Timiris. Venea adeseori pe insulă, plăcându-i natura și firea prietenoasă a localnicilor. Aflând despre singurătatea lui MAHR, a cerut-o în căsătorie, fiind acceptat. Viața lor de familie a fost scurtă, bărbatul fiind răpus de o vietate subacvatică, pe vreme de furtună, când se chinuia să ajungă cu pluta la țărm.

În cei trei ani de viață în comun, MAHR a adus pe lume un băiețel, pe care l-au numit Arral. Rămânând văduvă, la fel ca și mama ei, femeia a început să devină superstițioasă. Păstrând convingerea că apa din jurul insulei ar avea infernul în adâncuri, MAHR i-a interzis fiului ei să devină pescar, iar ea nu și-a mai adus niciodată vreun bărbat în casă. Arral, băiat bun și iubitor, profund marcat de dramele repetate suferite de mama lui, a ascultat-o, alegându-și altă ocupație. Plecând pe continent de mai multe ori, a văzut mulți tineri ocupându-se cu comerțul, meserie care i-a atras atenția într-un mod plăcut. Angajat de un negustor de haine și

alimente, acesta i-a dat multe mărfuri de transportat pe insulă într-o ambarcațiune solidă, în stare să reziste la furtuni. Arral aducea în satul său mărfuri de strictă necesitate, în schimbul cărora localnicii îi dădeau fructe, plante comestibile și vietăți prinse cu ajutorul capcanelor.

Mereu cu spaima în suflet, temându-se că își va pierde și fiul, MAHR a supraviețuit totuși până la 63 de ani. Au avut multă grijă de ea nora și cei șase nepoți, făcându-i viața suportabilă. S-a stins din viață în zorii unei zile încărcate de furtună, inima ei cedând la teama ca nu cumva fiul ei să piară în apele oceanului.

144. LORENA TORIS (1893-1941) – Argentina

Argentinianca LORENA TORIS (1893 – 1941) s-a născut într-o familie săracă, într-o localitate modestă din apropierea graniței cu Paraguay. Ținutul fiind de câmpie, toți locuitorii din zonă se ocupau cu agricultura, cultivând legume și canabis. Părinții LORENEI aveau o familie numeroasă, mama fetei, Conchitta, aducând pe lume nouă copii.

LORENA s-a născut sub semnul unui destin zbuciumat. Fiind al șaptelea copil, s-a bucurat din plin de grija și iubirea părinților și a fraților mai mari. Pe măsură ce creștea, se arăta foarte deșteaptă și dornică de a cunoaște lumea. Preotul satului, văzând-o ajunsă la vârsta școlară, i-a lămurit pe părinții ei că ar fi bine pentru copilă să o dea la școala din orașul cel mai apropiat, indicându-le o rudă de-a lui mai în etate care s-ar fi bucurat să aibă grijă de LORENA. Oamenii, ascultători față de preot, au dus copila să învețe carte la oraș.

Bătrâna Isolda și-a luat în serios rolul de mamă și gazdă grijulie. Anii au trecut, LORENA a terminat școala generală, iar Isolda s-a oferit să o găzduiască pentru a-și continua studiile. Fata fiind săracă, doar colegiul catolic din oraș a primit-o fără să îi ceară taxă. LORENA dovedea încă de tânără fermitate de caracter, voință neclintită pentru fapte bune, sete de cunoaștere și învățătură.

Terminând colegiul cu rezultate deosebite, buna doamnă Isolda a recomandat-o unui negustor bogat care avea nevoie de o secretară. Astfel a ajuns modesta LORENA să locuiască și să muncească la un boier. Deosebit de frumoasă și deșteaptă, fata a fost cerută în căsătorie de colegul ei, secretarul boierului. Foarte curând au făcut nunta, soțul ei, Artensio, mândrindu-se mult cu buna achiziție pe care o făcuse.

Viața lor de familie a început frumos, cu iubire și respect reciproc. Totuși, nici măcar nu trecuse un an de la căsătorie când la ușa lor a apărut o tânără cu un copil în brațe. Artensio a vrut să o alunge, dar femeia a pus un cuțit la gâtul copilului, amenințându-l pe Artensio că va da vina pe el că și-a ucis fiul. Numai prezența de spirit și diplomația LORENEI au salvat viața bietului copil.

A adăpostit-o pe femeie în casa lor, insistând să afle ce a fost între ea și actualul soț. Artensio și-a recunoscut legătura amoroasă cu acea femeie, pe care o abandonase de dragul LORENEI. Revoltată, LORENA și-a părăsit căminul conjugal, întorcându-se în satul natal. Artensio a venit după ea, cerându-i sfatul pentru a se descurca mai departe. Acceptând despărțirea definitivă, LORENA l-a îndemnat să se căsătorească cu mama copilului său.

După acest final dramatic al vieții sale de femeie măritată, ea nu a mai vrut să se căsătorească, deși i-au cerut mâna colegul ei, învățătorul din noua școală a satului, și fiul cârciumarului. A muncit ca învățătoare, fiind foarte apreciată și respectată de toți locuitorii din zonă.

Ar fi trăit 100 de ani, fiindcă era robustă și sănătoasă, dar la vârsta de 48 de ani a mușcat-o un șarpe veninos care se apropiase prea mult de casă.

Chinezul XIN XIANG (1811 – 1870) s-a născut într-un orășel pescăresc numit Pinghai, așezat pe o peninsulă situată între Golful Xinghua (la nord) și Golful Meizhou (la sud). Privind în largul Strâmătorii Taiwan, se putea zări în depărtare insula Taiwan. Majoritatea locuitorilor din Pinghai se ocupau cu pescuitul și negoțul cu vietăți ale mării. Familia Xiang era săracă, supraviețuind din activitatea de pescuit a lui Lin. Pescar sărman, învățat cu munca grea încă din vremea copilăriei, Lin se străduia din răspuțeri să le asigure necesarul zilnic nevastei și celor patru copii ai săi.

XIN era al doilea născut. Deștept și îndemânatic la muncă, era mâna dreaptă a tatălui său încă de la vârsta de 5 ani. Îl însoțea pe Lin la pescuit în strâmtoare și la vânzarea produselor în Taiwan și în orășelul lor. La școală nu s-a dus, neavând haine potrivite și nici bani pentru taxe.

Încă din primii ani de viață, XIN s-a simțit stingher în familia lui, având impresia că locul lui se afla în altă parte. Începând să vadă lumea alături de tatăl său, a înțeles că într-o bună zi va pleca departe, într-o altă țară, de unde nu se va mai întoarce în China. Presimțirile lui s-au adevărit.

Dorind din tot sufletul să ajungă navigator, s-a îmbarcat pe un vapor japonez care avea câțiva marinari cu vârsta mai mică de 15 ani. XIN a învățat repede ce avea de făcut pe vas, bucurându-se că i se dădea voie să coboare pe țărmul japonez când acostau pentru descărcarea mărfurilor aduse din China și Taiwan. Îndrăgostit de ceea ce vedea în porturile japoneze, tânărul XIN, ajuns la vârsta de 19 ani, și-a anunțat căpitanul că

se va însura cu o japoneză și va rămâne la țărm pentru a-și întemeia o familie. Luându-și rămas bun de la echipaj, unde avea numai prieteni, blândul XIN a poposit pe țărmul japonez, rămânând în portul Akune, pe coasta de sud-vest a Japoniei.

Având ceva bani ascunși la piept într-o batistă, curajosul XIN s-a interesat de cumpărarea unei case. A găsit o casuță mică și modestă, aproape de țărm. Obișnuit cu munca grea pe vas, nu i-a fost dificil să își găsească de lucru. Un negustor de mătăsuri l-a angajat ca vânzător, încurajându-l să se însoare cu una dintre vânzătoarele lui, care nu găsea cu cine să se mărite. Foarte hotărât în intențiile sale, XIN a cerut-o de nevastă pe Sushi, o tânără frumoasă și cuminte. Repede le-a venit primul copilăș, o fetiță. După doi ani și jumătate, al doilea urmaș.

Deja familia era înstărită, cu bani adunați deoparte pentru a cumpăra magazinul de la patronul lor, care era deja bătrân și bolnav, plictisit de atâta muncă. Familia lui XIN înflorește pe zi ce trecea, banii se adunau binișor, iar veselia nu înceta nici măcar o zi.

Toate le-au mers ca pe roate până în noaptea când hoții le-au spart magazinul, furând tot ce era mai de preț. Din cauza supărării, XIN s-a îmbolnăvit de inimă. Devenit neputincios pentru muncă, soția și copiii au preluat integral activitatea la magazin. XIN avea 47 de ani, iar copiii erau deja mari, buni de muncă. Omul nostru a mai trăit 12 ani, mulțumită afecțiunii de care se bucura din partea familiei. A închis ochii la 59 de ani, înconjurat de cei dragi lui: nevasta, copiii și nepoții.

146. LURIL (1713-1798) – Thailanda

Thailandeza LURIL (1713 – 1798) s-a născut într-o mică așezare din zona muntoasă aflată în nordul țării, aproape de granița cu statul Myanmar. Cel mai apropiat oraș se numea Fang. Familia sa era numeroasă și săracă, părinții ei având de crescut unsprezece copii. În acele locuri și în acele timpuri, seriozitatea unei familii se măsura în numărul de copii pe care îi avea.

LURIL era al cincilea născut printre frații și surorile sale. Fetița era timidă, gânditoare și foarte cuminte. Cât era ziua de mare, privea cu nostalgie spre crestele munților, pe care și-ar fi dorit tare mult să ajungă. Frații săi mai mari își însoțeau tatăl la vânătoare, povestindu-i fetei la întoarcere cât era de minunată natura pe crestele înalte. LURIL a crescut liniștită, ocrotită și iubită de întreaga familie.

Când abia împlinise 10 ani, a fost cerută în căsătorie de fiul unui comerciant din Fang, care cumpăra piei și blănuri de la părinții ei. Băiatul avea 18 ani și, conform tradițiilor din țara sa, nevasta trebuia să fie cât mai tânără, pentru a avea timp să nască mulți copii. LURIL i-a cerut un termen de așteptare de un an ca să mai crească, fiindcă era prea copilă pentru a se simți în stare să devină mama. După un an, tânărul Zing s-a reîntors cu alaiul de rude și prieteni pentru a-și lua mireasa promisă. Au făcut nuntă la oraș, în Fang, unde părinții lui Zing aveau o casă disponibilă pentru cei doi miri.

Soțul LURILEI s-a dovedit a fi un om serios, bun familist și foarte harnic. Muncea zi-lumină în atelierul tatălui său, care confecționa haine scumpe pentru oamenii bogați din oraș. LURIL rămânea acasă, ocupându-se de copiii care începuseră să vină unul după altul. Cei doi soți au avut în total paisprezece copii. Toți au trăit, au fost sănătoși, oameni gospodari și părinți minunați. Când LURIL a închis ochii pe vecie, la vârsta de 85 de ani, avea 40 de nepoți și 15 strănepoți.

Viața acestei femei nu a avut nimic deosebit, nici în bine și nici în rău. A vegheat-o steaua ei norocoasă, pe care o privea noapte de noapte când apărea pe cer. Aceasta îi asculta dorințele și îi lumina calea vieții. La fel ca tot poporul din care făcea parte, LURIL credea în puterea binefăcătoare a stelelor și în ajutorul neprețuit venit din partea rudelor plecate în lumea spiritelor.

Turcoaica ASHIR (1626 – 1700) s-a născut în Istanbul, părinții săi fiind oameni foarte săraci de la periferia orașului. Din acest cartier cu fete sărace și frumoase își alegeau sclavele bogații din oraș. Vremurile erau tulburi, războaiele se țineau lanț, iar cei plecați la lupte se gândeau că va fi ultimul rămas bun de la cei dragi. În aceste condiții, fiecare negustor sau oștean înstărit își asigura plăcerile amoroase cu cât mai multe femei.

Părinții lui ASHIR aveau patru fete și doi băieți. I-au crescut cu mari sacrificii, ajutați fiind de bunicii fetei, părinții mamei sale, care aveau o afacere cu blănuri de oaie. ASHIR, împreună cu sora ei mai mare Harun, au fost ademenite de un negustor bogat să fugă de la părinți și să devină nevestele lui. Individul, Kirkun, avea patru neveste și șapte copii, dar mai vroia încă două. Le-a plătit cu o sumă infimă pe cele două surori, părinții lor învoindu-se ușor, pentru că orice ban îi ajuta să își hrănească ceilalți copii ai lor. Astfel au ajuns ASHIR și Harun cadănele nesățiosului Kirkun. Bărbatul avea 50 de ani și o poftă de viață nepotolită. Câștiga foarte mulți bani de pe urma femeilor sale, pe care le împrumuta prietenilor săi mai tineri.

După o ședere de o lună în casa lui Kirkun, acesta i-a dat-o pentru distracție lui Harkin, fiul său mai mare. Acesta, un tânăr timid și sensibil, provenind de la una dintre sclavele lui Kirkun care murise cu câțiva ani în urmă, avea doar 19 ani și nu cunoscuse până atunci iubirea de femeie. Tatăl său le-a dat o cameră într-o clădire anexă a casei sale, poruncindu-i lui ASHIR să îl învețe pe fiul său tainele iubirii. Fără să știe că era deja însărcinată de Kirkun, după două luni faptul a fost evident. Bietul

Harkin, neștiutor într-ale sarcinii, a crezut că el este autorul faptei. Hotărât să își recunoască paternitatea, și-a anunțat tatăl că o vrea de nevastă pe ASHIR. Acesta, sătul de atâtea neveste, i-a dat-o, cu condiția de a deveni el tatăl copilului, pe care îl bănuia că ar fi al său.

Fericiți, cei doi tineri au plănuit să fugă din Istanbul pentru a scăpa de sub tutela lui Kirkun. Într-o noapte, și-au încărcat puținele haine într-o trăsură și au plecat din oraș. Dacă Harkin nu ar fi fost fiul lui Kirkun, femeia ar fi fost omorâtă cu un pumnal bine înfipt în inimă, așa cum păteau toate sclavele care fugeau din haremul stăpânului.

S-au refugiat în munții Samanlî, într-o mică așezare de pe malul fluviului Sakarya. Cu puținii bani pe care îi aveau, și-au cumpărat o casă modestă, în care se simțeau bine. ASHIR mai avea 3 luni până să nască, iar Harkin s-a văzut nevoit să își caute ceva de lucru. A fost luat de un negustor de stofe și blănuri ca ajutor în depozitul său. Munca era grea, dar tânărul nostru avea ambiție suficientă. Inteligent și harnic, Harkin a învățat repede ce avea de făcut, devenind omul de încredere al stăpânului său.

ASHIR a născut un băiețel, pe care l-au numit Kirin. Era deosebit de frumos și vioi. După Kirin, au mai venit pe lume încă doisprezece copii. Harkin își întreținea cu greu familia din afacerea de la depozit, pe care o preluase după ce stăpânul său murise. Era nevoit să plece săptămânal în munți pentru achiziționarea de blănuri și stofe țesute în casele muntenilor. Copiii au crescut frumos, harnici și ascultători, iar părinții lor au îmbătrânit mulțumiți de ei.

S-au stins unul după celălalt, la interval de câteva luni. ASHIR a închis ochii la 74 de ani, istovită de muncă și nevoi, dar fericită la vederea numeroasei sale familii ajunse la maturitate. Avea mulți nepoți și strănepoți, care o iubeau ca pe o sfântă.

GHEORGHE ROZNOVANU (1550 – 1611), GHIȚĂ, cum îi spuneau cei din familie, s-a născut în satul Tazlău, din zona Neamțului. Familia Roznovanu avea șapte copii, dintre care GHIȚĂ era al doilea născut. Băiatul avea un frate mai mare, Ionuț, și doi frați mai mici: Iulian și Mancaș. Cele trei surori se numeau Ioana, Marița și Iulia. Tatăl său, Ichim, era țăran iobag pe moșia boierului Turcescu. Anita, mama copiilor, vedea de gospodărie și mai îndeplinea câte ceva de îmbrăcat din lână de oaie, vânzându-și produsele pe la casele din sat.

GHIȚĂ a fost crescut și educat în spiritul muncii istovitoare, ca ajutor al tatălui său pe moșia bătrânului boier. Porecla de „Turcescu” i-a venit boierului de la o faptă de trădare în favoarea unei oști turcești, pe vremea domnitorului Iiaș al II-lea Rareș. Drept pedeapsă pentru informațiile furnizate dușmanilor, boierului i s-a tăiat o ureche. Unii îl porecliseră „Urechiatul”.

GHIȚĂ a crescut mare și voinic, obișnuit cu munca grea și cu viața aspră a familiilor de iobagi. La 15 ani, a fost luat la oaste, în slujba domnitorului Alexandru Lăpușneanu. Devotat domnului Țării Moldovei și neamului său, GHIȚĂ a luptat cu vitejie ori de câte ori a fost necesar. La un an după luarea la oaste, a fost rănit grav la piciorul stâng și, rămânând schiop, a fost lăsat la vatră.

Reîntors în Tazlăul său drag, a fost reprimat de boier pentru a ajuta la muncile agricole. La 18 ani, s-a căsătorit cu Eugenia (Jenica), o fată săracă, provenind și ea din părinți iobagi. Nunta lor modestă a marcat începutul unei vieți îmbelșugate pentru cei doi soți. La scurtă vreme după

nuntă, nevasta boierului a luat-o pe Jenica bucătăreasă la conac, iar pe GHIȚĂ, boierul l-a angajat vizitiu. Banii și alimentele primite în schimbul muncii prestate la conac le-au ajuns celor doi să trăiască în belșug și să își ajute familiile sărace.

Atât GHIȚĂ, cât și Jenica erau doi oameni de o generozitate deosebită. Jenica, încă de pe vremea copilăriei, le dădea câte ceva tuturor cerșetorilor care îi veneau la poartă. GHIȚĂ, ajuns om cu stare, îi ajuta adeseori pe sătenii nevoiași.

La doi ani după nuntă, Jenica l-a născut pe fiul lor, Bogdan. După Bogdan au venit Manuela, Rodica și Sofica. Familia era din ce în ce mai prosperă, GHIȚĂ devenind omul de încredere al bătrânului boier, care se pregătea să treacă la cele veșnice. Fiul său, Ion, pusese ochii pe fata mai mare a lui GHIȚĂ, Sofica. Pentru ca fiul sau să nu ia o simplă țărăncă, boierul i-a dat în dar lui GHIȚĂ o bucată din moșia sa. Omul și-a construit o casă mare cât un conac, devenind socrul boierului cel tânăr, Ion.

Viața acestui om, GHIȚĂ, pornit de jos și ajuns boier prin meritele sale, a fost grea, dar frumoasă. Cu toată infirmitatea căpătată în război, omul nostru a muncit din răspuțeri pentru binele familiei sale. A închis ochii la 61 de ani, bogat, având rangul de boier, primit din partea domnitorului Ieremia Movilă.

149. MIRIAM SANTIS (1382-1416) – Spania

Spaniola MIRIAM SANTIS (1382 – 1416) s-a născut în Barcelona. Părinții săi, Edulco și Maria, au avut șase copii, adică două fete (MIRIAM, Estella) și patru băieți (Santos, Ideo, Bancho, Raul). Soții

Santis și-au crescut copiii din câștigul obținut de Edulco prin meseria lui de comandant de corabie. El făcea ruta comercială Spania-India pentru achiziționarea de mirodenii și bijuterii orientale. Era prezent în familia sa cam de două ori pe an, permițându-și doar câteva zile de concediu.

Maria, împreună cu părinții ei, le-au dat celor șase copii cea mai bună educație la care s-au priceput. Băieții au învățat meserii bune și bănoase. Santos și Ideo și-au urmat tatăl pe corabie, Bancho și Raul s-au făcut negustori de mărfuri indigene, aduse în mare cantitate cu navele care acostau în port. Estella s-a măritat cu un italian, negustor de produse agricole, urmându-și bărbatul în țara lui.

MIRIAM, eroina noastră, a urmat cursurile colegiului catolic din oraș, după care a fost primită ca guvernantă în familia contelui Pablo De Sardeña. Acesta și soția lui, Lorilla, aveau unsprezece copii, cărora le ofereau condiții optime de viață. MIRIAM cunoștea din colegiu limbile latină și greacă, foarte apreciate în familiile bogate. Timp de 7 ani, tânăra guvernantă s-a ocupat cu grijă de copiii contelui, începând cu cei care împlineau 6 ani.

Avea 24 de ani când l-a cunoscut pe Alejandro De Sturis, un nepot al contelui Pablo, care, la vârsta de 27 de ani, se întorsese dintr-o lungă călătorie în jurul lumii. Dornic de a-și întemeia o familie, Alejandro a pus imediat ochii pe MIRIAM, pe care o cunoscuse într-o vizită la castelul familiei De Sardeña. După câteva luni, cei doi tineri s-au căsătorit, MIRIAM devenind astfel contesa De Sturis.

Noua ei condiție socială, cea de nobilă, i-a interzis să mai muncească. Tânăra soție, obișnuită cu trezirea în zori de zi și munca până seara, s-a văzut nevoită să își ocupe timpul cu diverse activități în interiorul vilei în care locuia cu soțul său. După finalul lunii de miere, Alejandro s-a apucat de renovarea corăbiei sale, care devenise piesă de muzeu, din cauza lungilor călătorii pe mări și oceane. În fiecare zi, MIRIAM asculta povestirile de călătorie ale soțului său, consemnându-le într-un registru uriaș.

Acesta devenise aproape plin când MIRIAM a născut-o pe fiica lor Aduela. Aceasta împlinind 2 anișori, și-a văzut frățiorul abia venit pe lume, Sturio. Au fost singurii copii ai celor doi soți. De dragul fiului său, Alejandro și-a vândut corabia proaspăt renovată, decis fiind să nu mai plece pe apă niciodată. Avea deja o avere frumușică, formată din veniturile aduse de moșia sa de la țară (cereale, fructe, vin), la care s-au adăugat încasările uriașe pe mirodeniile aduse din Orient.

MIRIAM, eroina noastră, a ținut cu tot dinadinsul să nască și cel de-al treilea copil, care se grăbea să iasă la lumină, sarcina ajungând abia la 7 luni. Deși moașa familiei o sfătuisese să ducă sarcina cu mare grijă,

totuși femeia și-a văzut de ocupațiile zilnice, printre care se aflau și drumurile călare. Avea doar 34 de ani când nașterea timpurie i-a provocat o infecție puternică, scurtându-i zilele. Pruncul, un băiețel, a trăit doar câteva săptămâni. Pierderea lui MIRIAM și a fiului său l-a zdruncinat puternic pe Alejandro, care timp de câteva luni a stat zi și noapte lângă mormântul soției sale, aflat în grădina casei. Cei doi copii au fost luați spre creștere de părinții lui Alejandro, care locuiau pe moșia din afara orașului.

Contesa MIRIAM a fost o femeie de o noblețe rară în privința caracterului integru și a comportamentului său plin de demnitate. Fiică a unor oameni de condiție socială medie, ea a înțeles de mică necesitatea de a munci pentru a își face un rost în viață. Spre deosebire de sora ei, Estella, care s-a măritat la 15 ani, renunțând la ultimii ani de studiu în colegiu, MIRIAM s-a îndârjit să devină absolventă a severei instituții catolice. A reușit, iar munca ei în familia nobilului Pablo i l-a adus în cale pe Alejandro, soțul și unicul bărbat pe care i-a fost dat să îl iubească. Uriașul manuscris în care consemnase impresiile de călătorie ale soțului său a rămas drept carte de căpătâi pentru copiii, nepoții și strănepoții săi.

150. IHMIR IBN SAINT (1301-1370) – Arabia

Arabul IHMIR IBN SAINT (1301-1370) s-a născut într-un trib numeros, cuprinzând câteva mii de suflete. Locuiau cu toții în zona deșertică din nord-estul Peninsulei Arabiei. Această zonă poate fi localizată astăzi în apropierea graniței dintre Arabia Saudită și Irak, cel mai important oraș fiind Baoanah.

Comunitatea căreia îi aparținea eroul nostru era formată din câteva triburi conduse de califul Harnal. Unul dintre numeroșii frați ai lui Harnal se numea Uhnik și era tatăl lui IHMIR. Mama lui IHMIR se numea Marun și era una dintre cele cinci neveste ale lui Uhnik. Cei doi aveau împreună doisprezece copii. IHMIR era mezinul familiei și cel mai alintat dintre frații săi.

Tatăl său, Uhnik, lupta pentru autonomia întinsului teritoriu condus de fratele său, Harnal. Zona era pătrunsă de violențe, iar incidentele dintre triburile rivale nu mai conteneau. Familia lui Uhnik era bogată, el având grad nobiliar, lucru ce presupunea stăpânirea unui teritoriu vast în jurul palatului său, care adăpostea sute de sclavi. Educația primită de cei opt băieți ai săi a fost preponderent războinică: prea puțină știință de carte și prea multă artă militară. IHMIR ar fi dorit să cerceteze documentele vremii, pentru a cunoaște lumea, adică alte teritorii și alte popoare. A avut ocazia să străbată Peninsula Arabia, mai puțin zonele deșertice locuite de triburi extrem de agresive. Lupta pentru expansiune a unchiului său, califul, și a urmașului acestuia, vărul său, i-a oferit lui IHMIR șansa de a călători și lupta în zone foarte îndepărtate de palatul părintesc.

La 20 de ani, era deja un luptător cu experiență, călit în zeci de lupte, din care scăpase cu câteva răni grave. Rămânând acasă cu scopul vindecării, și-a luat o nevestă, cumpărând-o cu bani grei de la tatăl acesteia, un negustor extrem de bogat. Haima avea doar 13 ani când s-a trezit femeie măritată. IHMIR, bărbatul ei, a iubit-o enorm, făcându-i șapte copii. Omul, deși putred de bogat, nu și-a mai adus alte neveste la palat, preferând să abuzeze de sclavele care se agitau peste tot, îndeplinindu-i dorințele. De la unele dintre acestea, IHMIR s-a mai ales cu încă șaisprezece copii, pe care i-a crescut cu multă atenție.

IHMIR a luptat alături de oamenii califului până la vârsta de 45 de ani când, obosit și având multe boli, s-a retras în liniștea și confortul palatului său. De copiii săi s-a ocupat cu seriozitate, asigurându-le viitorul. A închis ochii cu demnitate la 69 de ani, mulțumit de viața și numeroasa lui familie.

Cu toate că eroul nostru arab a fost un bărbat aprig, luptător dur și neînfricat, sufletul lui avea ceva aparte pentru toate ființele din familia și neamul său. Era neîndurător în lupte, dar când ajungea printre ai săi, devenea alt om: iubitor, milos, dornic mereu de a-i ști fericiți pe cei de același sânge cu el. Nu a făcut nicio deosebire între copiii Haimei și cei proveniți de la sclavele sale. Pe toți i-a ajutat să crească sănătoși, împărțindu-le în mod egal averea sa.

ANNA OSIPOVA (1232-1294) s-a născut într-o mică localitate din nordul extrem al actualului stat Rusia, situată la baza Peninsulei Kola. Satul de pescari, locuit în acea vreme de laponi, aflat pe țărmul unui golf ce adăpostea apa Mării Albe, a devenit după mulți ani orașul rusesc Kandalaksha, iar golful respectiv tot Kandalaksha se numește.

Laponii, populație nomadă răspândită în nordul Peninsulei Scandinave, ajunseseră și pe teritoriul peninsulei Kola înaintea erei noastre. Ocupația lor principală era creșterea renilor. Societatea lor era constituită din sate conduse de către capii familiilor. Fiecare sat se baza pe legăturile de rudenie între frați și surori, respectiv cumnați.

În secolul 9, vikingii suedezi (varegii) care se ocupau cu negustoria la mare distanță, au pătruns în regiunea din estul Mării Baltice, fuzionând treptat cu populațiile slave organizate în principate independente. Primul stat rus, cnezatul de Novgorod (oraș situat la sud de Sankt Petersburg) a fost întemeiat în secolul 9 de legendarul navigator vareg Rurik, întemeietor al dinastiei Rurikizilor, care au domnit în Rusia până în 1598.

La data nașterii ANNEI, micul sat de laponi se afla lângă un fort militar, în interiorul căruia locuiau militarii trimiși de cneazul Novgorodului pentru a proteja nordul regiunii Karelia de incursunile unor triburi barbare ce soseau dinspre nordul Scandinaviei și extremul nord asiatic. Micul fort militar adăpostea câteva familii, printre care se afla și cea a ofițerului Igor Osipov. El și soția lui, Marinka, aveau două fete: ANNA și sora ei mai mică, Olena. Între ele era o diferență de vârstă

de 3 ani. ANNA și surioara ei au venit pe lume într-o perioadă marcată de pericolul invaziilor mongole.

Înainte de nașterea ANNEI, în anul 1223, cnezatele rusești au fost lovite și prădate de trupele lui Ginghis Han. După moartea lui, survenită în 1227, au urmat 10 ani de relativă acalmie. În 1237, când micuța ANNA abia împlinise 5 anișori, o armată imensă condusă de Batu Han (nepotul lui Ginghis Han) s-a lansat într-o campanie mult mai directă. Cnezatele din nord au căzut unul după altul, cu excepția Novgorodului. Totuși, micul fort de pe malul golfului împreună cu satul lapon au fost prădate de către un grup de mongoli care se aventurase până în acea zonă îndepărtată. Au fost uciși toți militarii, care luptaseră până la ultima suflare, ca și familiile lor care nu apucaseră să se refugieze în zonele împădurite. Igor și Marinka, pentru a acoperi fuga fetițelor împreună cu bunica lor (mama Marinkăi), au rămas în fort, plătind cu viața pentru curajul lor.

Era în vara anului 1238. ANNA avea 6 ani, iar Olena, 3 ani. Singure, doar cu bunica lor, Axinia (bunicul murise în urmă cu 5 ani), au fost ajutate de sătenii laponi (eschimoși) să supraviețuiască alături de familiile lor, departe de locul în care își petrecuseră primii ani din viață.

Abia scăpat de pericolul mongol, cnezatul Novgorodului s-a aflat din nou în fața unui pericol extern, de data aceasta venit din vest. În vara anului 1240, când ANNA avea 8 ani, o puternică armată condusă de ginerele regelui Suediei, contele Birger, a blocat ruta de acces comercial a Novgorodului la Marea Baltică (râul Neva), amenințând însuși orașul Novgorod. Un contraatac hotărât i-a împins înapoi pe suedezi și i-a adus conducătorului novgorodean, cneazul Aleksandr, o poreclă transformată în renume – Nevski –, în amintirea acestei victorii. Avansând spre Novgorod în anul 1242, cavalerii lituanieni chemați în ajutor de trupele suedeze au fost întâmpinați de oastea lui Aleksandr Nevski și zdrobiți pe 5 aprilie în bătălia purtată pe gheața lacului Peipus. În viziunea unor istorici ruși, această victorie a salvat națiunea rusă de la a cădea, precum triburile baltice și slavii de pe Elba, în robia germanilor. După victoria din 1242, orașul Novgorod a devenit capitala unui puternic organism politic rival al Moscovei, a cărui influență s-a întins și consolidat până la Marea Albă și peninsula Kola. Noi trupe militare au fost mobilizate la granița cnezatului. Vechiul port Kandalaksha a fost reconstruit, repopulat și consolidat pentru a rezista unor noi atacuri venite de oriunde, pe mare sau pe uscat.

Bunica surorilor Osipov a murit când ANNA avea 12 ani. După restabilirea păcii în zonă, toate trei reveniseră în fort, căutându-și vechea casuță de lemn, dispărută sub flăcările agresorilor. Au fost primite în

noua comunitate a militarilor, soldații construind pentru ele o nouă baracă. ANNA și Olena și-au îngropat bunica la scurtă vreme după revenirea în ținutul copilăriei. Rămase singure în căsuța modestă, au trăit mai departe din ajutorul acordat săptămânal de familiile militarilor. La 16 ani, ANNA a început să lucreze ca bucătăreasă la cantina ofițerilor, primind o recompensă în alimente și 3 mese pe zi pentru ea și sora ei.

La 18 ani, s-a căsătorit cu militarul Vladimir Sarinin, originar din Kiev, care împlinise 27 de ani. Au avut împreună trei copii: fata se numea Maxina, iar băieții, Laurian și Roland. Copiii crescând, Vladimir ar fi dorit să se întoarcă definitiv la casa părinților din Kiev, dar ANNA nu se putea despărți de mormintele părinților și bunicilor ei. Olena, căsătorită și ea cu un militar, avea deja doi copilași. Numărul copiilor crescând odată cu extinderea localității, s-a înființat o școală construită lângă biserică. După creștinarea obligatorie a laponilor din zonă, a fost posibilă și construcția bisericii. Copiii ANNEI au urmat cursurile școlii generale. După aceea, fiecare și-a văzut de soarta lui. Maxina s-a căsătorit cu un marinar norvegian, plecând cu el în țara lui. Laurian și Roland, puternic impresionați de moartea bunicilor Igor și Marinka, s-au înrolat în trupele terestre de grăniceri.

152. AHMED FIDH AL SAID (1899-1943) – Siria

Sirianul AHMED FIDH AL SAID (1899 – 1943) a fost al cincilea dintre cei unsprezece copii ai unui proprietar de cămile. Locuiau cu toții într-o oază de la marginea deșertului, aproape de granița actuală cu Iordania. Învățat de mic cu munca tatălui său, iubea nespus de mult

bietele cămile, de care îi era o milă imensă. Crescând mare, a plecat împreună cu cei trei frați ai săi la oraș, pentru a-și face un rost. Au ajuns în orașul Dablan, situat în apropierea Eufratului, nu departe de granița cu Irakul. AHMED avea deja 16 ani, așa că a fost luat ca ucenic de un cofetar. Frații săi au plecat mai departe, spre nord, unde s-au împrăștiat care încotro.

AHMED, având o fire domoală, foarte religioasă, a făcut repede o impresie bună clienților și stăpânului său. După 2 ani, s-a căsătorit cu fiica patronului, ajungând astfel stăpânul magazinului de dulciuri primit de la socrul său. Alifa, soția lui, obișnuită cu viața retrasă din casa părinților, a continuat să fie aceeași femeie discretă și înțelegătoare cum o știa cu toții. Și-au construit o casă mare, în care și-au deschis o cofetărie și un salon pentru fumat și consum de cafea.

După nașterea primului lor copil, AHMED a simțit nevoia să își mai ia o nevastă. Îndrăgostindu-se de fata unui negustor din apropiere, a luat-o și pe ea în casa familiei sale. Dar tendința de a-i imita pe bărbații bogați, care își luau câte neveste doreau, a fost fatală. Din momentul sosirii Railei, toată armonia din casă a dispărut. Gelozia primei soții, Alifa, a transformat viața lor într-un coșmar. Furioasă la culme, o lovea pe biata Raila, obligând-o să muncească toată ziua la cele mai grele treburi. Plângându-se părinților săi pentru tratamentul dur pe care i-l aplica Alifa, tatăl Railei s-a înfuriat rău de tot, promițând răzbunare. A plătit doi ucigași care au intrat în casă și au omorât-o pe Alifa cu câteva lovituri de cuțit. Îngrozită, Raila s-a întors în casa părintească, nemaidorind să stea cu AHMED.

Acesta, înnebunit de durerea despărțirii de ambele neveste, și-a luat copilul și a fugit din oraș. S-a oprit într-o mică așezare din deșert, reluându-și viața de crescător de cămile. Mai mult chiar, a început să transporte marfă și călători cu ajutorul animalelor sale. La 44 de ani un grup de hoți înarmați l-au ucis, furându-i cămilele și toată marfa.

HELGA SCHULTZ (1810 – 1892) a trăit în Germania. S-a născut în orașul Suhl, situat în Munții Pădurea Thuringiei. Părinții săi, oameni înstăriți prin munca brațelor, câștigau suficient de mult pentru a-și întreține cei paisprezece copii. Tatăl, Hans, creștea oi, vaci și cai, comercializându-le produsele în piața orașului. Mama, Luise, torcea lână, împletea haine, făcea brânzeturi, argăsea pieile pentru ca soțul ei să le vândă cât mai bine. În plus, ea se ocupa de numeroșii ei copii, pe care îi adusesse pe lume pentru că „așa a vrut Dumnezeu”. Era o femeie extrem de credincioasă, ca toate femeile din neamul său.

HELGA era al doilea copil născut dintre cei paisprezece. Avea o soră mai mare, Mathilde, care i-a fost aproape de când s-a născut și până când s-a măritat. Prin forța împrejurărilor, amândouă au devenit foarte bune gospodine, mama lor având nevoie să fie ajutată la treburile gospodărești. La școală nu s-au dus, neavând timp pentru învățătură. Doar viața însăși, cu durerile și bucuriile ei, le-a maturizat, le-a făcut să devină înțelepte și omenoase.

HELGA s-a măritat la 18 ani, la câteva luni după nunta Mathildei. Și-a luat un băiat din Suhl, copil de negustor ca și ea. Wolfgang, zis Wolfi, a fost un soț și un tată extrem de exigent cu familia lui. A iubit-o enorm pe HELGA, iar pe copiii săi (patru la număr) i-a adorat. De meserie, era potcovar de cai, dar necâștigând suficient de mult în atelierul său, s-a apucat de comerțul cu băuturi alcoolice, lucrând în bodega tatălui său.

Wolfi avea un vis secret: dorea să locuiască într-un oraș mare, fiind deja sătul de incultura și cleveteala celor din Suhl. Motivând că ar vrea să

își deschidă un restaurant în orașul învecinat, Meiningen, s-a mutat acolo împreună cu întreaga familie. Și-au cumpărat o casă mare pentru a locui în ea și una mai mică pentru restaurant. Afacerea a început să meargă, aveau clienți destui, iar sporul din casă creștea văzând cu ochii.

Un singur lucru le întuneca fericirea: patima lui Wolfi pentru băutură. Nevoit fiind să închine toată ziua pahar după pahar cu prietenii care îi onorau localul, ajungea seara acasă abia ținându-se pe picioare. Violent nu era, dar îi enerva pe toți din familie cu bâiguielile lui. Anii au trecut repede, copiii au crescut, apucând fiecare pe drumul său. Cele trei fete s-au măritat înainte de a împlini 20 de ani, iar băiatul s-a făcut cârciumar, ca și tatăl său.

Wolfi a trăit 82 de ani, viața lui fiind liniștită, fără supărări majore, în afară de moartea părinților săi, pe care îi divinizase. Cu sănătatea a stat cam prost, având un reumatism poliarticular încă din tinerețe, care l-a adus într-o stare deplorabilă după 70 de ani. În plus față de aceasta, îi slăbise mult inima după ce își îngropase părinții, care plecaseră unul după celălalt, la interval de câteva luni. Din cauza băuturii, a avut probleme mari cu ficatul. În ultimii 3 ani de viață, era nevoit să consume zilnic băuturi tari pentru a-și amorți durerile provocate de ciroza avansată.

Wolfi a trăit toată perioada căsniciei în umbra nevestei sale. HELGA, femeie foarte energică și autoritară, a fost nevoită să îl țină tot timpul din scurt pentru ca el să își vadă cum trebuie de îndatoririle zilnice. Doar de la băutură nu l-a putut opri, aceasta făcând parte din însăși meseria lui Wolfi. Cei doi soți se completeau perfect unul cu celălalt, înțelegerea și armonia dintre ei transmițându-se ca model de viață copiilor, pe care i-au crescut foarte bine.

HELGA a închis ochii la o lună după plecarea lui Wolfi pe lumea cealaltă. Nu a mai putut supraviețui fără să îl mai vadă zilnic în casă. Era foarte bătrână (82 de ani), încovoiată de ani și muncă, dar cu sufletul tot tânăr. Și-a dedicat întreaga viață familiei, crescându-și mai întâi frații mai mici, apoi proprii copii, iar la urmă, nepoții și strănepoții. A murit cu privirea senină, fericită pentru că și-a îndeplinit misiunea de femeie, dar, mai ales, pentru că se apropia reîntâlnirea cu sufletul soțului ei.

JOSE ROBERTO SAIS (1893 – 1936) s-a născut și a trăit în orașul Aguilas, situat în sudul Spaniei, pe țărmul Mării Mediterane. Încă din primii ani de viață, micuțul JOSE își însoțea tatăl la corrida. Îl fascinau luptele cu tauri, iar învingătorii, toreadorii care supuneau taurii voinței lor, i se păreau niște ființe venite dintr-o altă lume. La 15 ani, a intrat pentru prima oară în arena orașului, ca ajutor al unchiului său, toreador. Această corrida i-a rămas întipărită în memorie pentru tot restul vieții. A fost cât pe ce să ajungă sub copitele unui taur înnebunit de furie și durere după ce JOSE îi înfipsea în spinare trei lănci ascuțite. Scăpând victorios printr-o mișcare abilă, tânărul nostru a fost ridicat pe brațe de mulțimea entuziasmată. În mod sigur, băiatul avea un talent real pentru luptele din arenă. Astfel și-a început meseria de toreador, care i-a adus de-a lungul timpului multe entorse și fracturi. Și-a încheiat-o la vârsta de 43 de ani, când un taur furios l-a zdrobit cu coarnele și copitele lui.

Ca om obișnuit, JOSE a dus o viață normală. S-a căsătorit la 20 de ani cu Antonia, o fată frumoasă și cuminte. Au avut trei copii, pe care i-au crescut într-un climat familial senin, într-o iubire reciprocă imensă. Singurele lor motive de groază erau corridele, când tremurau pentru viața lui JOSE. Dar atât de mult își iubeau tatăl, încât nu se puteau împotrivi dorinței sale de a lupta mai departe.

În afara arenei, JOSE se manifesta ca un om echilibrat, pașnic, nonviolent. În arenă era, fără îndoială, o bestie. Avea o personalitate dublă. Dacă ar fi provenit dintr-o familie înstărită, ar fi plecat în lume să cunoască alte țări și popoare. Sau ar fi urmat o facultate, ca să devină

medic veterinar. Ca o ciudățenie a firii lui, după ce înceta corrida, el era primul care se certa cu colegii ca să nu omoare taurii răniți. Încerca să le îngrijească rănilor după cum se pricepea, reușind uneori să le salveze viața.

Îi era milă și de copiii lui când se îmbolnăveau. Pe soția lui o adora, în prezența ei devenind cel mai blând și mai iubitor bărbat. JOSE era foarte admirat de femei. Bărbat frumos, înalt, voinic, el trezise multe iubiri disperate în inimile frumoaselor orașului. Înainte de a se căsători, avusese deja câteva iubite. Toate s-au înfuriat când au aflat că a ales-o pe Antonia pentru a-i deveni soție. Două dintre fetele părăsite l-au blestemat să fie omorât de taur. Așa s-a și întâmplat, cu toate că soarta lui era să trăiască 82 de ani.

155. RAHID (1425-1498) – Turcia

Turcoaica RAHID (1425 – 1498) s-a născut într-un oraș din sudul Turciei, Kaladiran, port la Marea Mediterană, situat pe țărmul Golfului Antalya. Părinții săi, Abdul și Haim, au avut patru fete și cinci băieți. Abdul era foarte bogat, averea sa provenind în mare parte din vânzarea prăzilor de război: bijuterii, haine scumpe, piese de mobilier de mare valoare etc. Abdul mai vindea și oameni luați prizonieri în timpul luptelor de cucerire otomană. Foarte cerută pe „piața neagră” erau fecioarele furate din teritoriile ocupate de oștile sultanului.

Cei nouă copii ai acestei familii au crescut în lux și bunăstare. RAHID, fiica cea mai mare, avea doi frați mai în vârstă decât ea, Urül și Hiril. De la aceștia a învățat meșteșugul armelor și tacticile de luptă. Încă

din primii ani de viață, RAHID se comporta ca un băiat. Adora straiiele bărbătești, adeseori deghizându-se în hainele fraților săi. La 15 ani, era tocmai bună de trimis în luptele oștilor sultanului. Atâta doar că eticheta nobiliară îi interzicea în mod categoric participarea la războaie.

Pentru a-i domoli elanurile războinice, părinții i-au găsit un mire: frumosul Ahmed, mare conducător de oaste, în vârstă de 24 ani. Distins cu ordinul sultanului pentru merite deosebite în luptele de expansiune a teritoriilor, acesta i-a oferit o avere considerabilă, în galbeni și bijuterii prețioase. Tot sultanul i-a dat o moșie întinsă spre centrul țării, nu departe de Ankara. Plăcându-i teritoriul primit în dar, Ahmed și-a luat nevasta, pe RAHID, ducând-o în conacul străvechi de pe noua sa moșie. După o lună de odihnă alături de nevasta lui, a plecat din nou la lupte.

RAHID a rămas acasă cu servitoarele și paznicii care vegheau zi și noapte asupra casei și a grădinii care o înconjura. Primul ei copil a fost o fetiță, Oril. Au urmat încă patru copii, procreați în permisiile pe care Ahmed le primea periodic. Când Oril abia împlinise 4 ani, Ahmed a ajuns rănit acasă. După o convalescență de câteva luni, s-a întors la lupte. Omul îi era recunoscător sultanului, care îl făcuse bogat.

Schimbându-se sultanul, următorul l-a trimis la lupte și, tot așa, timp de 12 ani. Rănit foarte grav într-o încăierare prin Balcani, aflându-se în comă, Ahmed a fost adus acasă de doi camarazi de lupte. S-a zbatut între viață și moarte câteva săptămâni, timp în care soția și copiii săi l-au vegheat zi și noapte. Acest om, de o cruzime fără seamăn în războaie, era pentru familia lui de o bunătate îngerească. RAHID și copiii săi îl considerau un trimis al lui Allah pe Pământ pentru a-i face pe ei fericiți.

Revenindu-și din greaua suferință, Ahmed a rămas în mijlocul familiei sale. Doctorii aduși acasă îi amputaseră piciorul drept până la genunchi și mâna stângă până la cot. De dragul nevestei și copiilor săi, nu și-a pus ștreangul de gât. A mai trăit 10 ani, până când inima i-a cedat, din cauza suferințelor trupesti.

Rămasă singură cu copiii săi, în RAHID a izbucnit instinctul de conservare sub forma comportamentului bărbătesc din copilărie. Femeia-bărbat și-a așezat fiii și fiicele pe la casele lor, căsătorindu-i pe toți foarte bine. Mulțumită de viața ei, având conștiința împăcată și satisfacția datoriei împlinite, femeia a închis ochii la venerabila vârstă de 73 de ani. A lăsat în urma ei cinci familii fericite, care și-au împărțit frățește averea rămasă de la părinți.

Grecoaica ALEKSANDRA (1702 – 1790) a venit pe lume în orașul Kalamata, port la Golful Messianiakos, aflat în sudul Peninsulei Pelopones. Părinții săi, oameni de condiție socială medie, aveau o avere mărișoară, rezultată din dota mamei Aleksandrei. Căsătorită dintr-o mare iubire cu Nikos, Aktinia, fată de negustori bogați, și-a susținut familia un număr mare de ani din dota primită de la părinții săi. Nikos, fiu de muncitor cu ziua în port, nu a avut mare avere în momentul căsătoriei, lucru care l-a făcut nedemn de respectul socrilor săi. Era un om harnic, dar fără studii. Pentru a se dovedi bărbat de caracter, a muncit toată viața în comerț, pe la diverși patroni.

ALEKSANDRA era primul născut, după ea venind pe lume încă patru copii. Mama sa, Aktinia, era o foarte bună creatoare de pălării, din această ocupație câștigând mulți bani. Copilul său cel mare, ALEKSA, o ajuta mult la treburile gospodărești. Fetița a învățat de la mama sa tot ce i-a fost necesar pentru a deveni o adevărată gospodină. A urmat și cursurile școlii din oraș, în total 7 clase. Fiind fată cu școală și o dotă substanțială, претенții la mâna ei au apărut când abia împlinise 15 ani. A mai stat 3 ani acasă, până când a reușit să se îndrăgostească de unul dintre ei.

Tânărul avea 20 de ani, provenea dintr-o familie de francezi stabiliți în Kalamata și se ocupa cu negoțul de legume și fructe. Numele său era George Francis, iar părinții săi, refugiați în Grecia pentru a scăpa de persecuția oamenilor bisericii din Rouen, se numeau Marcelline și Pierre. Pierre, preot catolic, părăsise Franța pentru a se putea căsători cu

Marcelline, aleasa inimii sale. George a fost crescut în cultul iubirii față de poporul francez, din care proveneau părinții săi. Dorea nespus de mult să viziteze Franța, lucru pe care l-a dus la îndeplinire imediat după căsătoria cu ALEKSA.

Ajunși în portul Marsilia, s-au îndreptat spre nord pentru a ajunge la Paris, unde locuia unchiul lui George, nobilul Joseph Arman. Acesta, bucuros la vestea că fratele său fugar încă se mai afla în viață, le-a propus celor doi tineri căsătoriți să rămână în casa lui, pentru că era singur și nu avea cine să îi moștenească averea. ALEKSA și George au trimis un curier în Kalamata pentru a le cere acordul părinților rămași acasă. Curierul s-a întors cu aprobarea celor 4 părinți, iar tinerii noștri au început o nouă viață în capitala Franței.

La îndemnul unchiului său, Joseph, George a început să preia controlul asupra afacerilor acestuia. Era vorba despre administrarea moșiei din sudul Parisului și a celei din nord, de lângă Beauvais. ALEKSA, rămasă acasă, se ocupa de întreaga gospodărie, ajutată fiind de o cameristă, o bucătăreasă și două servitoare. Primul său copil a fost o fetiță pe care au botezat-o Virgine-Marie. După ea, au venit cei doi frați, Emmanuel și Orfin.

Unchiul Joseph a mai trăit câțiva ani, după care a închis ochii bucuros că avea o familie în jurul său. George a devenit moștenitorul averii acestuia, care s-a dovedit a fi suficient de mare pentru a trăi liniștit împreună cu întreaga sa familie. ALEKSA ducea dorul pământului natal, pe care nu îl mai văzuse de foarte mulți ani. Visul său cel mai frumos era reîntoarcerea în Kalamata, unde oamenii erau mult mai deschiși și inimoși decât parizienii. Deși nu i-a lipsit nimic până la sfârșitul zilelor, cu excepția dragului pământ grecesc, ALEKSA a închis ochii la 88 de ani cu dorința aprigă de a fi înmormântată în Kalamata. Înainte de a-i veni sfârșitul, s-a înțeles cu George că, în cazul în care transportul trupului său în Grecia nu va fi cu putință, atunci să fie incinerată la Paris, iar urna cu cenușa ei să fie îngropată în orașul natal, alături de părinții săi. George i-a îndeplinit dorința, iar după reîntoarcerea la Paris, a murit de inimă în brațele copiilor săi.

Indianca KSENI MALANDRIYA (1818 – 1889) s-a născut în localitatea Kaithal, situată la nord de orașul Delhi, în familia foarte bogată a unui rajah. Crescută în mare lux, cu profesori pentru multe ramuri ale științei, KSENI ajunsese la vârsta adolescenței o fată foarte inteligentă și instruită. Prin frumusețea și distincția ei, le întrecea cu mult pe tinerele nobile din ținutul lor. Tocmai bună de măritat, părinții săi au întrebat-o pe cine își alege drept viitor soț. Luată prin surprindere și puțin cam prea romantică, fata a răspuns că nu iubește pe nimeni mai mult decât pe fratele său mai mare. Scandalizați cu toții, părinții și rudele mai în vârstă l-au luat la întrebări pe Hidhi, fratele KSENI. Nevinovat și profund uimit de cele întâmplate, Hidhi și-a certat sora pentru necugetarea ei, îndemnând-o să se mărite cu prietenul lui cel mai apropiat, frumosul Sadhi. KSENI, revoltată de obtuzitatea gândirii familiei sale, a părăsit palatul, îndreptându-se spre Delhi. Grijulie cu soarta și viitorul ei, și-a revendicat dota, cerându-le părinților drepturile sale la moștenire. Îndurerați, părinții i-au dat foarte mulți bani, care să îi ajungă până la sfârșitul zilelor.

Ajunsă în marele oraș, tânăra și-a cumpărat o casă modestă, dar încăpătoare, o cameristă și doi servitori. Unul dintre servitori i l-a prezentat pe fratele lui mai mare, Rajid, proaspăt absolvent al facultății de medicină. Iubirea le-a săgetat inimile, cei doi tineri îndrăgostindu-se la prima vedere. Complet liberă de orice fel de constrângeri, Kseni s-a măritat cu Rajid, fără să țină cont că tânărul provenea dintr-o castă inferioară. Părinții KSENI, supărați pentru noua ispravă a fiicei lor, nu

au participat la nuntă, trimițându-i darul prin fratele ei. Acesta, prinzând drag de marele oraș, s-a mutat și el acolo.

Rajid și-a luat în primire postul de medic în cel mai mare spital din oraș, iar KSENI, dornică de muncă, și-a deschis un magazin de mătăsuri. Nevoită să procure marfa din zone îndepărtate, și-a cumpărat o caleașcă solidă, un birjar voinic și doi paznici de călătorie, pentru că drumurile erau bânuite de hoți. Educația primită de la profesorii ei din vremea copilăriei a ajutat-o foarte mult să își înțeleagă poporul și cultura națională, extrem de diversificată. Știindu-se peste tot pe unde poposea că este fiică de rajah, lumea o diviniza, considerând-o o sfântă care a coborât din palatul său, pentru a-i ajuta pe cei săraci. Era, într-adevăr, foarte miloasă și darnică. Peregrinările sale în căutare de mărfuri tradiționale au durat 3 ani, până când soțul ei i-a cerut să rămână acasă, pentru a deveni mamă. Tânăra KSENI l-a ascultat, făcându-i pe plac.

După un an, l-a născut pe fiul lor, micul Handibi. La doi ani diferență, a venit pe lume frumoasa și drăgălașa Indima. Familia era completă și fericită. Bucuria lor a încetat după 4 ani, când Rajid a luat o boală molipsitoare din spital (holeră), care l-a răpus în câteva zile. Distrusă de durere, KSENI a devenit mamă și tată pentru cei doi copii ai săi. Bogăția a ajutat-o să își continue traiul îndestulat, oferindu-le copiilor săi tot ce aveau nevoie. Rămasă fidelă memoriei iubitului ei soț, KSENI nu s-a recăsătorit. A ales calea devotamentului și a sacrificiului pentru binele familiei sale. Copii au crescut mari, trecând prin școli înalte. Indima s-a căsătorit cu un negustor bogat, care a făcut-o fericită. Handibi a învățat cum să practice un comerț de bună calitate, preluând afacerea mamei sale. KSENI a închis ochii la vârsta de 71 de ani, mulțumită de viața ei demnă și echilibrată.

MARIA LUIZA ANADELLI (1893 – 1927) s-a născut într-un mic sat de pescari de pe țărmul Mării Tirenene, la sud de Napoli, în Italia. Părinții săi, oameni săraci, duceau o viață modestă din câștigurile lui Alonso, capul familiei. Acesta desfășura un comerț clandestin cu pește și mărfuri de contrabandă, cumpărate pe bani puțini de la marinarii care coborau la țărm. MARIA LUIZA era al cincilea copil dintre cei șapte ai familiei Anadelli. Crescută într-un climat auster, cu o mamă veșnic tristă și obosită, un tată peste măsură de arțăgos și sever, fetița s-a obișnuit să fie tăcută ca mama ei și reținută în comportament. Deșteaptă și intuitivă, ea știa cu multe ore înainte că tata iar va veni beat și o va bate pe mama, că frații ei mai mari îl vor lua pe tata la bătaie sau că mama ei o să cadă din nou bolnavă la pat.

Împlinind 7 ani, fetița a dorit să meargă la școală. Ajutată de mama ei și de preotul satului, a ajuns la Napoli, unde locuia mătușa Lorena, sora mamei, o femeie inimoasă, fără copii, care a luat-o sub aripa ei protectoare. A ajutat-o să urmeze școala generală și liceul. După absolvirea liceului, MARIA LUIZA și-a găsit un loc de muncă la prietenul mătușii sale, bijutierul Fabio. Văduv în vârstă de 50 de ani, acesta a convins-o pe tânăra de 19 ani să se mărite cu el. Acceptând cererea lui în căsătorie, cu toată împotrivirea mătușii sale, MARIA LUIZA a devenit nevastă de bijutier, cucoană bogată, dar nefericită.

La cererea lui Fabio, tânăra soție s-a pus pe făcut copii. În decurs de 5 ani, a născut de 3 ori. Ultimul copil, un băiețel, a murit la naștere, iar ea a fost cât pe ce să își piardă viața din cauza infecției post-natale. Abia

scăpată cu viață, MARIA LUIZA s-a refăcut greu, rămânând sterilă. Cele două fetițe au crescut fără probleme, sănătoase și vioaie. La 7 ani după căsătorie, Fabio a închis ochii, răpus de boala de inimă care îl chinuia din tinerețe.

Ca văduvă bogată cu doi copii minori, MARIA LUIZA a acceptat cererea în căsătorie a unui client care cumpăra deseori bijuterii din magazinul ei. Orlando s-a dovedit a fi un tată-model și un soț excepțional pentru MARIA LUIZA. Singura lor tristețe a fost neputința femeii de a naște și alți copii. Abia împlinise 30 de ani când un hoț a speriat-o groaznic pe MARIA LUIZA. Respectivul a intrat ziua în magazin, a amenințat-o cu un cuțit și a furat cât a putut din bijuteriile expuse. La țipetele femeii, au năvălit oamenii din stradă, dar hoțul nu a putut fi prins. MARIA LUIZA s-a îmbolnăvit grav de inimă, nemaiputând lucra în magazin. Orlando s-a descurcat cum s-a priceput pentru a recupera din paguba pricinuită de acel hoț. La 34 de ani, MARIA LUIZA a plecat să se odihnească în lumea celor drepți, unde l-a întâlnit pe primul ei soț.

159. SAURAH BINT MEHIN (1611-1698) – Egipt

Egipteanca SAURAH BINT MEHIN (1611 – 1698) s-a născut într-o mică așezare de pescari situată la mică distanță de marele port Alexandria, care ulterior a devenit o suburbie a acestui oraș. Familia Mehin era foarte săracă, ducându-și traiul modest consumând produsele piscicole obținute din Marea Mediterană de către Ihmun, tatăl lui SAURAH. Ihmun și Altish, soția lui, aveau paisprezece copii, cărora nu mai știau ce să le dea de mâncare pentru a-i sătura. Hrana de bază era

peștele, fiindcă pentru legume nu prea aveau bani. SAURAH era al doilea născut al familiei, având o soră mai mare, Atiah, două surori mai mici și restul frați.

Fiind considerați drept muritori de foame de către societatea din Alexandria, locuitorii din zonă reprezentau carne de sacrificiu pentru interesele celor bogați. Bărbații lucrau pe nimic la cele mai grele munci, iar majoritatea fetițelor erau cumpărate de la părinți după ce împlineau 8 ani pentru a ajunge slujnice sau fete de harem în palatele celor cu bani. Atiah a fost dată pe ceva arginți unui negustor bogat din Alexandria, când abia împlinise 9 ani.

A urmat-o SAURAH, protagonista noastră, care mai avea câteva luni până să împlinească 7 ani. Fiind mai frumoasă și mai deșteaptă decât sora ei, părinții săi au fost plătiți mai bine decât în cazul lui Atiah. Ajunsă în palatul unui mare negustor de sclavi, SAURAH a fost primită cu multă afecțiune de către femeile din harem. Acestea erau cele 7 neveste ale lui Hudinh, sângerosul negustori de sclavi negri, ale cărui afaceri se întindeau până în sudul Africii. Văzând-o cât este de frumoasă, Hudinh le-a poruncit sclavelor sale să o îngrijească pe SAURAH așa cum trebuia, pentru ca fetița să crească frumos, ca o adevărată domnișoară. Alimentația consistentă și atmosfera calmă au ajutat-o să se dezvolte repede și să se deschidă ca un trandafir. Hrănită mai mult cu pește încă din primele luni de viață, fata ajunsese să nu-l mai suporte. Ajunsă în noua ei casă, a refuzat peștele și a fost înțeleasă de toți cei din jur.

Uimit de frumusețea ei, Hudinh a luat-o ca sclavă – prietenă cu copiii săi mai mici. Odată cu aceștia, fetița a învățat bunele maniere, ceva știință de carte și două limbi străine: greaca și spaniola. Remarcându-se prin inteligența ei, Hudinh a ajutat-o să învețe tainele comerțului cu sclavi, chemând-o adeseori la negocierile cu negustorii săi. Nevoită să facă față la tot felul de discuții, SAURAH a învățat câteva dialecte africane și încă două limbi: italiana și franceza. Uimitor de cultă și inteligentă, avea acces la biblioteca imensă a palatului, unde numai băieții lui Hudinh mai puteau intra. La 19 ani, SAURAH lucra în biroul lui Hudinh din Alexandria, negociind ea însăși prețurile de vânzare sau de achiziție ale nenorociților de sclavi, capturați de prin triburile izolate ale Africii.

Fata avea 20 de ani când a fost cerută în vederea căsătoriei de către un tânăr din Alexandria, prieten bun cu unul dintre fiii lui Hudinh. Stăpânul și binefăcătorul său, bătrânul Hudinh, prinsese drag de ea ca de propriul copil. S-a încumetat să o dea tânărului Ahmed pentru a-i deveni soție. Acesta, la 22 de ani, nu avea încă nici o nevastă. Era un băiat timid, foarte serios, care muncea la ferma piscicolă a tatălui său.

Devenită soție, SAURAH a continuat să lucreze pentru Hudinh, pe care îl considera urmașul lui Allah pe pământ. Soțul ei, Ahmed, i-a înțeles sentimentele filiale, lăsând-o la munca ei. Cei doi tineri locuiau în vila lui Ahmed, înconjurată de o grădină imensă și ziduri groase, la marginea orașului Alexandria. În fiecare zi, SAURAH pleca la muncă însoțită de 4 sclavi, ca nu cumva să fie răpită de vreun admirator al ei. A încetat să mai meargă la lucru după 2 ani de la căsătorie, când, însărcinată fiind, dorea nespus de mult să devină mamă. Hudinh i-a înțeles bunele intenții și a acceptat să fie înlocuită de altcineva.

Retrasă în palatul soțului său, SAURAH a născut un băiețel frumos și vioi, pe care l-au botezat Siuri. După el, au urmat încă trei copilași, o fetiță și doi băieți. Fericiți, SAURAH și Ahmed trăiau ca în paradis, având tot ce își doreau: copii sănătoși, iubire, o avere fabuloasă. Nenoricirile i-au ocolit multă vreme, cei doi soți străduindu-se să nu își fac dușmani.

Moartea lui Hudinh, după o comă de câteva luni, a marcat-o puternic pe SAURAH, care îl divinizase pe binefăcătorul ei. Avea deja 39 de ani și nu cunoscuse moartea până atunci. L-a jelit pe Hudinh ani de zile, alături de copiii și nepoții acestuia. Îl visa noaptea, de multe ori, cum o ruga să aibă grijă de strănepoții lui, pe care îi așteptau vremuri grele. Într-adevăr, haremul lui Hudinh se destrămase, multe dintre femeile lui muriseră, iar copiii lui erau deja bătrâni. Se împrăștiaseră cu toții prin țară, alungați de fiul cel mare, Sikin, care pusese stăpânire cu forța pe palat.

Unul dintre urmașii lui Hudinh, un băiat în vârstă de 15 ani, a venit la poarta casei lui SAURAH, implorând-o să îl primească drept slujitor, fiindcă murea de foame. Asemenea binefăcătorului ei, înțeleapta SAURAH l-a primit în casă pe sărmanul băiat, ajutându-l să supraviețuiască alături de copiii ei. Ajuns om cu știință de carte, Imbir a pomenit-o întreaga viață în rugăciunile lui pe salvatoarea sa.

De fapt, SAURAH avea o reputație de om cu suflet mare, fiind considerată de toți cei care o cunoșteau drept un înger venit printre cei sărmani pentru a-i ajuta la nevoie. Femeia era de o generozitate incredibilă, sacrificând o bună parte din averea familiei sale pentru a-i ajuta pe cei săraci. A închis ochii la o vârstă înaintată, 87 de ani, înconjurată de toate rudele sale.

Brazilianca LONITA CORADES (1894 – 1936) s-a născut în orașul Limeira, la nord de orașul Campinas, zona São Paulo. Părinții săi, oameni de condiție modestă, aveau o familie numeroasă, formată din șapte copii. LONITA era primul născut. Prin urmare, copilăria ei a fost sacrificată pentru creșterea fraților mai mici. A reușit totuși să urmeze 6 clase la una dintre școlile care funcționau în oraș.

La vârsta de 16 ani, a fost cerută în căsătorie de Jose, un bărbat cu 15 ani mai în vârstă decât ea, rămas văduv cu câteva luni în urmă. Fata l-a acceptat, dorind să scape de truda și viața monotona din familie. Speranțele ei de mai bine fură zadarnice. Jose avea doi copii rămași de la prima soție. Erau băieți și cam neascultători. Tatăl lor nu le refuza nicio dorință. Avea lui Jose era considerabilă, acumulată prin speculații la cursele de cai. Herghelia lui era renumită în toată regiunea. Mai mult plecat de acasă, ocupat cu afacerile lui, a lăsat-o pe biata LONITA să-i crească băieții. De fapt, pentru asta se și căsătorise cu ea, știind-o femeie gospodină și pricepută la creșterea copiilor.

Familia ar fi trăit destul de bine dacă Jose nu ar fi fost lovit mortal de un cal nărvaș, la numai câteva luni de la căsătoria lor. Biata LONITA, rămasă văduvă, nevoită să-i educe pe sărmanii orfani fără mamă și fără tată, a continuat să-și trăiască lungul șir al necazurilor vieții sale. După moartea lui Jose, băieții s-au agățat cu disperare de mama lor vitregă, neavând altă ființă mai apropiată de sufletul lor. S-au cumințit, și-au văzut de școală, ajungând buni meseriași. Loreo a devenit marinar, iar Santino, brutar și cofetar. Loreo era mai mult plecat pe apă cu șalupa

cumpărată din banii rămași de la tatăl său, iar Santino, ajutat de LONITA, a început un comerț înfloritor. Sărmana văduvă, ar fi apucat o bătrânețe liniștită dacă nu s-ar fi îmbolnăvit de cancer la ficat la 42 de ani. În mai puțin de un an a închis ochii pe vecie.

161. VISTOS KALOIANIS (1803-1876) – Grecia, Franța

Grecul VISTOS KALOIANIS (1803 – 1876) s-a născut în localitatea Amygdalokefáni, port la Marea Mediterană, situată pe coasta de vest a insulei Creta. Părinții lui erau oameni săraci, ducându-și cu greu traiul împreună cu cei șase copii ai lor. Mama, Ekia, se ocupa de familie, iar tatăl, Stefainos, era pescar de meserie. Omul avea o barcă în care își petrecea zilele, din zori și până în noapte. Își întreținea cu greu familia numeroasă din vânzarea peștelui și a fructelor de mare.

VISTOS a prins de mic pasiunea pescuitului, dar mai ales nostalgia plecării pe apă. Din barca tatălui său, privea cu jind la navele uriașe care brăzdau suprafața mării. Avea doar 10 ani când și-a anunțat părinții că dorește să plece la muncă pe un vapor, pentru a cunoaște ținuturi îndepărtate. Cu toate rugămintele părinților și fraților săi, a rămas neînduplecat în intențiile sale. Cu lacrimi în ochi, l-au condus cu toții până la puntea unui vapor comercial care naviga între Creta și Spania. Pe acest vapor a lucrat băiatul timp de 7 ani, până când o furtună puternică, iscată ca din senin pe Marea Mediterană, i-a aruncat cu vapor cu tot pe țărmul francez, în apropierea orașului Marsilia.

Admirând orașul, VISTOS a luat brusc hotărârea de a se stabili acolo. Îi plăcea limbajul localnicilor, pe care îl învățase parțial de la doi

camarazi de pe vaporul grecesc. Având ceva bani într-o pungă pe care o purta sub tricou, a închiriat o cameră în casa unui negustor de stofe și mătăsuri, convingându-l pe acesta să îl angajeze în magazinul său din oraș. VISTOS avea deja 17 ani, se săturase de viața aspră și plină de pericole a marinarilor, dorind să rămână pe uscat și să își întemeieze o familie.

După un an, s-a căsătorit cu fiica mai mică a patronului său, Lorinne. Tatăl Lorinnei le-a cumpărat o căsuță modestă în apropierea țărmului, în care și-au dus traiul câte zile au mai avut. Primul lor copil, o fetiță pe care au numit-o Celine, a venit pe lume la doi ani după nuntă. Au urmat încă trei copilași, două fetițe și un băiețel: Marie, Marinika și Orkos. Viața acestei familii s-a desfășurat în tihnă și armonie timp de 14 ani, când blestemul neamului căzu pe singurul lor băiat. Orkos, plimbându-se prin port, a fost prădat de bani și lovit cu putere în creștetul capului. A închis ochii după câteva săptămâni, în care nu și-a revenit din starea de comă.

Lorinne și părinții săi, îngroziți, i-au povestit lui VISTOS despre blestemul neamului lor: la fiecare a doua generație, un băiat murea în condiții de violență maximă. Înainte de Orkos, un frate al tatălui Lorinnei a murit înecat, la numai 11 ani. Șocul pierderii unicului fiu i-a provocat bieteii femeii o depresie puternică, din care nu și-a mai revenit toată viața. Prietenele au sfătuit-o să mai nască un copil, dar teama că și acesta ar putea fi o victimă a aceluiași blestem a oprit-o din dorința de a mai deveni mamă. Ea știa că, așa cum i-a spus mamei sale o ghicitoare bătrână, vor muri de copii trei băieți, până când păcatul săvârșit de străbunicul ei se va șterge. Acel bărbat, străbunicul Lorinnei, obișnuia să folosească la pescuit băieți minori, pe care îi exploata cu sânge rece, dându-le doar ceva de mâncare. De bani, nici vorbă. În timpul unei furtuni, barca lor s-a scufundat, iar cei trei băieți s-au agățat cu disperare de hainele pescarului. Acesta, pentru a-și salva viața, i-a lovit cu putere, scufundându-i forțat. Țipetele lor disperate i-au rămas în minte ani de zile, până când s-a spânzurat, din cauza remușcărilor.

Fetele Lorinnei și ale lui VISTOS au crescut mari și sănătoase, măritându-se cu băieți buni. Una dintre ele a devenit soție de negustor, iar celelalte, neveste de marinari. VISTOS a închis ochii la 73 de ani, bolnav de inimă și de reumatism. Anii petrecuți pe mare și în dugheana rece, moștenită de la socrul său, i-au îmbolnăvit oasele, transformându-l într-un invalid.

Franțuzaica ADELAIDE FERNIER (1803 – 1890) s-a născut în orașul Goderville, port la Marea Mânecii, situat la nord de orașul Le Havre. Fata provenea dintr-o familie de burghezi înstăriți, tatăl ocupându-se de comerțul cu pește și haine de proveniență colonială, iar mama ei conducea magazinul cu care asigura bunăstarea întregii familii. ADELAIDE era primul născut al familiei, urmând după ea încă trei copii: o fetiță și doi băieți. Marie, mama lor, fiind ocupată toată ziua la magazin, își lăsa copiii în grija bunicii, mama ei. Copiii săi au crescut frumos, bine educați, ordonați și cuviincioși.

La vârsta de 7 ani, ADELAIDE a fost dată la școală. Vizibil înclinată spre știința de carte, fata s-a străduit să termine ciclul primar cu note cât mai mari. La dorința ei, au înscris-o și la liceu. După terminarea liceului, și-a găsit un post în biroul unui avocat, prieten cu tatăl său. Un client al avocatului, îndrăgostindu-se de ea, a cerut-o în căsătorie. Dornică să își întemeieze o familie, fata l-a acceptat de soț pe tânărul medic Raoul.

După nuntă, au plecat pentru o lună de odihnă în Italia, la Palermo, fiind chemați de Ruggiero, un prieten bogat al lui Raoul. Oferta lui Ruggiero era clară: pentru Raoul, un post de medic-șef în cel mai mare spital din Palermo, iar pentru ADELAIDE, o casă mare, în care să își crească viitorii copii. Tentați de viața comodă care li se promisese, tinerii însurăței au acceptat propunerea amicului lor, fără să se mai gândească la rudele rămase în Franța. Din păcate, ADELAIDE nu s-a putut acomoda cu firea și apucăturile sicilienilor. Femeile i se păreau niște mahalagioaice, iar bărbații, cam corupți. S-a retras în locuința ei,

ocupându-se de bărbat și de copiii care au venit pe rând, la intervale mici de timp. Mamă a trei copii superbi, a trăit numai pentru ei și pentru binele soțului său.

Timp de 11 ani, viața lor a fost liniștită, echilibrată, lipsită de necazuri majore. Dar o zi nefastă a adus nenorocirea în casă: Raoul s-a molipsit de ciumă de la un bolnav care nu mai putea fi salvat. În câteva zile, a plecat pe lumea cealaltă, după bolnavul său.

Rămasă fără soț și fără mijloace de subzistență, ADELAIDE și-a găsit de lucru la un notar. Până la maturizarea primului său copil, frumoasa Nicoletta, văduva ADELAIDE a muncit din greu. La 19 ani, Nicoletta s-a măritat cu un baron bogat, care le-a scos familia din greul impas financiar. ADELAIDE nu a mai fost nevoită să muncească la notar, rămânând acasă pentru a se ocupa de copiii și nepoții ei.

La vârsta de 87 de ani, și-a luat rămas bun de la cei dragi din jurul său, închizând ochii mulțumită că și-a îndeplinit cu prisosință obligațiile lumești.

163. MOHAMMAD ALID (1896-1938) – Libia

MOHAMMAD ALID (1896 – 1938) s-a născut în orașul Darnah, situat în nordul Libiei, port la Marea Mediterană. Părinții săi erau negustori de mătăsuri, pe care le cumpărau de la marinarii care coborau pe țărm. Familia lor era numeroasă, MOHAMMAD fiind al șaptelea copil din cei zece ai părinților săi. Băiatul a crescut, la fel ca și frații săi, în atmosfera micului magazin al familiei. Isteț la minte, a învățat repede să socotească pentru a se descurca la comerțul părinților săi. La școală nu l-

au dat, pentru că era una singură în orășelul lor și erau acceptați numai copiii celor bogați. La vârsta de 10 ani, băiatul visa deja să plece pe mare pentru a aduce mărfuri din ținuturi îndepărtate și a le vinde în dugheana lor.

Avea doar 12 ani când a plecat cu corabia fraților săi mai mari spre țările din nordul Mării Mediterane. Cumpărau din Italia și Grecia haine frumoase și ieftine, pe care le vindeau acasă într-un mod profitabil. MOHAMMAD avea negoțul în sânge. Din el a trăit până în ultima clipă a vieții sale.

La 20 de ani, s-a căsătorit cu Alila, o fată frumoasă și cuminte, sora unuia dintre prietenii săi. După nașterea primului lor copil, un băiețel frumos, MOHAMMAD a considerat că Alila va fi prea ocupată cu îngrijirea copilășului ca să mai aibă timp și pentru el. Așa că negustorul își mai luă o nevastă. Sheila era mai tânără decât Alila, având doar 15 ani. Părinții ei i-au dat-o lui MOHAMMAD pentru că aveau prea multe guri de hrănit în casă.

Văzând-o pe Sheila intrând mereu cu soțul ei în dormitorul care la început fusese doar al lor, Alila jură răzbunare. S-a înțeles cu o bătrână vrăjitoare care trăia la marginea deșertului și venea adeseori la oraș pentru cumpărături. Aceasta a preparat o otravă cu acțiune lentă, culegând și fierbând niște ierburi numai de ea știute. Sheila a băut multe ceaiuri otrăvite până când, după câteva luni, a orbit.

MOHAMMAD bănuia ceva suspect, văzând că prima lui nevastă se ascundea mereu atunci când prepara ceaiul, iar cana Sheilei era mereu aceeași, diferită de canile celorlalți. Bărbatul a pus o servitoare să o urmărească pe Alila atunci când își făcea de lucru prin bucătărie. Femeia a văzut-o cum turna ceva dintr-o sticlă în cana Sheilei, pe care o ascundea repede sub fustă. Servitoarea a reușit să fure sticlă în timp ce Alila dormea. Bănuind că nu este lucru curat, i-a turnat din sticlă unuia dintre câinii stăpânului. În câteva ore, bietul animal s-a stins în chinuri mari. Chemat de urgență, MOHAMMAD și-a pus nevasta în fața faptului împlinit. Alila și-a mărturisit fapta, recunoscând că a otrăvit-o pe Sheila cu cantități foarte mici de otravă. Furios la culme, bărbatul necugetat a înjughiat-o mortal.

MOHAMMAD s-a îmbolnăvit grav de inimă după ce și-a ucis soția. Nefiind pedepsit pentru fapta sa, pentru că legile în acea vreme erau foarte tolerante, bărbatul a trăit cu păcatul omuciderii până la vârsta de 42 de ani, când a fost ucis de un hoț care îi prăda magazinul. Cu o nevastă oarbă, MOHAMMAD s-a descurcat foarte greu. Sheila era neajutorată, având mereu nevoie de ajutorul celor două servitoare. Tot ele l-au crescut și pe copilul rămas orfan de mamă.

În viziunea musulmanilor, nu MOHAMMAD i-a fost infidel Alilei, ci Alila a dat dovadă de nesupunere în privința legilor de funcționare a familiei poligamice. Pentru aceasta, a fost aspru pedepsită. Însă în viziunea karmei transmise peste veacuri, MOHAMMAD i-a fost infidel primei soții.

164. LOILIA KUNDI (1899-1926) – Australia

LOILIA KUNDI (1899 – 1926) s-a născut într-o familie de indigeni săraci dintr-o mică așezare de pescari, situată la câțiva kilometri de orașul Albany, port la Oceanul Indian, pe țărmul sud-vestic al Australiei. Mama sa era casnică, la fel ca toate femeile din zonă, iar tatăl se ocupa cu pescuitul. LOILIA era al cincilea copil printre cei unsprezece ai părinților săi. De mică a avut prilejul să cunoască lipsurile traiului zilnic, muncind în gospodărie pentru bunul mers al familiei. Aveau o căsuță mică, în care abia încăpeau cu toții.

LOILIA, la fel ca și primul născut, fratele ei cel mare, prezenta simptomele unui copil minune. Adică: se înțelegea din priviri cu fratele ei, își ghiceau gândurile, aflau cu ușurință ce gândesc cei din jur. Mai mult chiar, cei doi frați reușeau cu un mic efort să se înțeleagă din priviri cu animalele și păsările care se găseau din abundență în pădurea învecinată. Dacă Ailo, fratele ei, își ascundea cu grijă aceste manifestări, fata era mult mai deschisă decât el, crezând că toți cei din jurul său îi seamănă. După ani buni, a înțeles că situația stă cu totul altfel.

Ajunsă la vârsta de măritat, pentru că împlinise 14 ani, părinții au dat-o unui băiat de la oraș, fiul unui pescar ceva mai înstărit decât tatăl

ei. Peter avea 19 ani, învățase deja pescuitul pe șalupa tatălui său și, fiind unicul copil, avea toate șansele să moștenească mică avere a părinților: casa din Albany în care locuiau, șalupa și o bucată de teren la marginea orașului. Ajunsă femeie măritată la oraș, LOILIA, încă o copilă, și-a văzut de treburi la fel ca în casa părintească.

Deosebit de frumoasă și de inteligentă, a fost ușor remarcată de tinerii bogați și ambițioși care se lăudau prin cârciumi cu averea lor. După un an de la căsătoria cu Peter, a fost răpită din dormitor în timp ce soțul ei era plecat cu treburile lui, având de vânzare o cantitate mare de vietăți ale oceanului.

Răpitorul, un tânăr de 25 de ani, rămas holtei de desfrânat ce era, a ascuns-o pe LOILIA într-o casă de la țară, proprietatea lui, situată la marginea unei păduri sălbatice. Despre această casă nu se știa decât în familia lui Charles, răpitorul, pentru că se afla la câțiva zeci de kilometri distanță de Albany, spre nord-vest. LOILIA, care nu se măritase cu Peter dintr-o prea mare iubire, s-a acomodat repede cu noua situație, mai ales că partenerul ei era frumos și manierat. Mai devreme de un an, s-a născut primul ei copil, o fetiță. Tânăra mămică, ea însăși un copil, era ajutată zilnic de o doică, o bucătăreasă și două servitoare. Acestea proveneau dintr-o localitate învecinată, fiind femei simple de la țară.

Bietul Peter și-a căutat nevasta ani de zile, fără să îl poată ajuta cineva. Disperat, și-a tras un glonte în cap, nemaivorind să trăiască fără speranța de a-și găsi vreodată soția, care îi fusese nespus de dragă.

Anii au trecut și pentru LOILIA, care a devenit o femeie fermecătoare, mamă a doi copii superbi. De dragul ei, Charles a renunțat la băutură, fiind iubitor și corect în toate faptele sale. Părinții lui au murit între timp, lăsându-i o avere considerabilă. Viața LOILIEI părea a fi un vis frumos: avea o familie fericită, un soț minunat, iar în privința banilor, nu ducea nicio grijă. Dar cum minunile nu durează mult, un șarpe veninos strecurat în casă a mușcat-o mortal. Biata LOILIA s-a stins în câteva ore, zbătându-se în chinuri groaznice. Avea doar 27 de ani când a închis ochii pe vecie.

Fusese o ființă înzestrată cu multe calități fizice și psihice, deși analfabetă: inteligentă, intuitivă, cu bun simț, credincioasă familiei sale. Pentru ea, înzestrarea minții cu aptitudini paranormale nu era ceva uimitor. Băștinașii, care trăiau în comuniune cu natura sălbatică, aveau percepțiile extrasenzoriale foarte dezvoltate, ajutându-i să supraviețuiască în condițiile dificile ale mediului.

Puterea LOILIEI de adaptare la noile situații, care au copleșit-o la un moment dat, pare uimitoare pentru noi. A trecut de la un bărbat la altul, răpită pur și simplu, fără să își facă prea multe probleme în privința

soțului rămas singur. Probabil că natura ei indigenă i-a activat instinctul de conservare într-o măsură suficient de mare încât să se acomodeze într-o clipită la noile condiții.

165. PETRUCCIO VICANTELLI (1813-1894) – Italia

Italianul PETRUCCIO VICANTELLI (1813 – 1894) s-a născut într-un sat de pe malul lacului Omodeo, situat în zona centrală a insulei Sardinia. Părinții săi, oameni de condiție modestă, aveau de întreținut o familie numeroasă. PETRI (pentru că așa i se spunea în familie) a fost ultimul născut, după venirea sa pe lume familia sa totalizând nouă membri: părinții săi, cele două bunici și cei cinci copii aduși pe lume de Patrizia. Tatăl său, Roberto, se ocupa cu negoțul de bijuterii și tablouri vechi. Avea un mic magazin în orașul Ghilarza, situat la câțiva kilometri distanță de satul lor, Lardegna. Omul câștiga doar atât cât să își întrețină numeroasa familie. PETRI a apărut în viața lor tocmai când se așteptau mai puțin, fiindcă Patrizia avea deja 42 de ani.

Băiatul era foarte frumos și simpatic, luminându-le tuturor viața anostă pe care o duceau. Copilul a crescut pe neobservate, trăind în umbra fraților săi mai mari. Răsfățat de toată lumea, a crescut senin și liniștit, mereu dornic să se joace cu câte ceva. La școala din sat a învățat bine, ba chiar și-a exprimat dorința de a merge la Ghilarza pentru a urma liceul. Fiind mezinul familiei, toți doreau ca măcar el să ajungă om cu carte. Frații și surorile lui nu aveau aspirații spre cultură. Cele două fete s-au măritat înainte de a împlini 20 de ani cu doi negustori din

oraș, prieteni cu tatăl lor. Frații lui PETRI și-au ales meserii modeste: unul s-a făcut tâmplar, iar celălalt croitor.

În schimb, PETRI, minunea familiei și a neamului, la 15 ani le-a spus că vrea să devină preot în satul lor, în locul lui Don Augusto, care dădea semne de bătrânețe. Roberto, nebun de fericire, și-a dus băiatul la școala de preoți, răsuflând ușurat când l-a văzut cu diploma în mână. Dar cum preotul Augusto nu dorea să renunțe la parohie, PETRI s-a văzut nevoit să își caute norocul în altă parte. Printr-un cunoscut al tatălui său, a aflat că spre sud, în orașul Porto Foxi, era un post liber de preot. Tocmai decedase preotul bisericii din apropierea țărmlui, în urma unui infarct. Însoțit de tatăl său și de frații mai mari, PETRI s-a prezentat la Înalta Instanță Preoțească din Porto Foxi. I s-a încredințat biserica situată în apropierea Golfului Cagliari. I s-a dat și casa parohială, așa că tânărul preot se putea considera mulțumit și norocos.

Viața lui de preot catolic într-o biserică aflată mereu în pericol de a fi inundată de apele mării a fost plină de situații dificile și neprevăzute. Totuși, firea lui echilibrată și domoală l-a ajutat să scape nevătămat dintr-o mulțime de pericole. În general, PETRI a fost mulțumit de cariera sa duhovnicească. Înainte de a închide ochii pe vecie, la 81 de ani, și-a făcut bilanțul faptelor bune și rele, ajungând la concluzia că a fost un om bun, slujitor credincios al Domnului.

Un singur lucru regreta în rarele sale momente de tristețe și anume că profesia sa de preot nu i-a permis să se căsătorească. Fusesse îndrăgostit de câteva ori, dar fetele și femeile pe care le-a iubit au ajuns lângă alți bărbați. Aceasta a fost marea durere a vieții lui: singurătatea impusă de însăși profesia sa.

166. AWRIK INDELY (1886-1941) – Islanda

AWRIK INDELY (1886 – 1941) s-a născut în orașul Leirá, situat în zona vestică a Islandei, la nord de Reykjavik. Părinții săi, oameni de condiție modestă, se ocupau de comerțul cu blănuri. Mama, casnică, vedea de cei șapte copii ai lor și argăsea pieile și blănurile pentru vânzare. Tatăl său avea un mic magazin la marginea orașului unde își vindea produsele provenite de la stâna pe care o ținea în munți. AWRIK era al cincilea născut, bucurându-se încă de mic de atenția și iubirea celor mai mari decât el. Harnic și inimos, și-a însoțit tatăl la stână pe timpul verii, ajutându-l să-i controleze pe ciobanii angajați permanent și să își încarce produsele în căruța lor acoperită cu piei și blănuri.

La vârsta de începere a școlii, băiatul a renunțat să învețe carte, preferând să își însoțească unchiul (fratele tatălui său) pe barca lui de pescuit în Oceanul Atlantic. Prinzând o pasiune puternică pentru pescuit, visul de aur al tânărului AWRIK era acela de a se face proprietar de vas pentru a desfășura un comerț înfloritor cu pește și balene. Vedea cum se înstăreau văzând cu ochii pescarii din orașul unchiului său, Akranes, port la malul Golfului Faxe.

Stabilindu-se în acest oraș, s-a căsătorit la 19 ani cu fata unui negustor de balene și pește oceanic. Reila, fată frumoasă și cuminte, a devenit o soție model pentru AWRIK. Foarte harnică, reușea să se descurce mai mult singură cu gospodăria și cei trei copii ai lor, AWRIK fiind mai tot timpul plecat pentru afaceri. Viața lor a decurs normal, fără drame sau eșecuri majore, copiii au crescut, stabilindu-se fiecare la casa lui.

Deși avea firea neînfricată a locuitorilor Islandei, obișnuiți cu frigul și munca grea, pe la 45 de ani AWRIK ajunsese să fie chinuit de un reumatism cronic, extrem de dureros. Se trata cu whisky, la fel ca toți marinarii acelor vremuri. Când avea 55 de ani, o balenă furioasă i-a răsturnat barca și toți cei de pe vas, inclusiv AWRIK, au pierit în apele reci ale oceanului.

Venezueleanul LURILIO ICHTIS (1912 – 1936) a văzut lumina zilei în orașelul Santa Teresa, situat în vecinătatea graniței cu Brazilia, nu departe de munții Pakaraima (în estul Venezuelei). Părinții săi, oameni de condiție modestă, se ocupau cu comerțul, având un mic magazin în care vindeau haine și încălțăminte. Venitul lor, suficient pentru a-și crește cei șapte copii, nu le oferea posibilitatea de a face avere. Mama lui LURILIO, femeie harnică și inimoasă, și-a iubit în mod egal toți copiii, dar pentru cel mai mic, LURILIO, avea o duioșie aparte. Băiatul era nespus de frumos și foarte cuminte. Dacă frații și surorile lui mai făceau câte o poznă, el se ferea să repete greșelile lor pentru a nu-și supăra mama. Maria era pentru el atât mamă, cât și prietenă. Decât să le spună fraților ce îl doare, mai bine îi mărturisea mamei, evitând astfel să fie ironizat de cei mari. Relația sufletească dintre Maria și fiul său era extrem de puternică. Parcă ar fi fost frați gemeni, nu mamă și fiu. La moartea mamei sale în floarea vârstei, la doar 35 de ani, LURILIO a suferit un șoc puternic.

După înmormântarea Mariei, băiatul a căzut într-o stare de comă profundă. A scăpat neîngropat datorită mătușii Elidia, sora mamei sale, care, fiind vrăjitoare de meserie, a observat că bietul LURILIO mai avea încă sufletul în corp. După 3 luni de neputință, în care a fost îngrijit cu mult devotament de frații săi, băiatul a revenit la viață. Dar din acea clipă, a fost o altă ființă. Închis în sine, taciturn, mereu cu ochii pierduți în zare, se simțea o povară pentru tatăl și frații lui.

Când acesta și-a adus o altă nevastă, LURILIO și-a luat rămas bun de la întreaga familie și a plecat în munți. S-a apropiat de coliba unui

muntean pe care îl știa prieten cu tatăl său. Omul, cumsecade, fără să cunoască în amănunte drama tânărului, l-a adăpostit și l-a luat ca ajutor la munca lui de pescar (în râurile din zonă) și negustor de vietăți ale pădurii, pe care le vindea în cel mai apropiat oraș. Trujillo, om trecut de vârsta tinereții, i-a făcut cunoștință cu fata unui prieten al său. LURILIO, ascultător, s-a căsătorit cu Loira, fără să înțeleagă prea bine ce este dragostea. Avea deja 20 de ani, dar până atunci nu avusese nicio prietenă.

Cu toate că își dorea o casă plină de copii, trecuseră deja 3 ani, iar ei nu veneau pe lume. Tristă, Loira s-a gândit că poate soțul ei ar fi de vină. Învățată de o vrăjitoare, s-a dus cu un bărbat în pădure. După 9 luni, a născut-o pe Umma, o fetiță frumoasă și mereu veselă. LURILIO, nespus de mulțumit, se lăuda peste tot cu mica minune din coliba sa. Într-o zi, stând la băutură cu câțiva prieteni, unul dintre ei, cam afumat, i-a arătat un bărbat trecând pe drum. Era fiul vrăjitoarei, individul care o lăsase însărcinată pe Loira. Toată lumea din zonă cunoștea povestea, numai LURILIO nu. Încet, încet, nenorocitul a înțeles despre ce este vorba. Avusese încredere în nevasta lui, crezând cu naivitate că toate mamele sunt niște sfinte, așa cum a fost mama lui. Aflând zilele când fiul vrăjitoarei venea cu treburi în satul lor, l-a pândit odată la marginea pădurii, trăgând în el cu pușca. Văzându-l căzut la pământ într-o baltă de sânge, nenorocitul de LURILIO și-a tras un glonte în cap. Avea doar 24 de ani.

168. LORETTA VANTOMES (1816-1891) – Spania

LORETTA VANTOMES (1816 – 1891) s-a născut într-un sat din apropierea orașului Fuengirola, port la Marea Mediterană, situat în sudul Spaniei. Cătunul natal al LOREI (așa îi spunea toată familia) era așezat în vecinătatea Capului Calaburras.

Părinții fetei mai aveau încă doisprezece copii. LORA era al șaptelea născut și unul dintre cei mai reușiți copii ai familiei Vantomes. Tatăl, Pedro, era negustor de legume și fructe. Mama, Halidia, se ocupa de copii și ajuta la cultivarea legumelor și fructelor din grădina familiei. Starea lor materială era suficientă unui trai decent, care le asigura celor treisprezece copii o viață lipsită de privațiuni.

LORA era o fetiță foarte isteată, chiar curajoasă peste măsură. Îi plăcea să umble îmbrăcată ca băieții și se purta asemenea lor. Nici observațiile blânde ale părinților și nici ironiile surorilor ei nu au convins-o că ar fi mai bine să se poarte ca o fată sfioasă și bine educată. Biata copilă parcă presimțea că viața o va pune la grele încercări, din care va scăpa cu bine mai ales datorită firii sale energice și neînfricate.

La 16 ani s-a măritat cu Arturo, un băiat de cârciumar, pe care îl îndrăgea încă din copilărie. Nunta lor a fost frumoasă și îmbelșugată, datorită părinților lui Arturo, care doreau cu orice preț să își vadă fiul fericit. Le-au oferit în dar și o casă, o livadă și o corabie pentru diverse călătorii.

Cei doi tineri proaspăt căsătoriți au plecat în croazieră pentru a-și începe viața de familie într-un mod cât mai spectaculos. Norocul i-a părăsit foarte repede, la câteva ore după ieșirea în larg. O furtună iscată din senin în Strâmtoarea Gibraltar le-a deviat ruta, astfel încât au acostat pe țărmul marocan, în loc să ajungă în Portugalia, după cum le fusese intenția la început. Ajunși în Tanger, LORA a fost răpită, chiar pe când coborau de pe vas, de niște indivizi înnebuniți de părul ei blond. Bietul Arturo, ajutat de echipaj și de poliția locală, a răscumpărat-o cu o sumă foarte mare de bani. Sfătuiți să plece de urgență din port, s-au urcat pe vas, îndreptându-se spre Spania.

Ajunși în Fuengirola, s-au îndreptat de urgență spre casa lor. Speriați și slăbiți în urma recentei aventuri, s-au străduit să își reia treburile obișnuite. Arturo avea o afacere împreună cu tatăl său, adică se ocupa cu procurarea băuturilor străine pe care le solicitau clienții restaurantului. Astfel, tânărul nostru avea ocazia să călătorească deseori în țările învecinate, mai ales în Portugalia și Franța, de unde aducea vinuri scumpe și alese.

LORA, neavând mare lucru de făcut prin casă, l-a convins pe socrul sau să o lase să le supravegheze pe bucătărese și pe chelnerițe. Prezența ei s-a dovedit a fi benefică, aducând ordine și disciplină exact acolo unde

acestea lipseau. Venindu-i vremea să devină mamă, l-a născut pe Tonino, un băiețel frumos și cuminte. Au urmat două fete: Maria Laurenzia și Rosana Arta. Oprindu-se la acești trei copii, și-au luat bonă și servitoare, ocupându-se mai departe de afacerea familiei. Arturo lipsea des de acasă, dar de fiecare dată venea cu șareta încărcată cu surprize.

Viața acestei familii ar fi fost minunată dacă nu ar fi izbucnit în Feungirola o epidemie de tifos exantematic, aceasta extinzându-se și în satele vecine. În afară de Arturo și tatăl său, toți ceilalți membri ai celor două familii au ajuns în spital. Au scăpat cu viață doar LORA și fiul său, Tonino. Au murit fetele și mama lui Arturo.

Jalea care a cuprins întreaga regiune i-a copleșit pe cei rămași în viață. Distrusă de pierderea fetițelor sale, LORA s-a îmbolnăvit de inimă. Depresia care a cuprins-o după înmormântarea copiilor și a soacrei i-a provocat multe necazuri de-a lungul anilor următori. Deși rugată insistent de Arturo să mai aducă pe lume doi copilași pentru a-i înlocui pe cei pierduți, nu a mai avut curajul necesar pentru a deveni mamă. Mai mult chiar, îl proteja atât de tare pe fiul ei Tonino, încât bietul băiat abia a reușit să se căsătorească, găsind cu greu o fată care să-i fie pe plac mamei sale.

Un eveniment benefic în viața biete Lora a fost venirea pe lume a întâiului nepotel născut de nora sa, Lucia. Ținându-l în brațe, LORA simțea că întinerește clipă de clipă, redevenind mama sănătoasă și grijulie a copiilor săi. Frumoasa și blândă Lucia a mai adus pe lume încă cinci copii, spre bucuria soacrei sale. Cu inima din ce în ce mai slabă, copleșită de amintirea fetițelor ei dragi ajunse în pământ cu foarte mulți ani în urmă, bunica LORA a închis ochii la venerabila vârstă de 75 de ani, înconjurată de ființele atât de dragi ei.

Italianca GIOVANNA ANTIOLI (1893 – 1916) s-a născut în familia unui pescar din Civitanova, un port la Marea Adriatică. Familia era numeroasă, cu șapte copii, dintre care GIOVANNA (căreia frații mai mici îi spuneau VANNA) era întâiul născut. De pe la 2-3 ani, fetița a cunoscut ce înseamnă să fii a doua mămică, întrucât frații și surorile ei veneau pe lume unul după altul, părând că nu se mai opresc. VANNA, fată inimoasă și harnică, stătea tot timpul în preajma copiilor și a mamei sale, pregătită să le dea câte o mână de ajutor. Tatăl fiind plecat pe mare zile la rând, restul familiei se descurca după cum îi stătea în puteri. Când i-a venit vremea să meargă la școală, VANNA, fără să stea pe gânduri, s-a prezentat singură pentru înscriere la directorul școlii, nerăbdătoare să învețe carte. Era foarte inteligentă și dornică să cunoască lumea, scăpând astfel, pentru câteva ore pe zi, de truda din familie. A terminat școala primară cu calificativul maxim și recomandarea de a-și continua studiile. Pentru că nu existau bani suficienți ca să urmeze o școală particulară, părinții au dus-o la un colegiu de maici în Ancona, un oraș apropiat de Civitanova. La măicuțe, a stat în regim de internat până la terminarea liceului.

Maica stareță a sfătuit-o să intre guvernantă la o familie de negustori bogați din Ancona, care aveau doi copii de vârstă școlară. Ascultătoare, VANNA s-a prezentat la vila boierilor, purtând în buzunar recomandarea scrisă de maica stareță. A fost angajată imediat, asigurându-i-se o cameră în aceeași casă, mâncarea la masa boierilor și un salariu lunar satisfăcător. Foarte mulțumită de noua cotitură din viața sa, VANNA le-a

scris părinților săi că are viitorul asigurat. Începând lecțiile cu copiii boierilor, a observat că avea suficientă prestanță și putere de convingere asupra lor.

Viața ei a decurs normal timp de un an. S-a întâmplat ca, la o petrecere din casa boierilor, să vină și o familie din Sicilia, formată din mamă, tată și fiul lor, Lorenzo, în vârstă de 34 de ani. Flăcău chipeș, ambițios și mare chefliu, Lorenzo s-a îndrăgostit nebunește de biata VANNA, cerând-o în căsătorie chiar a doua zi după ce o văzuse. Cunoscându-i orgoliul nemăsurat și dorind să îl vadă odată însurat, părinții au fost de acord cu celebrarea căsătoriei după întoarcerea în Sicilia. Au luat fata cu ei, iar după o săptămână, VANNA era deja mireasă.

Luna de miere a fost plină de fericire, dar după aceea Lorenzo a început să lipsească nopțile de acasă, continuându-și obiceiurile de burlac. Frecventa din nou bordelul din oraș, o vizita în fiecare săptămână pe vechea lui amantă, o văduvă al cărei soț fusese împușcat într-un duel, iar pokerul nocturn îi golea din nou buzunarele. VANNA a încercat să afle amănunte despre viața paralelă a soțului ei, dar socrii au sfătuit-o să nu scormonească prea mult, deoarece ar putea avea necazuri mari din partea prietenilor soțului său. I-au mai explicat că, în Sicilia, nevestele își văd liniștite de gospodărie, iar bărbații nu trebuie neapărat să le dea socoteală despre ocupațiile lor din afara casei.

VANNA i-a ascultat, văzându-și de treburile ei, mai ales că era însărcinată și aștepta cu emoție venirea micuțului pe lume. A născut un băiețel grav bolnav, care a murit la o săptămână după naștere. Furios peste măsură și beat tot timpul, Lorenzo a vrut să o alunge de acasă, influențat fiind de amanta lui, care dorea neapărat să îi devină soție. A renunțat la ideea lui bizară, respectând dorința părinților săi de a-și păstra nora în casă.

Cu sănătatea zdruncinată de nașterea și decesul micuțului ei, cu inima sfâșiată de durere din cauza comportării deplasate a soțului său, VANNA s-a îmbolnăvit de nervi, iar ceva mai târziu, de plămâni. Se molipsise de la Lorenzo, care suferea de mai mulți ani de o tuberculoză greu vindecabilă, luată de la prostituata lui favorită din bordelul orașului. Biata VANNA a trăit doar până la vârsta de 23 de ani, închizând ochii cu regretul că nu va mai vedea lumina zilei niciodată.

Spaimele GIOVANNEI ajungeau la limita groazei când bărbatul ei o bătea până când o umplea de sânge. Până la căsătorie, ea nu știuse ce este frica de ceea ce i s-ar putea întâmpla în fiecare dimineață la întoarcerea soțului beat, morocănos și violent. La starea de panică permanentă a VANNEI contribuiau și scrisorile de amenințare cu moartea pe care le

primea de la amanta lui Lorenzo. Fusesse o femeie sănătoasă tun până când devenise nevastă, dar apoi au început manifestările de boală necunoscute până atunci: infecții genitale aduse de Lorenzo de la bordel, tuberculoza care a chinuit-o până la moarte, tremuratul mâinilor și picioarelor de groază când îl aștepta pe bărbatul ei să vină acasă.

170. OHIO LIKI (1812-1890) – Filipine

OHIO LIKI (1812 – 1890) s-a născut în familia săracă a unui pescar, care își ducea traiul în orașelul Surigao, port la Marea Filipinelor, situat pe coasta de nord-est a insulei de sud, Mindanao, din Arhipelagul Filipinelor. OHIO a cunoscut de mic viața dură și plină de lipsuri materiale a tuturor copiilor din familiile foarte sărace. Mama sa, femeie chinuită de muncă, lucra din zori și până în noapte pe o plantație de orez, abia reușind să primească puțină hrană la sfârșitul fiecărei zile de lucru. Soțul ei, pescar din moși-strămoși, își risca viața la fiecare ieșire în largul mării, putând fi răsturnat oricând cu modesta lui barcă. Cei doi soți aveau șapte copii când femeia muri la nașterea celui de-al optulea. Având zile, acesta s-a dovedit mai târziu o fetiță foarte deșteaptă și harnică.

OHIO, al doilea născut, a plecat pe mare la pescuit încă de la 3 ani împreună cu tatăl și fratele lui mai mare. Băiatul iubea nespus marea, în toată splendoarea și sălbăția ei. Avea 14 ani când modesta ambarcațiune le-a fost luată de un val uriaș și răsturnată cu cei trei oameni din ea. Tatăl și fratele cel mare au fost înghițiți de valuri, OHIO scăpând cu viață ca prin minune, lipindu-se de o scândură care plutea pe apă. Valurile l-au aruncat la țărm, unde a zăcut în neștire o zi și o noapte.

În zorii celei de-a treia zile de după furtună, doi copii săraci l-au văzut zăcând pe țarm. L-au adus acasă și l-au lăsat în grija fraților săi. Băiatul și-a revenit după câteva zile, când s-a simțit în stare să se ridice de pe rogojina care îi servea drept pat.

Traumatizat, îngrozit de pierderea tatălui și a fratelui cel mare, pe care îi iubise enorm, sârmanul OHIO încerca să își reia vechiul obicei de a munci pe mare. Din păcate, la vederea valurilor uriașe, i se făcea rău și cădea fără cunoștință. În timp ce se zbătea în valuri, lipit de scândura salvatoare, fusese puternic lovit la cap de un rest de lemn din ceea ce fusese barca lor de pescuit. Locul loviturii i-a rămas marcat pentru toată viața, ca o monedă de piele lipsită de păr.

Nemaiputând să pescuiască, s-a dus la culesul de orez pentru a primi ceva hrană de la stăpânul plantației. Deși foarte bogat, acesta avea totuși ceva omenie în suflet, spre deosebire de ceilalți boieri de pe insulă, care îi exploatau la sânge pe bieții zilieri. Boierul l-a chemat pe OHIO la casa lui din pădurea învecinată, propunându-i să lucreze ca îngrijitor al casei împreună cu încă doi tineri. Neavând de ales, OHIO a acceptat slujba, cu toate că depărtarea de frații săi mai mici îi producea o îngrijorare crescândă. Totuși, prin această slujbă a câștigat ceva bani, hrană și haine, care i-au ajutat frați să supraviețuiască.

La 20 de ani, s-a căsătorit cu servitoarea boierului, o fată orfană de ambii părinți, crescută de mică în casa acestuia. Alia, recunoscătoare celor din jur pentru că au salvat-o de la sărăcie, i-a mulțumit boierului și soției lui pentru acceptul lor de a se mărita cu OHIO. Tinerii căsătoriți au primit un bordei pe teritoriul moșiei drept locuință pentru noua lor familie. Au adus-o la ei și pe sora cea mică a lui OHIO, salvând-o astfel de dușmănia fraților mai mari, care o acuzau că viața ei a venit cu prețul vieții mamei lor. Boierul, văzându-i pe cei trei profund recunoscători pentru binele primit din partea sa, le-a dăruit o bucată de pădure lângă coliba în care locuiau și dreptul de a vâna animale și păsări pentru hrană.

Decesul dramatic al tatălui și fratelui îi imprimaseră în subconștient lui OHIO o groază imensă de apă involburată a mării, dar și frica de moarte. Își supraveghea disperat copiii atunci când făceau baie, temându-se că se vor îneca, printr-o imprudență a mamei lor când îi spăla în râul din spatele casei. Îi mai murise un frate în floarea tinereții, tot pe mare, la pescuit. OHIO, îngrozit de apă, făcea crize de panică la culegerea orezului, mai ales când pe la picioarele sale foiau șerpi și alte viețuitoare acvatice. Avea o mare teamă și de reptile. Văzuse cu ochii săi cum un șarpe veninos l-a mușcat pe un servitor al boierului, ucigându-l în câteva minute.

Anii au trecut pe neobservate. La vârsta de 50 de ani, OHIO și Alia aveau cinci copii mari, iar sora cea mică a lui OHIO era căsătorită cu fiul cel mic al boierului, locuind într-o casă mărișoară, lângă conac. S-ar putea spune că viața lui OHIO a avut o primă parte tristă și săracă, iar cealaltă parte, până la final, a fost liniștită și îndestulată.

Omul nostru a închis ochii la 78 de ani, fiind grav bolnav cu capul. Vechea izbitură, cea din naufragiul copilăriei sale, a degenerat într-o tumoare cerebrală care l-a secerat în câteva luni.

171. OKI HAIRI (1893-1937) – Thailanda, Indonezia

Thailandezul OKI HAIRI (1893 – 1937) s-a născut într-o familie de oameni săraci de la țară, care se ocupau cu agricultura. Sătucul în care locuiau se afla în sudul țării, la câțiva kilometri de orașul Phet Buri. Părinții săi aveau unsprezece copii, OKI fiind ultimul născut și cel mai alintat dintre ei. Copilul s-a dovedit încă de mic a fi foarte inteligent și intuitiv. Avea o relație telepatică și sufletească deosebită cu viețuitoarele din jurul său, dar mai ales cu plantele. Copilul vorbea în gând cu florile, ierburile, copacii. Înțelegea glasul păsărilor, iar pe cei mari din jurul său îi ghicea din priviri. La vârsta de 10 ani, OKI era un copil-minune, înțeleptul satului.

În acea zonă, oamenii își duceau traiul în strânsă corelație cu natura și cu duhurile ei. Ca în toată țara, și acești locuitori venerau spiritele strămoșilor, având în fiecare casă un altar al spiritelor, mereu împodobit cu lumânări aprinse și flori proaspete. OKI își petrecea multe ore din zi și din noapte rugându-se în fața micului altar, chemându-și strămoșii

pentru a le cere sfaturi. De la spiritele chemate, băiatul a aflat că avea datoria de a pleca din casa părinților, pentru a-și face o meserie importantă, aceea de marinar.

Avea doar 12 ani când și-a luat rămas bun de la familia sa, pornind la drum spre cel mai apropiat port. S-a îmbarcat pe vaporul unui cunoscut al tatălui său, care i-a promis că va face din el un foarte bun marinar. Talentat și harnic, OKI a învățat repede tainele navigației pe acel vas, care transporta mărfuri de la o țară la alta, între Malaezia, Filipine și Indonezia. OKI era analfabet, dar își dorise dintotdeauna să fi mers la școală. Viața grea și nevoia de a-și câștiga existența prin muncă asiduă l-au împiedicat să învețe carte. OKI era foarte priceput la meșteșugit, plăcându-i să repare tot ce îi cădea în mână. Îl fascina busola căpitanului navei, pe care tare mult ar fi dorit să o desfacă pentru a vedea cum a fost confecționată.

Când avea 20 de ani, a pus ochii pe o fată ce locuia pe o insuliță din arhipelagul indonezian. Laula a acceptat să-i devină soție cu condiția ca el să renunțe la navigație. Din iubire pentru ea, OKI s-a stabilit în casa părinților Laulei. Aici și-a amenejat un mic magazin cu mărfuri cumpărate de la marinarii care poposeau pe insulă. Au venit pe lume cei trei copii, iar familia trăia liniștită din venitul modest pe care îl aducea negoțul lui OKI.

Abia împlinise 44 de ani când, la câteva zile după sărbătoarea zilei sale de naștere, OKI a fost chemat pe țărm, într-un loc izolat de ochii localnicilor, pentru a discuta cu un fost coleg marinar de pe vasul pe care îl părăsise pentru a se căsători. Acel marinar, ajuns în mizerie, l-a acuzat pe OKI de neglijență și dușmănie, deoarece părăsise vasul fără a-și lăsa în loc un marinar instruit de el. Cearta lor a degenerat în bătaie, au scos cuțitele, pe care le purtau întotdeauna la ei, OKI primind o lovitură mortală de la rivalul său. Doi săteni l-au găsit în ziua următoare zăcând pe plajă fără suflare.

Rusoaica SVETLANA PUSTIKOVA (1813 – 1890) s-a născut în orașul Novosibirsk, unde părinții săi, nobili de viță veche, aveau o vilă superbă, chiar pe malul râului Obi. Moșia lor se întindea pe o suprafață imensă, cuprinsă între râul Obi și lacul Ubinsk (spre vest). SVETLANA a primit de la părinți o educație severă, exigentă, după cum era obiceiul în neamul lor. Și-ar fi dorit un băiat ca prim născut, dar dacă a venit pe lume SVETLANA, au crescut-o bărbătește pentru a deveni o urmașă demnă a neamului Pustikovilor.

La doar 3 anișori, tatăl său, Evgheni, a învățat-o să călărească. La 5 ani, știa să vâneze rațe pe lacul Novosibirsk. Pentru că era urmașa unui neam de boieri, i-au adus profesori acasă. De la ei, fata a învățat tot ce îi trebuia unei odrasle bogate pentru a se mărita cât mai bine. La 15 ani, domnișoara SVETLANA a fost dusă de părinți la primul bal din viața sa. Doi tineri bogați s-au îndrăgostit de ea, cerând-o în căsătorie. Fata, încă o copilă, a îndeplinit dorința părinților săi, măritându-se cu cel mai bogat dintre ei, fără să își dea prea bine seama ce este iubirea adevărată. Celălalt tânăr nu a putut îndura rușinea refuzului fetei și, într-un moment de disperare, și-a tras un glonte în cap.

Viața de familie a tinerei SVETLANA a început la scurtă vreme după tragicul sfârșit al acelui tânăr, care o cunoștea de mică, familiile lor având moșiile vecine. Traumatizată de întâmplare, SVETLANA s-a supus voinței soțului său, Luka, încercând în zadar să își uite durerea din suflet. În câteva luni, drama SVETLANEI s-a accentuat, aflând că Luka nu își părăsise vechea iubire, o prostituată din oraș, la care continua să meargă

săptămânal. Disperată, agasată de amenințările prostituatei Oksana, tânăra nevastă a hotărât să își pună în practică educația bărbătească primită de la părinți. A căutat-o pe Oksana la bordel, amenințând-o cu moartea. Luka, înnebunit de furie și rușine, i-a reproșat soției lui îndrăzneala de a intra în bordel și de a se răfui cu iubita sa. SVETLANA, voinică și agresivă, l-a lovit cu patul unei puști până când l-a lăsat fără suflare într-o baltă de sânge. După această ispravă, și-a adunat banii și bijuteriile plus câteva haine și a fugit cu caleașca sa, conducând singură caii.

Ajunsă la marginea vestică a moșiei părinților săi, s-a ascuns într-un conac care nu mai era locuit de multă vreme, din cauza pustietății în care se afla. Părinții săi, deja oameni în vârstă (pentru că o concepuseră fiind trecuți de 40 de ani), au căutat-o în zadar prin oraș, nebănuind unde ar putea fi. În câțiva ani, s-au stins de durere în brațele fiului lor Ghenadi, fratele mai mic al SVETLANEI. Diferența de vârstă dintre cei doi frați era de un an și jumătate. După moartea părinților, Ghenadi a început să își caute sora, pentru a îndeplini dorința cea mai de pe urmă a părinților săi. Tânărul a început să străbată țara în lung și în lat, nebănuind că sălbatica de la marginea moșiei sale ar putea fi chiar SVETLANA.

Cu numele schimbat, purtând numai haine bărbătești, circulând pe cal cu pușca pregătită pentru a trage în orice suspect, MARINKA (alias SVETLANA) băga frica în oricine o zărea, chiar și de departe. Obişnuită încă de mică să facă mâncare și să deretice prin casă, MARINKA se descurca singură cu toate, fără să își ia servitori. Vâna tot ce îi trebuia ca hrană. Pentru ceva haine și alimente în plus, pleca în orașele situate la zeci de kilometri, unde nu o cunoștea nimeni. Așa a trăit 10 ani, până când l-a găsit pe Ivan, zăcând în neștire la marginea drumului, iar calul sau alergând înnebunit de colo-colo. MARINKA l-a dus în casă pe rănit, calul luându-se cuminte după ea, acceptând să fie închis în grajd. Ivan și-a revenit în câteva zile, sub îngrijirea atentă a femeii. Era un bărbat încă tânăr, holtei, care obișnuia să alerge călare zeci de kilometri pe zi. Ajungând aproape de conacul MARINKĂI, calul s-a speriat de dulăii acesteia, care trăiau slobozi în jurul clădirii. Aruncat de pe cal, Ivan a fost cât pe ce să își piardă viața.

Deschizând ochii după zilele de boală, a văzut lângă el o arătare ce părea a fi femeie la chip și bărbat la trup. MARINKA i-a explicat strictul necesar, invitându-l să rămână în casa ei până la refacerea lui completă. Bolnavul a acceptat, rămânând lângă ea pentru tot restul vieții. Au trăit fericiți până când Ivan a închis primul ochii, lăsând-o pe MARINKA văduvă. Femeia a supraviețuit încă doi ani, trecând și ea în lumea de dincolo la venerabila vârstă de 77 de ani. Fratele ei nu a găsit-o niciodată.

Grecoaica EKATERINA SOUROU (1696-1750) s-a născut în localitatea Veria din regiunea Macedonia. În perioada vieții ei, Grecia a fost o provincie a Imperiului Otoman, condusă de următorii sultani: Mustafa II (1695-1703); Ahmed III (1703-1730); Mahmud I (1730-1754).

Moșierul macedonean Akdos Souris, căsătorit cu doamna Nemya, avea un singur copil: pe fiica lor, EKATERINA. Fetița a fost crescută în mare lux și educată cu două guvernante aduse din Salonic (Thessaloniki). La 15 ani, părinții i-au dat-o de nevastă moșierului Theodoros Fatidis, un tânăr de 26 ani, originar din Veria, care își avea moșia spre nord de moșia soților Souris. După nuntă, EKATERINA a fost dusă de soțul ei la conacul acestuia aflat lângă lacul Vegoritis. Cea mai apropiată localitate era Edessa.

La 18 ani, EKATERINA i-a dat naștere primului fiu, Alexandros. După 3 ani a sosit al doilea fiu, Temiakos. Viața izolată de la conac dusă de soție și cei doi fii se deosebea mult de viață tumultuoasă a lui Theodoros. Pasionat cultivator de viță-de-vie, măslini, portocali și lămâi, bărbatul era mereu plecat cu diverse treburi, lăsând livada și via în grija administratorului și a EKATERINEI. Ajutată de servitoare, femeia își creștea copiii, se ocupa de gospodărie și discuta aproape zilnic cu administratorul, cerându-i să raporteze cum decurgeau lucrările pe moșie. Îi plăcea să asiste la culegerea strugurilor, a măslinelor și a citricelor. De la lucrările de preparare a vinului și a uleiului de măsline nu lipsea niciodată. Era foarte pricepută la obținerea sucurilor din

struguri și citrice, servindu-și cu satisfacție membrii familiei și musafirii ocazionali.

Soțul ei, Theodoros, pleca liniștit de acasă, motivând existența a numeroase treburi ce necesitau rezolvare în diverse locuri, fără a specifica de cele mai multe ori când avea de gând să revină acasă. Viața lui secretă, necunoscută în mare parte de membrii familiei, cuprindea nu numai relații de afaceri, necesare vânzării produselor de pe moșie, ci și petreceri de zi sau de noapte cu turci bogați, cu femei ușoare, ocazii în care consuma foarte mult alcool. Theodoros bea și mai mult când ajungea acasă, nemaifiind nevoie să se ferească de gura lumii. La băutură devenea violent dacă nu îi convenea ceva, lovind servitorii atunci când nu îl serveau imediat. După plecarea băieților de la conac, fiecare cumpărându-și câte o casă în altă parte, viața EKATERINEI a devenit un iad. Theodoros bea mult, era mereu nervos, amintindu-și de fostele iubite și țipa la nevastă fără să se controleze prea mult.

Alexandros își avea moșia lângă cea a părinților, ocupându-se în principal cu agricultura și viticultura. Ajungea săptămânal în casa părinților, ducându-le grija, mai ales din cauza alcoolismului tatălui său. Temiakos, fiul cel mic, a luat calea apelor, plecând cu corăbii turcești pentru diverse afaceri.

În anul 1750, când urmau să rămână orfani de mamă, niciunul dintre băieții EKATERINEI nu era căsătorit. Alexandros împlinise 36 de ani, Temiakos, 33 de ani și tot își mai căutau logodnice. Tatăl lor le spusese încă de pe când erau adolescenți că fetele se arătau ființe perfecte până la nuntă, iar apoi își scoteau ghearele de pisici turbate.

După ce împlinise 50 de ani, inima EKATERINEI dădea din ce în ce mai multe semne de boală. Permanentele griji pentru starea soțului și situația celor doi fii i-au slăbit sistemul nervos și activitatea cardiacă. În vara lui 1750, pe o căldură toridă, inima EKATERINEI și-a oprit activitatea. La doar 54 de ani, contractul ei cu viața s-a întrerupt.

Englezul JOHN RICHARDSON (1913–1949) s-a născut într-o familie înstărită, cu tatăl negustor de vinuri scumpe, primind o educație severă încă din primii ani de viață. Tatăl său, peste măsură de aspru cu familia sa, își trata soția și pe cei cinci copii cu multă răceală și o superioritate de dictator. Foarte ocupat până noaptea târziu cu cârciuma în care își vindea marfa, le pretindea tuturor celor din casă o supunere de sclavi atunci când el se afla în mijlocul lor. JOHN, fiul cel mare, s-a adaptat ușor pretențiilor tatălui său. Îi semăna la apucături, atâta doar că se plictisea făcând-o pe ajutorul de cârciumar.

Ajuns la vârsta adolescenței, și-a luat rămas bun de la toți și a plecat pe mare, pentru a-și încerca norocul ca marinar. Firea aspră și ambițioasă l-a ajutat să ajungă comandant de pescador. Nu a ezitat să bage de multe ori cuțitul în diverși adversari. În scurtă vreme, a strâns o avere frumoasă din vânzarea peștelui. JOHN avea o intuiție deosebită, axată pe câștigul material. Setea lui de bani era nepotolită, pentru ei fiind în stare de orice mârșăvie. S-a întors de câteva ori în Anglia pentru a-și depune averea în bănci.

S-a căsătorit cu o fată frumoasă din Londra, care l-a însoțit pe mări și oceane. I-a adus pe lume trei copii. După ce a devenit mamă, Isabel a rămas la țărm, într-un port din sudul Spaniei. Nu dorea să se întoarcă în Londra, orașul cenușiu și mereu umed. Rămasă văduvă după ce John a murit înghițit de apele Oceanului Atlantic pe o furtună cumplită, Isabel și-a crescut singură copiii, până l-a văzut pe fiecare la casa lui.

175. INDIRA DUWIMI (1873-1910) – India

Foto internet

Indianca INDIRA DUWIMI (1873 – 1910) era fiica unor oameni săraci, care trăiau din pescuit în Bengal. INDIRA a primit o educație tradițională, specifică zonei în care locuia. Inteligentă și harnică la treburile gospodărești, fata ar fi vrut să învețe carte, dar părinții ei nu aveau nici cu ce să o îmbrace ca lumea. Foarte pricepută la povestiri și rugăciuni către Buddha născocite de ea, a fost remarcată de un nobil bogat din zonă. Profund impresionat și de felul cum fata dansa, acesta a dus-o la oraș, în casa unor rude de-ale lui, care au considerat-o ca și copilul lor mai mic.

După mulți ani de școală, tânăra INDIRA s-a reîntors în satul natal ca profesoară de limba engleză. Cu banii boierului, a modernizat școala, chemând toți copiii să învețe carte. Foarte curând, fiul boierului s-a îndrăgostit de ea. Înzestrat cu un caracter deosebit, boierul le-a dat binecuvântarea. Astfel, INDIRA și Shahdi au devenit soț și soție. Au fost foarte fericiți împreună, până când Indira a fost mușcată de un șarpe veninos și nu a mai putut fi salvată. Când a închis ochii avea 37 de ani și patru copii.

SHEULA THIKI (1812 – 1869) a fost o indigenă din sudul Australiei, într-un trib sărac, ai cărui locuitori duceau o viață modestă, naturală, în mijlocul naturii. Deosebit de frumoasă, având înclinații evidente spre ocultismul primitiv, SHEULA s-a impus încă din copilărie ca o adevărată înțeleaptă, capabilă să vindece oamenii bolnavi cu ierburi și descântece. În neamul mamei sale, s-a transmis de la o generație la alta, pe linie femeiască, harul ghicitului și al tămăduirii. Ajunsă la vârsta adolescenței, fata a primit acordul părinților săi de a primi oaspeți din afara tribului pentru ghicit și tămăduire. Ajunsă vestită în întreaga țară, SHEULA era căutată aproape zilnic de drumeți ce căutau adevărul primitiv.

Un tânăr bogat a cerut-o în căsătorie, lucru nemaîntâlnit până atunci pe acele meleaguri. Prinzând drag de el, tânăra vrăjitoare s-a învoit să-și părăsească tribul pentru a-și urma ursita. Știa că va întâlni mulți dușmani la oraș, mai ales pe părinții lui Saumi, logodnicul său. Ajunsă în vila tânărului mire, trecând prin nunta discretă, ascunsă de ochii orășenilor, SHEULA și-a început viața de femeie măritată. La rugămințile insistente ale soțului și din lipsa ierburilor tămăduitoare, femeia a renunțat pentru o scurtă perioadă la obiceiul vindecării bolnavilor.

După nașterea primului lor copil, un băiețel plătând și bolnăvicios, SHEULA și-a trimis unul dintre servitori în pădurea copilăriei sale ca să obțină de la părinții ei ierburile necesare pentru leacuri și descântece. După două zile, omul i-a adus tot ce-i era necesar vindecării copilășului de răcelile care nu-i dădeau pace. Foarte curând, renumele SHEULEI de făcătoare de minuni s-a răspândit în tot orașul. Nemaiputând refuza

măinile întinse spre ajutor ale celor care îi intrau în curte, înțeleapta SHEULA s-a pus pe treabă. După primii oameni vindecați de ea, sănătatea copilașului său s-a îndreptat, ca prin minune. Din acest semn primit de la zei, femeia a înțeles că binele ei și al familiei sale rezultă din binele făcut celor aflați la mare durere. A înțeles și Saumi, în sfârșit, că nu trebuie să își mai oprească soția din îndeletnicirile moștenite de la mama, bunica și străbunica ei. Cu toate că a devenit mamă a șapte copii, SHEULA s-a ocupat neîntrerupt de tratarea bolnavilor și ghicirea viitorului. A închis ochii la 57 de ani, regretată și venerată de familie și de foarte mulți oameni pe care îi salvase din boli grave.

177. LUIRI BANAO (1752-1809) – Filipine

Filipinezul LUIRI BANAO (1752-1809) s-a născut în modesta casă a părinților, aflată într-o mică localitate portuară devenită ulterior orașul Vigan. Acest oraș este port la Marea Chinei de Sud, așezat pe țărmul vestic al insulei Luzon.

Negustorul Nadid avea împreună cu nevasta lui, Momde, trei băieți. LUIRI, cel mai în vârstă, era cu 4 ani mai mare decât Nadono și cu 9 ani mai mare decât Redun. Niciunul dintre ei nu a învățat carte.

Atât insula Luzon, cât și întregul arhipelag filipinez au intrat sub dominația spaniolă începând cu anul 1565. Cucerirea insulei Luzon a avut loc în anul 1571. În același an, a fost fondat orașul Manila, ajuns centru al administrației coloniale. Ordine religioase cum au fost cele ale dominicanilor, franciscanilor, augustinilor și iezuiților au dobândit

importante poziții economice și politice, contribuind la impunerea religiei catolice în detrimentul celei islamice. Au rămas musulmani doar locuitorii din insulele meridionale. Treptat, insulele filipineze au îndeplinit un rol de prim plan în comerțul mondial cu mătase naturală.

Negustorul Nadid, specializat în confecționarea și vânzarea bijuteriilor cu perle marine, a renunțat la scufundări subacvatice după ce fiul cel mare, LUIRI, împlinise 9 ani și se dovedise în stare să recolteze scoici cu perle din adâncul mării. Ceilalți doi băieți, Nadono și Redun, l-au însoțit pe LUIRI la scufundări de cum s-au simțit în stare. Renunțarea lui Nadid la scufundări i-a permis confecționarea unui număr mai mare de bijuterii, veniturile familiei sporind considerabil. Nadid își vindea colierele, pandantivele, cerceii și brățările în majoritate negustorilor spanioli, sosiți pe mare sau pe uscat.

Frații lui crescând și fiind în stare să îi ia locul în periculoasa activitate de recoltare a scoicilor cu perle, LUIRI a plecat pe mare, de-a lungul țărmului, spre sud, cu un săculeț de bijuterii, dorind să le vândă în diverse localități portuare. Avea 16 ani când și-a început drumurile pe apă, în barca construită de tatăl său.

La 23 de ani, s-a îndrăgostit de fata unui negustor de mătase din San Fernando, localitate portuară situată la sud de Vigan. A cunoscut-o pe Rinkedi prin intermediul tatălui ei, care se arătase dispus să cumpere la schimb bijuteriile lui LUIRI contra unor bobine cu mătase naturală. LUIRI a fost de acord cu tranzacția în natură, iar după vânzarea firelor de mătase, a revenit la mica fermă a lui Naumoro. Împreună cu soția și celelalte două fiice, Naumoro creștea viermi de mătase, prelucra firele, apoi le vindea unor negustori. LUIRI împlinise 24 de ani când, făcând o nouă vizită prietenului Naumoro, i-a cerut-o pe Rinkedi, dorind să o ia de nevastă. Fata abia împlinise 13 ani și se temea să nu rămână pe capul părinților nemăritată. Înțelegerea s-a făcut cu două condiții: LUIRI să rămână lângă socrii lui, urmând să locuiască într-o casă din apropiere și să muncească alături de familia lui Rinkedi.

Astfel a ajuns LUIRI mic fermier, producător de mătase naturală. A trăit confortabil, fără a cunoaște sărăcia, până la 57 de ani. Rinkedi a dat viață unei fete, urmate de doi băieți. Pe Danuhe a născut-o la 17 ani. După 3 ani, l-a născut pe Lorodo. Au mai trecut 3 ani până la nașterea lui Amdir. Întreaga familie se ocupa cu producerea mătăsii și vânzarea ei la prețuri convenabile. În mod firesc, Lorodo și Amdir au ajuns negustori de mătase. Pe Danuhe, tatăl ei a învățat-o să confecționeze bijuterii, fata reușind astfel să se mărite cu un negustor de podoabe pentru femei. De la copiii lui, venerabilul LUIRI a avut paisprezece nepoți.

La 57 de ani, se simțea din ce în ce mai slăbit, din cauza crizelor de malarie, pe care le suporta din ce în ce mai greu. Boala îl chinuia de câțiva ani, iar chinina atât de necesară supraviețuirii se găsea din ce în ce mai greu. În urma unei crize cumplite cu febră mare, inima i s-a oprit, salvându-l astfel din starea gravă în care se afla. Rinkedi, rămasă văduvă la doar 46 de ani, și-a îngropat bărbatul înconjurată de copiii și nepoții ei. Danuhe împlinise 29 de ani, Lorodo, 26 de ani, iar Amdir, 23 de ani.

Spiritul filipinezului a plecat liniștit spre alte zări, fiindcă LUIRI nu îi încărcase memoria astrală cu fapte grele și periculoase. LUIRI fusese un om cumsecade, generos, iubitor de familie și de oameni, în general. Cinstea lui în munca de comerciant devenise proverbială. Își construisese o imagine de om corect, dornic de dreptate și adevăr. Pe copiii lui i-a educat conform acelorași principii de viață la care nu a renunțat niciodată.

178. ROSANA VICENTI (1763-1809) – Italia

Italianca ROSANNA VICENTI (1763-1809) s-a născut în orașul Florența, capitala marelui ducat al Toscanei, ce fusese înființat în anul 1569.

Familia Medici din Florența, una dintre cele mai bogate familii de bancheri din Europa secolului 15, a pus stăpânire pe oraș, conducând prin membrii ei – în calitate de seniori, duci și mari duci – atât Florența, cât și întreaga regiune Toscana până în anul 1737. În acel an s-a stins dinastia de Medici, iar marele ducat a trecut în stăpânirea familiei Habsburg-Lorena până în 1859.

Marinarul Arturo Vicenti din Florența, căsătorit cu harnica doamnă Corelia, avea două fiice. ROSANNA era cu 6 ani mai mare decât sora ei, Nora. Ambele fete au învățat carte timp de 4 ani într-o modestă școală patronată de Biserică.

Nora s-a căsătorit la 15 ani cu notarul Inario, un bărbat de 28 ani, căruia îi decedase nevasta cu 2 ani în urmă la nașterea unui copil mort. Cei doi soți, Nora și Inario, au avut doi băieți.

ROSANNA s-a măritat tot la 15 ani, mirele fiind negustorul de haine Tiberius Nardi, un bărbat cu 11 ani mai în vârstă decât ea. Au avut un singur copil, pe Roberto, născut de mama lui la 19 ani. Crescut în atmosfera negustorească a familiei, Roberto a ajuns comerciant de țesături, ajutându-și astfel părinții la comerțul lor cu haine. S-a căsătorit la 24 de ani cu iubita lui, Cecilia, o fată de 16 ani, care i-a dăruit o fată și un băiat.

După căsătorie, ROSANNA și-a continuat munca de croitoreasă împreună cu mama Corelia. Tiberius avea un mic magazin de haine în oraș, unde reușea să vândă rochiile cusute de nevasta și soacra lui. Casa în care locuiau a fost extinsă prin adăugarea a două camere, spațiu suficient pentru cele două croitorese.

Roberto a reușit să învețe carte până la 14 ani, iar după aceea a plecat pe mare alături de bunicul Arturo, dorind să aducă din zona asiatică noi țesături de care aveau nevoie ROSANNA și Corelia. La 20 de ani, Roberto și-a deschis propriul magazin de stofe și mătăsuri în Florența.

ROSANNA a fost fericită cu soțul ei până la 40 de ani. În anul 1803, Tiberius a părăsit-o pentru a se muta în orașul Ravenna, la amanta lui. ROSANNA a intrat într-o depresie puternică, medicii nereușind să o trateze în mod eficient. Inima ei devenea din ce în ce mai bolnavă, femeia nereușind să mai muncească. Fiul ei, din câștigurile de comerciant, a ajutat-o să supraviețuiască în următorii 6 ani. Inima ROSANNEI și-a oprit activitatea în vara anului 1809, la scurtă vreme după ce femeia împlinise 46 de ani. La 27 de ani, Roberto și-a îngropat mama fără ca tatăl lui să fi aflat ce se întâmplase.

Grecul NIKOS STOIANIS (1699 – 1755) s-a născut într-o mică așezare pescărească aflată în estul insulei Naxos, care face parte din arhipelagul insulelor Ciclade, situate între Marea Egee (la est) și Marea Cretei (la vest). Satul în care a văzut lumina zilei se afla la câțiva kilometri distanță de orașul Apollo.

Părinții băiatului, oameni de condiție modestă, își întrețineau numeroasa familie (aveau șase copii) din modestul câștig al lui Vikis, tatăl, iar mama, Eurepia, vedea de întreaga gospodărie și de copiii lor. Viki era marinar din tată în fiu, un adevărat lup de mare. El a știut să le transmită celor patru fii ai săi dragostea pentru viața pe apă și pasiunea pentru pescuit. NIKOS era cel mai mare dintre copiii săi, devenind încă de la vârsta de 5-6 ani mâna dreaptă a tatălui în munca zilnică pe mare.

A crescut neînfricat ca și tatăl său, pe care l-a divinizat și l-a plâns amarnic atunci când o furtună puternică l-a smuls din barcă și l-a dus în larg. Sub ochii îngroziți ai băiatului, Vikis a pierit în apele uriașe. NIKOS a scăpat cu viață stând lipit de fundul bărcii, aceasta fiind aruncată pe țărm. Avea doar 10 ani când și-a pierdut tatăl. Plângând de dorul său, băiatul a jurat cu ochii la cer că va munci până va deveni bogat, astfel încât niciunul dintre viitorii săi copii să nu mai fie nevoit să muncească pe mare.

Ajuns capul familiei la o vârstă fragedă, și-a luat la pescuit doi dintre frații mai mici, care îl puteau ajuta la lucru. Astfel, timp de câțiva ani, cei trei băieți au trudit pe mare, asigurând hrana zilnică întregii lor familii.

Eurepia, mama copiilor, se îmbolnăvisese grav de inimă în urma decesului soțului său.

Împlinind 19 ani, NIKOS, ajuns un flăcău voinic și fermecător, a considerat că i-a venit vremea de însurătoare. După cum își propusese încă din copilărie, și-a ales o fată bogată pentru a-și realiza mai ușor visul de îmbogățire. Palladia, fiică de negustor, pusese și ea ochii pe el și l-a încurajat în intențiile lui matrimoniale. Cerută în căsătorie, l-a acceptat fără să țină cont de opoziția părinților săi, căroră nu le convenea lipsa de avere a lui NIKOS. Totuși, s-au mai îmbunătățit în urma rugămintelor Palladiei, care era unicul lor copil. Au făcut o nuntă frumoasă, primind în dar de la părinții miresei o vilă, mult teren și bani suficienți pentru a trăi liniștiți toată viața.

NIKOS, cu firea lui mândră și onestă, și-a anunțat soția că vrea să cumpere 5 nave de pescuit pentru a se lansa într-o afacere profitabilă. Palladia a fost de acord și l-a încurajat în intențiile lui. În câteva luni, și-a cumpărat 3 bărci și 2 corăbii, angajând pe fiecare dintre ele marinari pe care îi cunoștea foarte bine. În scurtă vreme, averea familiei s-a mărit considerabil.

Venind vremea apariției moștenitorilor, Palladia a adus pe lume o fetiță, pe care au numit-o Anitra. După ea, au văzut lumina zilei cei doi băieți ai lor, Andros și Oron. NIKOS nu lipsea mai mult de câteva zile de la muncă pe mare. Își vizita pe rând toate navele, lucrând cot la cot cu marinarii săi. Și-a încetat munca lui cea dragă la vârsta de 51 de ani, din cauza reumatismului cronic de care suferea încă din tinerețe.

Ultimii 5 ani ai vieții sale au fost greu de suportat. Încheieturile îl dureau cumplit, inima îi slăbise tare, iar vederea i se încețoșa din ce în ce mai mult. Apa sărată și sclipirea mării îi atacaseră vederea într-un mod irecuperabil. După moartea sa, băieții i-au continuat munca pe mare și afacerea cu vânzarea produselor mării. Fiica lui, Anitra, s-a măritat cu un marinar turc, plecând definitiv de pe insula copilăriei sale.

Libianca TOUNA (1613-1675) s-a născut în casa părinților ei, situată în orașul Tripoli, port la Marea Mediterană.

La acea vreme, țara ei se numea Tripolitania și se afla sub stăpânirea Imperiului Otoman. În secolul 7, arabii au cucerit Tripolitania și au inclus-o în Califatul Arab. Islamul a devenit religia oficială. Tripolitania a făcut parte din Imperiul Otoman între anii 1551-1912.

În secolul 11, țara a fost condusă de o dinastie berberă, care a făcut din ea o bază de pornire a raidurilor piraterești din Marea Mediterană. În 1510 a fost cucerită de spanioli, de la care a fost luată de turci în 1551. Turcii au cucerit orașul Tripoli și au adus teritoriul țării la dependența față de Egipt. Astăzi, Tripolitania este regiunea din nord-vestul țării numite Libia.

Părinții TOUNEI erau de origine berberă. Marinarul Baqir avea cu nevasta lui, Fayruz, patru copii. Fetele, TOUNA și Ihab, aveau o diferență de vârstă de 6 ani. TOUNA era sora cea mare. Fratele cel mare, Zaki, avea cu 3 ani mai mult decât Mumin. Copiii soților Baqir și Fayruz au fost lăsați să învețe timp de 3-4 ani la școala islamică patronată de moschee. După aceea, fetele au așteptat să ajungă neveste, iar frații lor și-au ales meserii asemănătoare cu cele ale părinților.

Zaki a intrat ucenic la un bucătar care avea un spațiu cu mâncare în piața orașului. S-a căsătorit la 25 de ani cu Gamila, o fată de 15 ani, care a născut după aceea trei fete.

Mumin a ajuns marinar pe corăbii de pirați, la fel ca tatăl său. Căsătorit la 27 de ani cu Amna, o fată de 14 ani, a avut patru copii, o fetiță și trei băieți.

Ihab, sora TOUNEI, s-a măritat la 13 ani cu marinarul berber Khalil, un bărbat de 23 ani. Au avut trei copii, două fete și un băiat.

TOUNA, după 3 ani de învățământ islamic la moschee, a ajuns bucătăreasă la 10 ani, alături de mama ei, în casa turcului Ekrem. La 14 ani, a fost luată ca bucătăreasă de fratele ei, Zaki, care își deschisese un birt în apropierea portului. Acolo a cunoscut-o negustorul turc Selman, originar din Istanbul, ajuns cu afaceri în Tripoli.

Abia împlinise 15 ani, când TOUNA a fost luată de nevastă, Selman a urcat-o pe o corabie otomană și a dus-o în Istanbul, unde avea o casă împreună cu părinții lui, Berker (tatăl) și Latife (mama). Între ea și Selman era o diferență de vârstă de 10 ani. Soacra ei, Latife, a ajutat-o mult la creșterea celor trei copii. Selman lipsea luni de zile, făcând comerț în porturile Mediteranei.

Prima fetiță, Melike, a sosit când TOUNA avea 17 ani. Sora ei, Sadiye, era cu 7 ani mai mică decât ea. Unicul băiat, Yakup, a fost născut de TOUNA când avea 20 de ani.

Pentru căsătoria fetelor, tatăl lor și-a ales ginerii. Pe Melike i-a dat-o la 15 ani cofetarului Elvan, un tânăr cumsecade în vârstă de 22 ani. Melike a născut cinci copii, două fete și trei băieți.

Pe Sadiye i-a dat-o medicului Emirhan. La nuntă, ea avea 16 ani, iar el, 27. Au avut împreună două fete.

Yakup, fire orgolioasă, energică și ambițioasă, asemenea tatălui său, Selman, a ajuns un marinar curajos, muncind pe corăbii militare otomane. S-a căsătorit la 28 de ani cu Ceren, o fată de 16 ani, care i-a dăruit trei băieți.

În anul 1675, TOUNA împlinise 62 de ani, iar bătrânul soț, Selman, 72 de ani. În ultimii 20 de ani, Selman nu mai plecase pe mare, având necazuri cu oasele, inima și stomacul. Se simțea bine în grupul de bătrâni, prietenii lui din tinerețe. TOUNA se agita zi de zi, vizitându-și numeroșii nepoți. În toamna anului 1675, fiul ei cel drag, Yakup, ajuns la frumoasa vârstă de 42 de ani, a plecat pe mare și nu s-a mai întors. Corabia pe care se aflase a fost atacată, prădată și incendiată de pirați berberi marocani. Din echipaj nu a supraviețuit nimeni.

S-a aflat după câteva săptămâni despre scufundarea navei prin diverse porturi ale Mediteranei, unde pirații beți în cârciumi ordinare se lăudaseră cu fapta lor. La câteva zile după aflarea veștii despre dispariția lui Yakup, sărmana TOUNA s-a culcat într-o seară și nu s-a mai trezit

dimineța ca de obicei. Murise în timpul somnului, din cauza unui atac de cord.

181. RAVIR SEIM (1582-1610) – Tibet

Tibetanul RAVIR SEIM (1582-1610) s-a născut în palatul tatălui său, haganul mongol Altan Sutu din Karakorum, mama lui fiind sclava acestuia, tibetana Kunzang. Palatul se afla în localitatea Sangri, situată la sud-est de orașul Lhasa, pe malul lacului Jamzho Yumco.

Tibetul este astăzi o regiune a Chinei, având drept capitală vestitul oraș Lhasa. În zona meridională, unde a fost construită Lhasa, vânturile din nord sunt oprite de un obstacol natural, munții. În pofida altitudinii mari (3500-4000 metri), clima este deosebit de blândă.

Un prim regat tibetan a luat ființă în secolul 7, în care budismul a cunoscut o largă răspândire. După prăbușirea monarhiei, în anul 842, și divizarea Tibetului într-o serie de centre de putere monahală, țara a ajuns în secolul 13 sub stăpânirea chineză. Și-a redobândit independența la jumătatea secolului 14, printr-o structură statală centralizată și teocratică, la vârful căreia se aflau conducătorii numiți Dalai Lama.

La sfârșitul secolului 14 și începutul celui următor, călugărul Blo-bzang grags-pa (1357-1419), cunoscut și sub numele de bTsong-kha-pa, a desfășurat o amplă acțiune reformatoare, desăvârșind lamaismul, o variantă a budismului mahayana. În 1409 a fondat mănăstirea Ganden, situată la 35 km de Lhasa, iar discipolii săi i-au continuat activitatea.

Un lama energic, numit dGe-dun-Grub a întemeiat o nouă sectă budistă numită dGe-lugs-pa. Membrii ei au fost porecliți de către chinezi și apoi de europeni „tichiile galbene”, după tichiile țuguiate de culoare galbenă pe care le purtau pe cap. Aceasta sectă a avut un rol important în organizarea Bisericii lamaiste. Al treilea conducător al sectei dGe-lugs-pa, numit bSod-nams rgya-mtsho, a primit în 1578 din partea conducătorului mongol Altan Sutu (1507-1583) titlul de Dalai Lama, care a fost aplicat și celor doi predecesori.

La mijlocul secolului 17, după îndelungate lupte, Dalai Lama a devenit conducătorul laic și spiritual al statului teocratic tibetan unificat. Din 1642, capitala statului s-a stabilit în palatul Potala din Lhasa.

Titlul de Dalai Lama provenea din termenul mongol „ta-le” (sau „ta-lai”) scris de europeni „dalai”, care înseamnă ocean, cu înțelesul de ocean de înțelepciune, și cel tibetan „lama” care însemna un superior religios.

În perioada vieții eroului nostru, RAVIR (1582-1610), statul tibetan a fost condus de următorii Dalai Lama: 1) mK’as-grub bSod-nams rgya-mtsho (1543-1588). Între 1552-1583, conducerea reală a avut-o haganul mongol Altan Sutu din Karakorum. 2) Yon-tan rgya-mtsho (1588-1616).

Micul RAVIR, născut din iubirea haganului Altan cu supusa lui Kunzang, a fost crescut în lux de mama lui, beneficiind de o educație religioasă budistă. La 19 ani, a fost trimis în Lhasa cu misiunea importantă, pe termen nelimitat, de a supraveghea activitatea lui Dalai Lama și a se infiltra printre invitați în palatul Potala. În mod evident, prin originea sa paternă, prințul RAVIR devenise o iscoadă a vecinilor mongoli.

S-a căsătorit la 20 de ani cu frumoasa Garma, o fată de 16 ani, fiica unui negustor bogat din Lhasa. Au avut un singur copil, pe fiul lor Passang, născut de Garma la 18 ani. Băiatul avea 6 ani când a rămas orfan de tată.

Prințul RAVIR, recunoscut de paznicii lui Dalai Lama ca un real spion al mongolilor, a fost ucis cu un pumnal de una dintre gărzile de la intrarea în palatul Potala. Nefericitul și-a pierdut viața la doar 28 de ani.

După incinerarea lui, văduva Garma, în vârstă de 24 ani, a fugit cu Passang în Sangri, la soacra ei, Kunzang. Cele două femei l-au educat pe Passang în așa fel ca băiatul să înțeleagă necesitatea devenirii Tibetului drept un stat cu adevărat independent. De la 7 până la 17 ani, Passang a stat într-o mănăstire budistă, iar după ieșirea din sfântul lăcaș, a devenit un lider spiritual budist și luptător pentru drepturile poporului tibetan. S-a căsătorit la 21 de ani cu Penden, o fată de 17 ani din Sangri. Au avut două fiice: Lhamo și Opame.

THINA (1512-1580) s-a născut într-un sat așezat în estul insulei Noua Caledonie. Zona respectivă se afla în apropierea Capului Bocage.

Părinții ei se numeau Kaikea (tatăl) și Ulanni (mama). Erau indigeni de etnie kanaki. Ulanni dăduse viața la șapte copii, trei fete și patru băieți. Cei ajunși la vârsta maturității erau THINA și fratele mai tânăr decât ea cu 6 ani, Lauaki.

Gospodar ca și tatăl său, Lauaki a rămas pe insulă. Căsătorit la 19 ani cu Aimata, o fetiță de 14 ani, a avut împreună cu ea trei copii. Cele două fete se numeau Kanoa și Ahulani, iar băiatul, Tihoti.

THINA și-a dovedit de mică puternica asemănare cu bunica din partea mamei, Haylle. Ea a ajutat-o pe Ulanni la fiecare naștere, prevestind pentru fiecare copil câte ceva important din viața lui. THINEI i-a prevestit că va ajunge o vindecătoare mai mare decât ea și că era înzestrată de ființele din Cer să poată folosi cuvântul „tabu”.

Acest cuvânt de origine polineziană avea sensul de „interzis” și era strâns legat de credințele religioase. Băștinașii credeau că există o forță tainică pe care o numeau „mana”, aducătoare de noroc celui ce o avea. „Mana” sălășluia în cei puternici. Cel care posedea „mana” avea dreptul să declare „tabu”, adică să pună sub interdicție orice lucru sau ființă. O persoană declarată „tabu” se considera inviolabilă. Interdicția era instaurată de cel care posedea „mana” prin simpla atingere a obiectului sau ființei respective.

THINA, copilul-minune al soților Kaikea și Ulanni, începuse de pe la 6 anișori să vindece durerile unor membri ai familiei doar așezându-și

mănuțele pe locurile suferinde. Îngrijorată de moartea celor cinci nepoți, ale căror vieți nu reușise să le salveze cu harul ei, bunica Haylle a încurajat-o și a învățat-o pe THINA să ajungă vindecătoare. După ce fetița a împlinit 10 ani, Haylle a declarat-o drept „tabu”.

THINA creștea văzând cu ochii, era înaltă și avea un aspect foarte plăcut. Chipul său trezea din partea tuturor un sentiment de puternică simpatie. Pielea corpului era de culoare galbenă-măslinie. Părul negru și drept îi cădea pe spate.

Fiind considerată „tabu” de obștea satului, THINEI i-a fost îngăduit să își aleagă singură bărbatul, după ce a împlinit 15 ani. Fericitul soț a fost gospodarul Palaki, un tânăr de 20 de ani, pe care fata îl plăcea mai mult decât pe ceilalți. Au avut împreună trei băieți.

Pe Malama, THINA l-a născut la 17 ani. După 3 ani a sosit și Taha. La 2 ani după Taha, familia s-a întregit cu Moanaiti. Datorită eforturilor disperate ale THINEI, copiii ei au scăpat cu viață din toate bolile și accidente prin care au trecut. Au rămas în satul lor, ca gospodari cu propriile familii.

Malama s-a căsătorit la 18 ani cu Emele, o fetiță de 13 ani. Au avut două fete: Akiah și Kalili.

Taha a făcut nunta la 20 de ani cu o fată de 14 ani, Anuheia. Pe fiica lor au numit-o Ka’ehu, iar pe băiat, Tua.

Moanaiti s-a căsătorit la 17 ani cu Uluwehi, o copilă de 12 ani. Au avut trei băieți: Veatama, Niutei și Mahanga.

Împlinind 50 de ani, THINA i-a spus soțului ei să plece la o altă femeie. Având calitatea de „tabu”, nu putea să întâmpine niciun refuz din partea nefericitului Palaki. Omul s-a mutat la o femeie văduvă, iar THINA și-a văzut mai departe de vindecările ei, nemaismțind nevoia apropierei vreunui bărbat.

Munca devenise peste măsură de grea. Singură învățase să facă operații complicate, reușind să taie degete strivite sau infectate de la mâini și picioare. Știa de la bunica Haylle să pună la loc oase dislocate, să vindece oase fracturate. Ca un experiment nebunesc, a trepanat craniul fiului cel mic, Moanaiti, pentru a-l face priceput în comunicarea cu „oamenii stelelor”. Știa să se manifeste și ca vrăjitoare, scoțând farmecele din oamenii care i se adresau. În tratarea multor boli, femeia-vraci folosea un număr mare de plante vindecătoare.

THINA a trăit mult în comparație cu celelalte femei din sat. Au ajutat-o practicile ei secrete de prelungire a vieții, bazate pe incantații și plante vindecătoare. Ajunsă la venerabila vârstă de 68 de ani, a fost răpusă totuși de o infecție gravă: malaria. Obștea satului i-a acordat toată cinstea cuvenită unei ființe „tabu”, care făcuse mult bine în viața ei. I-au

îmbălsămat trupul și i l-au înmormântat cu o ceremonie funerară deosebită.

183. KON TON (1429-1495) – Africa de sud

Foto internet

Sud-africanul KON TON (1429-1495) s-a născut în zorii unei zile de vară în modesta colibă a părinților lui, Bongani (tatăl) și Xhosa (mama).

Tribul lor, compus din câteva familii, făcea parte din ramura khoisani a boșimanilor, popor migrator, existent cu deosebire în sudul continentului african, în zona Capului Bunei Speranțe.

Mama Xhosa dăduse viață la unsprezece copii. Dintre aceștia, au murit la vârsta copilăriei trei fete și șase băieți. Au supraviețuit până la bătrânețe doi băieți. Fiul cel mare, KON TON, avea cu 6 ani mai mult decât Ayokunle.

Căsătorit la 19 ani cu Iniko, o fetiță de 11 ani, Ayokunle a avut cu ea trei fete și trei băieți.

Întreaga comunitate trăia din darurile naturii prin vânătoare, pescuit și cules. KON TON a învățat de la 5 ani să vâneze și să pescuiască împreună cu tatăl lui. S-a căsătorit la 20 de ani cu Akili, o fetiță de 10 ani. Au devenit părinții a nouă copii. Fetele lor se numeau Dayo, Feeki, Delu și Kafi, iar băieții, Abioye, Kgosi, Olujimi, Sizwe și Nnamdi.

KON TON, la vârsta tinereții, era de înălțime medie. Arăta slab la trup, avea tenul de culoare ușor gălbuie, părul scurt, negru și ondulat. Pavilionul urechilor bine orientat, le făcea să fie sensibile la cele mai subtile mișcări din natură. La vânătoare, atât KON TON, cât și ceilalți vânători ai tribului foloseau ca instrumente principale arcul și sulița, alături de bățul pentru cules și măciuca de izbit.

Boșimanii luau din natură numai ce aceasta le oferea. Erau nevoiți să caute mereu, să exploreze noi terenuri bogate în vegetale comestibile,

să consume fără să cultive. Nevoia de hrană îi obliga să se adapteze neconținut la mediu. Se aflau mereu în goană după hrană. Femeile învățau de mici să culeagă din natură, iar bărbații, să vâneze.

Din cauza exigențelor maternității timpurii și a obligațiilor gospodărești, Akili, nevasta lui KON TON se ocupa cu muncile care țineau de viața familiei: săparea gropilor de adăpost, împletirea măcăcinilor în tufișuri pentru alcătuirea paravanelor, construirea noilor colibe din ramuri luate din pădure, amenajarea grotelor pentru alimente, confecționarea veșmintelor.

KON TON și ceilalți bărbați ai tribului preferau să vâneze animale sălbatice pentru carnea, pielea și coarnele lor. Hrana era considerată un dar al naturii. Pornirea la vânătoare necesita în prealabil o pregătire rituală și una materială. În ajunul vânătorii, bărbații săvârșeau anumite acte de magie vânătoarească: invocau vânatul să le iasă înainte, schițau pe pământ figura animalului pe care voiau să îl vâneze și loveau imaginea cu sulițele, cu săgeți și măciuci pentru a o ucide simbolic. Făcând acestea, credeau că își înlesnesc dinainte vânătoarea adevărată a animalului. În acest ritual intrau și dansurile pantomimice cu măști și costume de animale.

Vânătoarea cu arcul, sulița și măciuca se făcea la mică distanță de animale și cu riscuri mari. Din cauza uneltelor primitive folosite la vânătoare, era necesar să recurgă la mijloace abile de atragere, încercuire și hăituire a vânatului. Unele dintre acestea cereau o îndelungată pregătire și așteptare până ce animalul venea în fața vânătorilor.

Deoarece vânătoarea se sprijinea mai ales pe hăituirea animalelor, bărbații erau foarte buni alergători. Iuțeala lor în fugă era renumită printre populațiile sud-africane. Erau în stare să fugărească animalele pe orice teren accidentat până când victima cădea moartă de oboseală.

Vânătoarea din fugă se făcea cu lancea, măciuca, arcul și cârligul. Mai foloseau lațul și capcana. Lemnul de arc era ales dintr-o anumită specie de plantă, se curăța de coajă, se subția și se impregna cu sucuri vegetale care îi dădeau rezistență și flexibilitate. Cu lațul, prindeau mai ales struți, iar în capcane, animale feroce.

La vânătorile grele participau cel mult două familii, cu toți membrii lor. Femeile și copiii făceau zgomot și hăituiau vânatul în direcția în care vânătorii erau ascunși după copaci, cu arcurile încordate.

Teritoriul de vânătoare era împărțit pe ginte. Încălcarea teritoriului gentilic de cules și de vânătoare constituia o infracțiune soldată cu pedeapsa capitală sau cu conflicte războinice. Din cauza acestor pericole, bărbații tribului îndeplineau și rolul de războinici împotriva celor care voiau să le încalce teritoriul.

Viața lui KON TON și a numeroasei sale familii s-a schimbat într-un mod nedorit începând cu anul 1488, când flota portughezului Bartolomeo Diaz și-a debarcat marinarii pe țărmul Capului Bunei Speranțe. Tribul lui KON TON a fost fugărit și decimat în mare parte. Cei mai iuți de picior au scăpat cu viață, ascunzându-se în grote numai de ei știute.

KON TON și nevasta lui, Akili, refugiați în păduri sălbatice, departe de țărmul periculos, au mai trăit 7 ani. Au murit amândoi într-o noapte întunecată, când un leu flămând a intrat în grota lor și i-a devorat. Era în toamna anului 1495. KON TON a murit la 66 de ani, iar Akili, la 56 de ani.

184. HIRRI (1351-1425) – S.U.A.

Amerindianca HIRRI (1351-1425) s-a născut într-un trib de indieni irochezi stabilit pe teritoriul denumit astăzi Virginia de Vest, ce aparține Statelor Unite ale Americii. Zona unde se afla satul lui HIRRI poate fi identificată în apropierea orașului Spencer.

Tatăl lui HIRRI se numea Chowilawu și îndeplinea importanta funcție de șef de trib. Nevasta lui, Nuttah, dăduse viață la șase copii. Au murit la vârste mici trei fete și doi băieți. Supraviețuitoarea, HIRRI, a fost considerată un copil-minune, care a scăpat cu viață din toate bolile trimise de zeii cei răi.

HIRRI s-a comportat de mică asemenea unui băiat. A învățat să vâneze, să pescuiască, să facă vase din lut. Îi plăcea să le dea o mână de ajutor bărbaților care tăiau lemne în pădure. Tatăl ei a învățat-o să

folosească armele de luptă, drept răsplată pentru că ea se pricepea să simtă apropierea unor dușmani porniți pe luptă.

Formă de organizare a tribului era cea matriarhală. Femeile aveau un rol important: erau foarte truditore, pricepute ca bărbații la muncile grele, necesare îmbunătățirii traiului. Totemul tribului era șoimul. Această pasăre zburătoare întruchipa imaginea strămoșului comun al tuturor generațiilor din trecut.

Tribul condus de Chowilawu se formase prin uniunea a cinci triburi mai mici. Denumirea acestei formațiuni în dialectul irochez era Ho-de-no-sau-ni, fiind cea mai avansată formă de organizare pe care au cunoscut-o pieile roșii. Vastul teritoriu comun era împărțit între triburile componente. În condiții de război cu alte triburi, Chowilawu întrunea sfatul căpeteniilor tuturor triburilor subordonate lui.

În această comunitate nu existau oameni care să fie lipsiți de hrană în timp ce alții să aibă prea multă. Rezervele de alimente erau împărțite între toți locuitorii. Înaltul simț al onoarei, al dreptății și loialității îi caracteriza pe majoritatea dintre ei. Îi disprețuiau pe cei nehotărâți și lipsiți de curaj. Cei curajoși întâmpinau primejdiile fără teamă, dovedind un iscusit meșteșug al luptei cu dușmanii și cu sălbăticiunile de tot felul.

Terenurile de vânătoare, de culturi agricole sau de pescuit aveau hotare. Respectarea teritoriului tribal avea putere de lege, o lege care trebuia respectată cu strășnicie. Dacă un străin își permitea să vâneze ori să pescuiască pe acest teritoriu, era pasibil de pedeapsa cu moartea.

Curajoasa HIRRI primise porecla de „prințesa lui tata”. Chowilawu o educase așa cum voise ea, ca pe un băiat priceput la toate activitățile. Crescuse voinică, agilă în mișcări, privirea ei vulturească ținând la distanță flăcăii dornici de iubire.

La 16 ani, i-a sosit și ei vremea să iubească. L-a ales pe mândrul Yaholo, un băiat de 19 ani, cel mai curajos dintre vânători. Nunta lor a durat câteva zile și nopți. Cei doi băieți născuți de HIRRI au crescut mari, curajoși, voinici și buni luptători. Pe Bilagaana l-a născut la 18 ani. După încă 2 ani, a apărut și fiul cel mic, Nawkaw.

Bilagaana, la 19 ani, și-a luat-o de nevastă pe Chickoa, o fetiță de 14 ani. Ea a născut două fete: Sunki și Zonta.

Nawkaw a făcut nunta la 20 de ani cu frumoasa Kaya, în vârstă de 15 ani. Au avut împreună un băiat, pe Wiyaya, și o fată, numită Taborri.

Prințesa HIRRI, mamă și bunică îndrăgită de toți, a capitulat în fața morții la 74 de ani. Inima nu i-a mai rezistat durerilor atroce provocate de rinichii foarte bolnavi. Au îngropat-o conform tradiției, cu cântece și strigăte de rămas bun.

Albanezul ARMID NOJDAR (1211-1263) s-a născut în localitatea Krrabë (denumire actuală), situată la sud de Tirana, pe vremea când Albania se afla sub ocupație venețiană.

Albania a fost ocupată de venețieni în urma celei de-a patra cruciade. Primele formațiuni statale albaneze au luat ființă în secolele 12-14. Primul stat feudal albanez independent, care a cuprins între hotarele sale teritoriul situat în partea centrală a Albaniei, s-a numit Arberia și era condus de arhonți. În perioada 1211-1226, când eroul nostru ARMID a locuit în Arberia, țara lui a fost condusă de următorii arhonți: Dhimitër (1208-1216); Grigore Cammone (1216); Teodor Anghelos Ducas, despot al Epirului (1216-1230).

Fermierul Sotir Nojdar, căsătorit cu doamna Edona, avea doi băieți. Fiul cel mare, Endrit, avea cu 2 ani mai mult decât fratele său, ARMID. Edrit a iubit băutura din copilărie și a ajuns negustor de vinuri, făcând bune afaceri cu marinarii venețieni. S-a căsătorit la 24 de ani cu o fată albaneză. La nuntă, Vjollca avea 17 ani. Au avut împreună trei copii. Fiul lor se numea Blerim, iar fetele, Manjola și Tefta.

Puternic influențat de pastorul venețian Benedetto, care locuia de mai multă vreme în apropierea fermei familiei Nojdar, ARMID și-a dorit să ajungă și el preot venețian. De la mama lui învățase să vorbească în albaneză și bulgară, iar de la Padre Benedetto învățase prețioasa limbă latină.

La 15 ani, părinții i-au dat voie să plece la Veneția împreună cu Padre Benedetto pentru a învăța meseria preoților. La 20 de ani, cu

studiile teologice terminate, tânărul albanez a fost angajat ca preot la o biserică dintr-un sat de lângă Veneția. Meseria aleasă îi plăcea enorm, mai ales pentru că era nevoit să citească tot timpul despre religia și cultura diverselor popoare.

Neavând voie să se cunune în biserică, și-a păstrat o iubită în Veneția până la capătul zilelor. Avea 21 de ani, când Alonza, o fată de 17 ani din Veneția, a acceptat să își sacrifice viața de dragul lui. Părinții ei, marinarul Fabiano Teuchi și doamna Serafina, au respectat decizia fiicei lor, fiind impresionați de alegerea ei, pastorul Tommaso (ARMID). Din iubirea celor doi s-au născut Emiliano, sosit pe lume când Alonza avea 19 ani, și fratele lui, Michele, cu 3 ani mai mic decât el.

Emiliano a ajuns marinar ca bunicul său, făcând numeroase curse între porturile Mediteranei. S-a căsătorit la 23 de ani cu Graziana, o fată de 16 ani. Au avut doi copii. Fiul lor se numea Feliciano, iar fiica, Marietta.

Michele, fiul cel mic al preotului ARMID, marinar și el, s-a stabilit în Albania, țara natală a tatălui său. A preferat orașul Durres (Durrazzo), aflat în posesia Republicii venețiene. În Durres, s-a căsătorit cu albaneza Rosafa, o fată de 18 ani, cu 9 ani mai tânără decât el. Au avut doi băieți: Erion și Jetmir.

Preotul ARMID a trăit doar 52 de ani. A decedat în luna iunie a anului 1263, plângând pe mormântul iubitei de o viață, Alonza. Femeia murise de inimă cu o lună înainte, după ce aflase că fiul ei Emiliano, în vârstă de 29 ani, dispăruse în apele Mediteranei, scufundându-se cu nava pe care lucra. ARMID nu putea să își conceapă viața fără draga lui Alonza. De mai mulți ani, locuiau în aceeași casă, el fiind angajat la o biserică din Veneția. După înhumarea Alonzei, a plâns zi și noapte de dorul ei, până când moartea s-a îndurat și de el.

Finlandezul NOARH (1120-1169) s-a născut într-un trib de suomi (finlandezi), ai căror strămoși, migratori de origine fino-ugrică, reușiseră să se așeze în ținutul din nordul Golfului Finic (denumire actuală).

Aceasta migrație s-a produs la începutul mileniului I d.Hr., locuitorii deja existenți, vânătorii și pescarii laponi, fiind alungați spre ținuturile nordice. Teritoriul Finlandei a devenit astfel singura regiune a Scandinaviei locuită de o populație negermanică. Strămoșii fino-urgici ai eroului nostru, NOARH, proveneau din zona râului Oka, apă aflată astăzi pe teritoriul Rusiei. Au ajuns pe malul Golfului Finic sosind dinspre lacul Ladoga.

Părinții lui NOARH se numeau Onni (tatăl) și Pilvi (mama). NOARH era singurul lor copil. Ca toți bărbații din sat, Onni era un bun gospodar, priceput la toate treburile mai grele: pescuia, mergea spre nord la vânătoare, ajuta la construirea caselor, confecționa obiecte din lemn, fier și bronz. Unele dintre obiectele lui metalice erau cumpărate la schimb cu alte mărfuri de către negustori veniți pe apă sau pe uscat din ținuturi îndepărtate. NOARH, nedespărțit de tatăl său, a învățat de la el toate meseriile, dar cel mai mult i-a plăcut să construiască locuințe din bolovani, lut, trunchiuri de copaci și scânduri aruncate de apă la țărm, provenite de la ambarcațiunile eșuate.

NOARH s-a căsătorit devreme, la 19 ani, cu o fată de 15 ani pe care o iubea foarte mult. Helmi, soție iubitoare, devotată și foarte harnică, a reușit să-i dăruiască un singur copil, pe fiica lor, Viiva, născută la 18 ani. Mama lui Helmi, Aliisa, își învățase fata să aibă mare grijă de copil,

deoarece, în acel ținut rece și umed, nașterea fiecărui prunc era un dar al zeilor. Eero, tatăl lui Helmi, priceput și el la tâmplărie, îl ajuta pe NOARH la construcția caselor și la confecționarea bărcilor necesare la pescuit.

Pe Viiva a luat-o de nevastă la 16 ani negustorul Seppo, un tânăr de 20 de ani. Au avut împreună doi băieți: Paavi și Yrjö. Seppo se pricepea la confecționarea bijuteriilor din aramă: cataramă, brățări, pandantive, coliere, cununi pentru capul femeilor, cercei în formă de spirală, dar făcea și arme din fier: sulite, topoare, săbii, săgeți.

În sat soseau negustori plecați tocmai din regiunea râului Kama, care aduceau mărfuri cumpărate de la alți negustori sosiți din Persia și din teritoriile supuse Imperiului Roman de Răsărit. Pe lângă mărfurile metalice, preferate de negustorii veniți de departe, erau și blănurile de animale, pregătite de femeile din sat. Mama lui NOARH și fiica lui, Viiva, contribuiau mult la schimburile comerciale.

Cea mai prețioasă marfă, obținută cu greu, erau caii puternici de stepă, aduși de la mare distanță. NOARH își folosea cei doi cai la căratul trunchiurilor de pomi și al bolovanilor necesari construcției fundațiilor solide ale caselor.

Bărbatul avea 49 de ani, când i-a sosit vremea să plece într-o altă lume. Era în toamna anului 1169, pe o vreme umedă, când totul aluneca în jurul lui. Un bolovan mare, așezat instabil pe începutul unei fundații de casă, a alunecat peste NOARH, strivindu-l sub greutatea lui. Cei doi săteni care îl ajutau în muncă au rostogolit bolovanul, scoțându-l pe nenorocit de sub acesta. Puternica lovitură primită la cap l-a ucis pe NOARH.

Islandeza KRUGMEL (1013-1071) s-a născut în modesta locuință a părinților ei, Bjartur (tatăl) și Asdis (mama). Satul în care locuiau se afla în sudul insulei numite de navigatorii norvegieni „Eisland”, adică „țara de gheață”.

Primii locuitori ai Islandei au fost călugări irlandezi sosiți pe insulă în jurul anului 800. O adevărată colonizare a avut loc între anii 874 și 930, prin sosirea vikingilor normanzi originari de pe coasta norvegiană a Scandinaviei. În secolul 10, populația insulei ajunsese la aproape 40000 de locuitori. În anul 930, a luat ființă un parlament, numit Althing, primul din lume, format din căpeteniile locale. Acestea se întruneau anual la Thingvellir. Creștinarea islandezilor s-a făcut în jurul anului 1000.

Bjartur și Asdis aveau doi copii. Fata, numită KRUGMEL, era cu 5 ani mai mare decât fratele ei, Kolur. Băiatul, harnic și ascultător, a învățat meseriile de fierar și tâmplar. S-a căsătorit la 19 ani cu Unnur, o fată de 17 ani, care i-a dăruit doi băieți: Soren și Trygvi.

Nici KRUGMEL și nici Kolur nu au avut știință de carte. Fata a învățat împreună cu mama Asdis să confecționeze îmbrăcăminte din piei și blănuri de animale. S-a căsătorit la 16 ani cu gospodarul Ivar, un tânăr de 20 de ani. Au avut două fiice. Pe Asa, mama ei a născut-o la 18 ani, iar pe Jona, la 22 de ani.

Tatăl lui Ivar se numea Viggo. Omul ajunsese marinar pentru a aduce din Scandinavia mărfuri deosebite necesare islandezilor. Maeja, soacra lui KRUGMEL, cosea haine împreună cu ea și cu mama Asdis.

Ivar pleca la vânătoare împreună cu alți săteni mai ales iarna, în căutare de urși albi și vulpi polare.

Animalele domestice aduse de normanzi se înmulțiseră prin grija gospodarilor. Oamenii le duceau la păscut în văile adăpostite de vânturi, unde iarba era verde și hrănitoare. În iernile lungi, grăsimea focilor și a balenelor ajuta oamenii să reziste la frig.

La țărmul oceanului, coborau deseori ceturi grele. Bărbații slobozeau săgeți spre negurile acelea dușmănoase pentru a le împrăștia. Când zeii care stăpâneau insula se luptau între ei, stârneau furtuni îngrozitoare, mai ales la începutul fiecărei veri. Furia uraganelor dezlănțuite în largul oceanului involbura sălbatic apele, izbind de țărmuri valuri uriașe ce făceau un zgomot asurzitor. Islandezii trăgeau săgeți spre cer, dorind să ajute zeii binevoitori. Munții dinspre interiorul insulei aruncau pietre aprinse și flăcări. Din adâncul munților răzbătea un zgomot care nu se potolea niciodată.

Misionarii veniți din Irlanda ori din alte țări, ajutați de căpeteniile satelor, începuseră să supună crucii populația islandeză. Nici în ultimul an al vieții, când era grav bolnavă, KRUGMEL nu a acceptat să fie creștinată. Dorea să plece în lumea zeilor ei dragi, pe care îi venerase de nenumărate ori în balade compuse de ea.

Cu darul ei de mare povestitor, își delectase sătenii interpretând legende aduse de strămoșii norvegieni, dar și propriile creații, povestiri pline de pitoresc, în care descria fenomenele naturii sălbatice a insulei. Uneori, îndrăznea să protesteze împotriva execuțiilor dure, prin aruncarea de pe stânci, a unor oameni pedepsiți de adunarea poporului. Au scutit-o de pedepse, știind cu toții că era o femeie cumsecade și îndurerată după moartea Asei, fata cea mare, din cauza unei boli de plămâni, la doar 14 ani.

Jona, fata ei cea mică, s-a căsătorit la 17 ani cu gospodarul Halldor, un băiat de 20 de ani, harnic și serios. Au avut un singur copil, pe fiul lor, Falkor.

KRUGMEL a murit la 58 de ani, din cauza aceleiași boli de plămâni care îi ucisese fiica. Suferise multă vreme și cu oasele, din cauza climei aspre și umede în care își dusesese traiul.

~ SFÂRȘIT ~

Vizitați **www.spiritus.ro**